Cuniculicultura

(2016)

Carles Reig

Cony-i-cul-i-cultura (1)

—**Prec pregària preguera**.

—Cony no us m’allunyeu, car sense vós sóc orfe
Cony no em despinyoleu, sense vós sóc corfa
Cony no em desformatgeu, o esdevinc caca amorfa.

Us em vull constitutiu, sempre viu, cuca d’estiu
Crossa al piu, als llavis nyaufats lenitiu
Al sifó escanyat detersiu, poll no gens punitiu
Puça de cony qui amb les ungles urpiu
Llémena de qui la banya colpiu
I agraït es banya a llàgrimes vaginals si us ajupiu.

Ai cony, cony delitós i tant de vós no m’hi vull
Al cap un zoo, un aquari, un herbari, m’hi bull
En llep el gatxull, poc hi faré mai tribull
Fidel ermità qui etern sojorna al vostre cucurull
És cuc d’esquer al vostre bec o ham i a l’ull pixós, marfull.

Llum o llàntia o fanal us l’entel amb polsim de falena
Llum excitant del llum vermell que arreu em mena
Cony lluminós, cel de porpres on tot mascle hi fa ofrena.

Lluert de cony per a sempre lluertejar-hi
Llúdria de cony per a sempre rabejar-hi
Llúpol de cony per a sempre bombollejar-hi.

Lluerna de cony per a sempre semaforejar-hi
Llustrí de cony per a sempre mirallejar-hi
Llúpia de cony per a sempre formiguejar-hi.

Llúcera de cony per a sempre enfondir-hi
Lluïssor de cony per a sempre lluir-hi

Llumener de cony i vetllar-n’hi incessant el cementiri.

~0~0~

—De jove, en el meus pelegrinatges himalaiencs, vestit amb quatre cassigalls i duent quatre rals estalviats a la butxaca, me n’adonava un dia que, qui sap si una mica sorprenentment, en aquella contrada ningú no s’amagava molla per a cagar.
—*Per què ens n’amagaríem; és que els animals se n’amaguen? Prou és quelcom tan natural, volgut dels déus*.
—Així, tantost hom desitjava fer-ho, es culivava a la vora del camí, o damunt una séquia o un forat o el que fos, a camp ras, o enmig del camí, i hi cagava i au. Només els més llests anaven a cagar a l’hort. N’hi havia qui amb les articulacions massa encarcarades o amb el recte massa divertit, o qui sap àdhuc si per un comprensible excés de galvana, ni a la gatzoneta no es fotia, cagava si fa no fa dempeus, s’arregussava les faldilles, car part de per allí tothom enfaldillat, i au, cul avall — que ragi, que ragi — que ragi, bons rajas — que ragi, bons rajis — xurmes i togats, saps què et dic, tothom, som-hi, tant se val, avall, cascú el seu present jaquit enrere per als constants descendents.
—Cagaires en natura, doncs, a tesa, arreu que passegessis el llambrec. Amb una curiosa excepció, però! Car no pas el santó local; el santó, em deien, no cagava mai; i si mai cagués, doncs quin miracle allò no fóra, vós!
—Els clergues de tota birreta prou els conec, camandulaires de merda; no n’hi ha cap que no visqui de la falòrnia; per això, un bon jorn de fort botorn que l’enxampava sol, totdéu fotent la migdiada i també ell, al capdamunt del seu replà, al peu del qual oferiments de teca i floretes rai (palterades no pas, però), l’engrapava pel coll i li deia, *M’han dit que no cagues, ets un monstre? Perquè si ets un monstre*

extraterrestre, sóc de l’agència imperial que els controla i els anorrea en un tres i no res; si em dius que no cagues, si em dius que n’ets un, ja t’he torçut el coll com cap bastonet ressec.
—Ai, foraster, pobrissó, que lluny d’osques no pares. Si en toquessis cap, belleu encara t’hi clissàvem a l’eidòlon cap ascla d’esperança. A part que extraterrestres, alienígenes, tanoca, tots en som prou; de la traucada paella del cel ens filtràvem com llunàtics microbis, i no hi ha déu ni enlloc ni entremons qui no hagi transmigrat abans; transmigràrem, i qui sap què fórem i on? Car tot és una rifa. Cada xinxa de xinxam, ni arna d’urna amb escurçons, ni vermina de catifa, i cada rantell ni cuïc, ni cada puça ni cabra ni antifa, ni cada mosca de flagell qui en copel·la de manganell en terra d’enemic no s’esclafa, ni cap altre zombi bajà ni taujà ressuscitat d’enyifa, tothom qui voli o rondi ni arreu no empastifi, tothom, tothom — cascú duu l’ànima d’altri — altri qui fou altre — com ara tirà, o tiró, o califa — o bomber o banquer o tifa — o de qui sap de quin altre desfici entre l’infinit fotimer d’oficis.
—Tot plegat quin patafi, no hi ha pas qui s’hi agafi. Prou talòs qui mai d’aquest gasofi gens en filosofi.
—Al contrari, la religió irrefragable d’incessants catèrvoles a pèrdua d’horitzó. O, abans d’arribar, no has après re als films i llibres del teu continent, amb tots aquells misteriosos, esotèrics, banzims i banzams que han lloc entre les molsudes masses d’enigmàtics orientals? Com ara que lacònics i tàcits rai, els apostrategs enraonem poc, i si mai ho fem, és doncs, molt apropiadament, a batzegades molt carregades de sentits. Un primer tastet per a tu de la saviesa dels nostres hermètics savis, llurs irrebatibles creences... “Tot és connectat — els déus de la pluja i la merda de iac.” Si amb això no te’ns agenolles, esmeperdut, i (somicós ans sanglotant i tot) de tot atreviment no et penedeixes... molt mal turista ens ets, i no sé pas i tot ni si t’hi volem!

—Mentrestant ningú no m’ha aclarit cadascuna de les truges del clergat quan l’espitxen, de què foten, vull dir, llurs ànimes quina mena de cossos no comoneixen ni ocupen?
—Doncs ja ho veus, fàcil: pugem de grau, i, encara amb més aplom ni circumspecció, no perpetuem el mateix tric-trac, i recontem la vella contalla, el conegut reguitzell d’oldanes falòrnies, aitant per a novelles com per a avesades bretolalles i bertrolades, els fem el nas de cera, i, com dic, del cel paella, i els pintem la cigonya, i els venem garses per perdius, i els donem figues per llanternes, i els fem veure el que no hi ha; i ells, els plepes i tanasis, tan contents; ells, al cel de les oques, com més els n’engavatxis, ni afetgeguis ni empapussis, més feliços, saps? Les antigues camàndules, embrocacions ni cataplasmes més calmants per a les penoses ànimes. Caritatius!
—Caritatius: fent pujar més els sucs que les perdius. Tothom perdent-hi, sobretot els ragatxos enganyats, qui ni viuen ara ni viuran mai.
—Ets del morro fort, d’aquells qui “perquè no volen beure a galet es moren de set”, com diem els savis del nostre ram; de l’aigua, és clar.
—Savis, savis. Savis per la part de mon cul!
—Ara t’escolt, ara et faig cas; guaita’m les orelles pel cap baix com se m’eixoriveixen!
—Dic, *Què?*
—Diu, *Xst, xst, que et dic que ens entendrem. Només cal que abaixis els fums, mentre som en família, capdefiga, figaflor. Que no se sàpiga, cavà? No fotessis tu també de sicofanta qui es planta ell mateix la bleda al clatell; car què? Alçuraries la puta plebs? De debò vols que rebem tots? A part, beneit, que només em cal fer nyec-nyec amb un dit, i mos saigs, mos thugs, mos rajputs, mos morros-de-vaques, eh que em comprens, mos ben formats, disciplinats, escolans, o si t’ho estimes més, mos deixuplinats deixebles,*

plaf, te'n surten de totes les esquerdes, se t'abalancen com eixam de simis amb ales, i, zim-zam, raors qui passen rabents com per túnels d'entreson, i ja t'han escapçat que ni te n'adones; fas, una miqueta més tard, cap esternut, i veus astorat que et rodola el cap pels peus com pilota de soccer, i et dius, abans de caure-hi, Cony que aqueixa pilota amb carota de gripau banyut i el cap de capdecollons que sovint veig al mirall, tot u! *Saps què? Passa a veure'm aquesta nit mèdols de matinada, que com dic, prou que ens entendrem. Ara guilla, o guaita'm els dits, quin pessigolleig...*

—Nit arribada, m'havia just cardada a la llum de la lluna damunt l'argila mateixa una altra dona granada — la Rita, es deia, totes se'n deien — una de les més assídues adoradores del santó, de figa perfecta — i una figa, com saben els entesos, per a ésser perfecta, com bé prou diu el nostre clàssic, cal que sigui, "ben *clivellada*; *secallona* (ço és, que, de tan sucrosa, és ben apegalosa); i *com més picada de pardals, millor*", i a fe que botida i badada, i sucosa, i, meuca avesada com aquella altra Rita ja no era, de sans inveterats costums d'ajeure's damunt la primera pols i d'aixecar les cames figa patent, doncs què? Que, pardals — pardals rai — pardals, si n'hi passaren, legions — pardals, i si hi picaren, nuvolades, invasions, epidèmies. Cony el seu doncs dels més perfectes aumon.

—El meu amic, el santó, no era gaire lluny, ajagut i becant a la mateixa argila, de pèl a pèl, embolicat en la nit blau fosc.

—En sentir-me que me li atansava, es va ficar a guaitar al cel les insignificants constel·lacions, féu hum-hum com si hi hagués clissat qui sap quina mandanga, i em va convidar a jeure al seu costat. La nit d'estiu era suau.

—De figues, golut, veig que te'n fots a carrells, com si ens visitessis, no pas tant per la saviesa *irrefutable* que impartim, ans...

—Irrefutable saviesa, o com qui diu, *més segura que figues seques, hà!*

—Que ens véns, dic, més que no pas per l’apodíctica saviesa que impartim, per (o àdhuc només per...) la qualitat i varietat de les nostres figues, i no cal dir llur bon preu — ei, per a un infiltrat de l’imperi com tu, com qui diu de franc.
—Sóc molt figasseret, cert. No pas vós? Potser per això que no cagueu prou? Aneu infernalment restret?
—Carallot, no és pas que no cagui, és clar, t’ho pots pensar; a tu no t’embacinaré pas; ara, ha-hà, un agent de l’imperi disfressat, collons, pàmfil, això qui s’ho creu, caganiu? Saps qui ets, un altre viu, com jo. Em fa... em fa que fores, amb la bona, apropiada, instrucció, un passable santó; si vols, m’esdevens deixeble i tot. Només cal que amb la saviesa que t’impartiré et deixis, com qualsevol altre bon minyó de bona casta, ço és, de pell blanqueta i suaueta, batejar... batejar la font del kundalini... amb el més pistó dels panyiscalins, l’oli de l’ànima, el licor ungidor, teúrgic, urgent i túrgid, l’elixir vitalitzant...
—Acopa el bec, mec, que el tit t’ho trasllada. Vols dir: a cops de lleterada...
—Que et jaquissis, aitan sovint com calgués, amb l’essència teriantròpica, instruir el sacre bateig a la deu o aiguaneix del kundalini.
—Parla clar, collons, ninot. L’eix i aiguaneix del kundalini! L’elixir de les essències! Si parlessis clar, potser les bestieses que dius tampoc no foren tan “místiques”. Per què no dius que, com a tots els santons, t’abelleix sovint d’anar donant la gent pel cul?
—Home, el que diem ho diem amb més gràcia. Som molt més finets.
—Aitan finets que us cagueu a lloure pels carrers.
—Res, home, un dels nostres costums més simpàtics. Oi que no ens en veus gens contrits...? L’únic si de cas que podria saber’ns greu, als savis, és que no tinguem la parròquia millor ensinistrada; com te n’has adonat, els més llests rai, que caguen a l’hort; la resta, ai.
—I els savis? O caguen els savis?

—Oi que en voldries cinc cèntims? No estàs pas encara prou preparat per a rebre'n els arcans. Ai bleda, les lliçons que et manquen perquè hom mai acordés d'impartir-te un ocult principi tan cabdal!
—Com tots els clergues, disbauxats albardans.
—El darrer empelt amb què ens pots empastifar és que som desdibuixats.
—Eh? Disbauxats, he dit, disbauxats.
—Ah, home, i tant! Disbauxats, això rai. I amb això encara et faig més miroies, que no? Què hi dius? Te m'apuntes de tiró o no?
—L'oferta és temptadora… per la part dels ous.
—De debò que no t'anima mica? És potser l'esverament davant la novetat. Oh-oh, la por, la ponereta… No trau ni el nasset el pardal? Pobret de tu, força criptògam encara, que no? Amb el xiulet mig esborrat; de l'ànec ni el mànec, com qui diu.
—Bona vista tens... No sabia pas que les devotes meuques també et portessin col·liris.
—Sóc de l'escola del mateix déu o dimoni negre-i-vermell, qui, en vida de mortal, sempre escorcollava entre brians, llúpies i abscessos, letàlides àdhuc, i hi escandallava, insadollable, i li era llavors sovint vijares que hi veia tènues verjures que indicaven viaranys de progrés de l'ànima devers un cos de més qualitat...
—Tots psicòtics, collons. Ha-hà, metempsicòtics… Metempsicòtics, que és molt pitjor! *I on te la metem, la nova psicosi, preciós? Te la metem per l'uix d'on ix ni neix la font del kundalini?*
—Molt te'n fots, capfluix, sicofàntic fracassat, i, si m'entressis d'alumne, et veig, vint o trenta anys a l'esdevenidor, entre els més fanàtics dels predicadors, car si t'ensumessis de debò els avantatges de la sinecura... I sobretot, ramats d'adeptes rai... I a tu, ben inexpert encara… a tu, el goig que, segur com figues comptades, vull dir, com figues seques, el goig que segur que et farien,

aitantes de fonts dels kundalinis enlaire, disposades en reguitzell i tot. Car al capdavall, sincerem-nos, a tu les cireres... Oi que més val, i de lluny, remenar cireres que no figues? A part que prou em fa... em fa que, sota la disfressa (imperial, hà!) de figasser empedreït, ets força raïmer; del ram dels raïms, o dels ous, com en dius tu. Un d'aquells qui, segons diem els savis d'aqueixos altrament no gens incongrus verals, un d'aquells, dic, qui mitja figa mig raïm, no fa? Fet i fet, tot en tot, prou fiable, diria que et veig, prometedor; com dic, com qui diu, de pasta de santó.
—Saps què? M'estàs marejant. Tira, tira, ja m'ho pensaré.
—No crec pas que tinguis ni prou paciència ni prou temps, per a pensar. Massa anar rere les figues. Car, si t'haguessis parat a pensar-hi, ni que només fos dos minuts, tu qui et creus, betzol, tan perspicaç, prou te n'hauries adonat. Tret que potser, com dic, no et roman mai prou estona, ardu figueraler qui ets, després d'anar cercant pels paners d'altri noves figues i bordissots, i, en acabat, amb el cercar afegit al trobar, i al temps que veig que despens llavors enfilant figues madures (i en aquest cas ben fet que fas, les figues tabolles diuen que no fan de bon pair), fins que al capdavall no t'esfigasses i caus mig mort, i ton cóp o llecadora, com dic que prou veig, recargoladet i inhibit, i uncirostre i vergonyós, que ni el bec musti d'un rossinyol mut.
—No deu ensumar figa sabatera ni moixa ni sema d'aquelles que aitantes de dentetes ni salivera no li foten.
—Trempar és natural; et tinc al costat, mon pipioli, com més anem més enamorat, i guaita com estic trempant, a sacsades, com cuc agrimensor, mesurapasses.
—Atura, vols? Com collons passàvem del cagar al trempar? Te'm desvies del tema. For the record, em dius que cagues a cor què vols.
—A cor què vull, mes, a diferència de la plebs ignara, sóc qui, sol, ho ha de fer (llas!) d'amagat de tothom; l'únic al món qui se n'amaga; l'únic al meu món, vull dir, com cada altre camandulaire, vull dir, com cada altre santó, al seu.

—I si no això...
—Si això no, els qui creuen en les meues ximpleries de iogues i pregàries i transcendències i meditacions i reencarnacions, i mutacions, i immersions en la divinitat, i qui sap la collonada…
—Sense oblidar les puerils ximpleries que, exclusivament per als turistes, no professes, convertides, segons tu mateix, per màgies de pallús, en savieses.
—Doncs això: mos fanocs ma merda arreplegarien, i es farien mal per a arreplegar-la aitan devotament entre tots plegats, i hi hauria morts i disminució de la parròquia, a part, sobretot, que a mi, com a tothom amb dos dits de front, m'agrada cagar tranquil.
—Oh, com m'atxul·les, doncs! Els teus parroquians no pas gens diferents dels cretins de cap on vinc, qui arrepleguen relíquies d'altres santons, i "profetes" i "messies", i, si en trobessin les merdes, segur que en pujaven a l'indret esglésies, tret que totes les esglésies d'arreu ja no siguin, de fet, "elevades" justament damunt les "sortosament ni miraculosa" trobades caguerades; que no siguin, de fet, que segurament ho són, sinó caguerades de pedra.
—Òspima, manel! Tan ben alliçonat... Ja m'ets, com qui diu, macip instruït, força avençat per al paper de segon a bord.
—Bord ja en só nat.
—Bord a bord, doncs; i qui no n'és? Quòdlibets d'aqueixos, on en raffole à foison. Tu, però, rai; només cal que segueixis al peu de la lletra les didascàlies que t'aniré descabdellant, i el paper de comparsa d'excepció és teu.
—Com qui diu, gairebé a punt per a l'orde dels preveres.
—Or whatever. Ara, via fora, no val a fotre el ruc. Amb el paper de ruc de moment en tens prou. És a dir, tot el que saps, t'ho deses ben desat a l'escarsella, i aviat acabaràs mestre; ep, després que t'hagis deixat batejar... t'hagis deixat donar pel cul com cal, i el temps convingut. De bordet, cap neguit; no en fotrem cap. Som-hi?
—Segur, i com ara plouen naps, o, si això no, ja ho saps què.

—Aigua de figues i no re, tot el mateix, company. Les dones et donen figues per bigues.
—Tot el que les dones em donin, nyam. Jove i trempat, tanta de femella arreu, el que hi plou és truites, vós, figues en cofí!
—No fotràs mai carrera.
—Mercès per l'oracle, paperina. Ara, saps què? Alliçonat rai, hi subscric. Ara, pots pujar-hi dempeus i trepitjar-hi, al cup, debades, com qui volgués fer-hi vi (resaigües!) de figues, que, t'ho ben dic, al santó del poble del costat, que se'n vagi a la merda, ja no li demanaré re.
—Ben fet, pobrissó, car tan vellet no en toca aitampoc gaires.
—Ja m'ho explicaràs. Uh-ah. Quina son, tu!
—Jeu-me al costadet.
—I com ara plouen... I un be negre, ximplet!
—Tu t'ho perds!
—Convençut. Quin catequista més acomplert, ni els mormons!

~0~0~

—**Prec pregària figuera**.

—Pesava figues sota ampla figuera
un castellà carrabiner;

passà en Perot Petarrera
capellà pedani a la Pegatera
diu: me'n fotré unes quantes sisquere;

va pujar a la figuera
i tantes de figues no es foté
que una gran caguera li vingué;

deixava anar majúscul palter

que ofega el castellà carrabiner:
l’ocupant transformat en ocupat;

s’aixeca el tot cagat espanyat espatllat
i escanyat-se fot trets a tort i a dret...
i es cobra dalt la figuera l’esquenadret;

cau de la figuera el capellà de la caguera
i s’esclafa damunt el maleït foraster;

d’un tret dos “pardals” com fa la dita
dos pardals de malaverany;

són totes figues d’Afrodita
les figues d’aquella figuera
que hom ara adora tot l’any
amb orgies de marmanyera;

visca la figa i visca la tita
els xarnecs són tots claveguera
o (escaient!) canfelip o llongany;

i els capellans...
els capellans tots a malguany!

~0~0~

—Una dona conilla, en qualque cambra fosca, fosqueta, perquè hi esdevingui molt més impúdica, d’on que t’hi animis, i assagis doncs de ficar-hi ditets.
—Mes, ai, Eladi, si per dissort no assolíeu d’endevinar-li el to, *i li ficàveu el dit al trast equivocat!*
—Allò s’ha tornat de cop i volta can seixanta!
—Quin instrument més desmanegat ni esgavellat! Ni estrident ni discordant! Ni quina avinentesa totalment desguitarrada!

—La cacofonia bojal, bacó qui hom estossina, pitjor, what a genius for braying, crideu aquells altres rucs inharmònics de fútils clergues, car allò sóc esgarips de constreta, coercida, extremunció!
—Quins riscs de córrer, pobrets de nosaltres. Més valdria que ens hi fiquéssim sempre a colles, car allò, un home sol, oi, vós, què hi pot?
—Magres possibilitats que n'ixi mai mica viu.
—En tot cas, si n'ix, ho fot més triturat ni fet malbé que si, llençat com sac de trumfes lloques, el tornen al carrer d'ençà de cap sitja on els adotzenats inquisidors prou que s'hi rabejaren, els malparits.

~0~0~

—*Per què es tapen tant les dones els forats?*
—Com diem els japonesos, per la mateixa raó que als diccionaris s'hi amaguen els poemes.
—Car els poemes són els moradets sucosets peludets *foradets* dels diccionaris.
—Així mateix les dones.
—Ho fan perquè els els pensis (*com més amagats més gruats!*) exquisits.
—(I llavors, atxul·lat, tot sol t'has decebut, ensarronat. Te n'adones massa tard? Nàquissos trau i mot? Ni un ni l'altre no foten prou el pes? Això rai. El prestatge dels diccionaris, com el món mateix, és vast.)

~0~0~

—**Tarchus Greens, dead**.
—Era pensant davant el full, assegut a la taula davant la finestra, quan he sentides veus.

—Els paquets que, ja devia fer cinc o sis hores, hom havia lleixats davant la porta, no sé pas per a qui, si per a casa nostra, o per a cap dels veïns, encara eren fora; tres o quatre els veia perfectament, sota la meua finestra; eren cartrons de totes mides, n'hi havia un parell de força grossos, d'altres de mitjans, devia haver-ne també de petits, i qui sap quants d'altres fora del meu camp de visió, car fet i fet la meua finestra no era situada tan a prop de la porta de baix com això; raïa en part de biaix a l'entrada.
—Les veus, dites en to d'urgència i no gaire fortes, m'han distret, i he començat a fer-ne cas. He comprès que es tractava d'una colla de dos o tres lladres d'aquells qui ronden pels veïnatges, esguardant amunt i avall si hi ha davant les cases paquets que ningú de moment no ha reclamats, perquè segurament, els de dins, no se n'han assabentat que hi són, o perquè, encara a la feina, o al mercat, o a cal metge, o què ho sé, els qui hi viuen, encara no han tornat i doncs a casa no hi ha ningú, i ells, els lladres, se n'aprofiten i, amb una arrencada, s'ho enduen. Una camioneta els espera i es fonen en un tres i no res.
—Aleshores l'he vist. Era un negre jove, de cap als trenta anys, grassonet, molt mudat, de la manera xarona que tenen sovint els humils de mudar-se, cridanerament, amb una camisa verda, una corbata vermella, una jaqueta beix, els pantalons negres, sense barret. I l'he vist que sortia dessota la meua finestra carregat amb tres grossos paquets de color verd clar, arrodonits en forma no diré pas de mòmies, de guitarres. Llavors m'he demanat si tots els paquets no eren per a la formació de qualque petita orquestra o banda; amb bateries, petits pianos, violins, i què ho sé, així anar fent. Algun boldró de jovent qui s'ha fet enviar els instruments a aquesta adreça, o cap mestre nou de musica, o alguna persona recentment retirada qui té la folla idea d'esdevindre un home-orquestra, qui sap.
—Tot és que en aquell moment m'he aixecat de davant la taula, i els he volgut fer veure que algú hi era present, i

testimoni de llur crim; només per a fer-los-en avinent i doncs esperonar-los a desistir i a continuar llur camí, i a provar llurs indubtables habilitats potser a qualsevol altra adreça. I per això, doncs, amb el llapis amb el qual rumiava davant el full de paper amb la meua historieta tot just embastada, he picat als vidres de la finestra, alhora que cridava, *Sir, sir!*

—No sé pas si el pobre lladre grassonet, carregat amb aquells tres guitarrots gruixuts i segurament feixucs, ha sentit el picaroleig del llapis percudint els vidres, o fins i tot si ha sentits els *Sir, sir!* un pèl arrogants que li etzibava com un carallot, la qüestió que enmig de la carretera del davant, l'hi he vist perfectament, s'ha aturat de sobte, i ha caigut com un plom cap endavant, bocaterrosa, i he vist com el seu cap, el cantó esquerre del seu cap, s'estampava al terra de la carretera, i com els tres paquets verd clar s'estavellaven i s'esbarriaven, i, del cap del caigut n'havien sortit disparats de la boca tot un anyoc dispers de petits glaçons, o potser eren dents, tota una estesa, i que del seu front, o de la seua orella amagada, en rajava sang, i que ell tot plegat no es bellugava gens.

—No dic pas que fos jo, amb el meu llapis i amb el sir de no re, qui encengués l'atac al cor o al cervell que el ficaren al clot, no crec pas fossin ni gaire eficaços ni prou afirmatius per a causar cap esglai letal com aquell, mes qui sap. O és que tot fou casualitat.

—La qüestió que tot seguit he sentides corredisses sota la finestra, i he sentit, i un instant vist i tot de cua d'ull, un vehicle blanc que partia a tota llet.

—Enmig de la carreta, mort, romania, inútilment mudat, el lladre grassonet.

—El lladre grassonet belleu sorprès pel meu llapis, mes a tots ops sorprès per la mort.

—Sí ves. Tornava doncs al full, tret que enlloc d'escriure-hi el que hi rumiava abans, hi escrivia això.

—Tret que és clar que el títol és espuri, com se’n diu, fals. Car el ver nom del mort no l’aprendré fins que el vegi escrit, si l’hi veig, al diari local de demà.

~0~0~

—Quan era a l’asil d’orats — a can Pigem, en dèiem — mireu si hi era boig, que el pitjor no hi eren pas les descàrregues dels electroxocs, d’on te’n despertaves sense saber qui érets ni on; ni tampoc els comes insulínics, on, a cop de sucres, et precipitaven abís d’inexistència amunt, perquè, delirant i lligat al llit de ferro amb corretjams d’ase, al capdavall, amb sort, no tornessis al món dels vius; ni encara, després, la cua que havies de fer, darrere els altres folls més o menys pacificats, per a buidar el gibrellet ple de pixats i merda…
—El pitjor, allò molt més aterridor, venia en acabat, quan calia passar pel barber.
—El barber era un homenet qui venia de fora, xaruc, raquític, arrugat com una pansa; patia de la malaltia de Pàrkinson i li tremolava tant el puny de la mà amb la qual manejava el raor, que cada boig, tothom qui li passés pel davant, fet i fet nafradot rai. De fet, que en sortissis tot ple de tallades a la galta, rai; el pitjor era que no et tallés cap, com se’n diu, cap caròtide, o jugular.
—Doncs, com dic, ja ho veieu si n’era, de boig, que en visitar-me els pares per als meus divuit anys, i demanar-me què voldria, els demanés una maquineta de raure la barba d’aquelles que no feia gaire que havien sortides, millor que no pas les elèctriques, és a dir, les que ara ja venien amb pila, amb bateria — l’elèctrica, és clar, me l’haurien prohibida els de la clínica, com tot el que fos possiblement instrument de suïcidi, d’ací que cap dels boigs tinguéssim

dret a raor — ni, encara menys, a raó sense er, és clar, no fotem.
—I així, doncs, com veiu, boig, rai, però potser no tant.
—Atès que, sortir-ne, en sortia sencer.

~0~0~

—Com sabeu, Eladi, vaig viure durant més de vint anys, com qui diu a dispesa, a un dels barris més rics dels afores de la capital de l'imperi, una vila políticament claferta de material humà de la més alzinada qualitat, gent preparada a betzef.
—Cada matí anava a la feina, set jorns per setmana, al restaurant on feia de cambrer, i tornava a casa al vespre; i els dijous tard, mentre caminava cap a casa, donava un cop d'ull als sacs d'escombraries davant les cases dels veïns propers i llunyans, els dijous al vespre, car els camions de les escombraries passaven els divendres ben dematí.
—De tant en tant, hi veies, amuntegat davant una casa o altra, sacs i capses i cartrons plens de llibres, i de papers i d'objectes descartats pels hereus o marmessors d'algú qui no feia gaire que s'havia mort.
—La capital de l'imperi, podeu comptar, tota mena de gent important retirada; antics diplomàtics, analistes, criptògrafs i criptòlegs, espies, generals, assassins d'estat, colpistes; com dic, alts oficials, tota guisa d'entesos en agricultura, indústria, rutes, oceans, cels; i, sobre, un fotimer de caps i sotscaps de departaments i aparells governamentals, de divisions (tant ben conegudes com ben secretes) de l'administració.
—Doncs bé; altes hores de la nit, les dues, tres, de la matinada, sortia de casa i anava a apoderar-me de les bosses i cartrons. Carregat, no em calia en acabat pujar a les cambres de dalt de cap casalici imponent, car allò meu era poca cosa ran de terra, que llogava un petit apartament

annex d’un sol piset, allò que alguns en deien la caseta de la sogra.
—Feia una selecció de les meues troballes. Desava tot allò que m’ensumava que el mort més no havia colt. Tota aquella gent diplomàtica i d’alts oficis eren, és clar, pregonament educats. I havien aprofitats els anys consecutius a llur retir per a dedicar-se a ple temps a allò que més els hagués agradat de fer a part llur feina per a la pàtria, tasca obligada, pels motius que sigui, o feien diguem-ne allò que haurien volgut fer, d’ofici vital, si abans no s’haguessin vists cridats, mercès a llurs virtuts especials, o qui sap a què, al servei nacional. I per això t’hi trobaves llibres d’estranyes edicions en les llengües més llunyanes, i documents i passaports i permisos expedits per països que no en feia pas pocs, d’anys, que havien desaparegut dels mapes, i t’hi ensopegaves trasllats d’autors obscurs d’indrets perduts, i notes de classes, a universitats i a refugis confidencials a llocs hipogeus o incògnits, donades a contingents i boldrons de futurs savis exclusius en les matèries més secretes o especialitzades, a part, com dic, de certs objectes d’aquells que sempre et trobes que algú estima com a fetitx o amulet, com ara condecoracions, medalles, fragments de monuments extingits, material autografiat de passades figures científiques, militars, estadístiques, acadèmiques...
—Tot això ho anava abassegant, ben endreçadet.
—Llavors també a mi em va tocar el retir. Em vaig traslladar al nord, a la capital cultural, a un barri no gens car, de gent modesta, prop una de les carreteres principals, no gaire lluny d’una de les darreres estacions de metro d’aquella llarguíssima línia. I amb les meues cosetes aplegades durant aquells gairebé sis lustres, al cap de deu anys més, després d’anar visitant mantes botiguetes, la de l’entranyable antiquari Casimir, per exemple, on sempre m’enamoraven i astoraven les petites descobertes que hi feia, d’objectes sobretot transformables, llums en forma de follets que amb

quatre tombs de rosca es tornaven diorames de pregoneses infinites on el món del futur hi feia patxoca d'allò més, o petits ossets de plàstic que es convertien en gegantins samurais, o tritonets qui esdevenien, si els sabies manipular, enormes pterosaures, i sempre l'enginy dels enginyosos em deixava tan feliç que me'n tornava al metro com qui diu saltironant; doncs bé, com dic, després d'anar visitant botiguetes d'aquelles, a soterranis d'esglésies, a garatges, a asils per a orfes, a pistes de liceu, i àdhuc a cases particulars, on les vendes d'ocasió eren fetes regularment o excepcionalment, vaig decidir també d'obrir la meua botigueta; no pas cada dia, és clar, car allò hauria estat negoci amb cara i ulls, i doncs malament rai les taxes; l'obria de tant en tant, potser un cap de setmana sí, un altre no, o mirant el temps que feia, i si de cas s'esqueien que fossin dies de festa o no.
—Car el fet de viure prop la carretera hi ajudava qui-sap-lo. Amb un cartellet a fora que hi deia, *Avui, venda d'ocasió*. Sempre hi havia algú, entre la gentada en cotxe, qui s'hi aturava, a veure què hi havia. La majoria per a adonar-se'n que "no hi tenia re". Mes, a pleret, amb comptagotes, heus-los, els exquisits qui em descobriren.
—Els exquisits, els entesos, els interessats en coses interessants, qui queien de cul davant la riquesa del que hi venia, i a quin preu. Cada article, cinc dolarets. Sovint me'n volien donar molt més. No s'ho podien creure. Trasllats no pas assequibles enlloc més; qüerns poètics, científics, tècnics, de croquis de la natura o de les màquines de l'esdevenidor; elucubracions filosòfiques o poètiques; exposicions de tàctiques i estratègies genials; documents únics, introbables, o de molt esquifida circulació, de molt privat museu, de molt secreta buada, com qui diu.
—Mes què hi voleu. No hi era pas per a fer cap profit crematístic. No sóc pas gens dels qui adstupeixen; dels qui es deleixen pels calers. No. Al contrari, l'activitat mateixa em feia feliç. Rembre i ressuscitar (alhora reciclar i re-

suscitar), vet ací les dues funcions que sempre m’han inspirat. Company de l’aprofitament i el recobrament. I enemic rai de tot balafi, vós.
—Res, home, aquella era la meua missió, i prou. Que allò de debò valuós, com ara aquelles petites mostres de l’enginy dels més enginyosos, visqués encara alguns anys de pus.
—Per què altre servia, direu? Home, amb sort, més que de cambrer, amb aquells mèrits meus, de cuiner, no fa? Us convidaria a sopar i tot, si sabés que us aveníeu a jamai visitar-me, punyeter.

~0~0~

—In the immortal words of my mother when little and scared I wondered what happened if I died.
—*Si et mors t’enterrarem!*

~0~0~

—Ara que tothom s’ha tornat “rebel”, i et rebel·les contra la rebel·lia, malament rai.
—De tot arreu te’n cauen.
—Carxots, ignomínies, bales?

~0~0~

—**Coi, coiot**.
—*Qui fos coiot!* — delejant em deia.
—Car caminant veia un coiot mossegar els tendres culets d’unes noietes qui juguen a saltar la cordeta.

(...)

—Delejant m’ho deia.
—*Què deleges, foll? Vers quina meravella d’astre ignorat no m’adreç...*
—Astre ignorat on sóc el coiot de referència, aquell qui mossega en exclusiva tendres culets de noietes?
—*Qui fos coiot!* — m’ho deia, delejant; delejant, m’ho deia.

(...)

—Sóc el coiot qui mossegava els culs
De noies tendres qui juguen a corda
Sóc l’inspector qui declarava nuls
Els baluards contra l’atans de l’horda

Amb les dents òrbites pinta a les natges
Empelts d’esplai a la part més llorda
I a crits i renecs fa l’orella sorda
Si hi va de bo com qui fereix formatges

Sóc el ganut qui del suc se’n recorda
Del gruixut àpat, l’opípar fartum
Sóc l’ogre qui fresca ensuma ferum
De carn tendra de noieta a la corda

Sóc qui amb la llengua als melics cercles marca
Qui simpatitza amb tota bilorda
Que és al sifó que més avall s’aparca
I hi tasta i els llavis penja a la borda
Fins que assuauja totes ses mancances

Sóc llampresa o broma o rèmora borda
Qui tip i tot mai no vol fer vacances
Amorrat al cul de nena a la corda.

(...)

—Sols volguessin veure que no és sinó bona voluntat de part meua, que allò que sembla sospitós no és altre que deler de fer-ho millor.
—Se’m malfien perquè faig les coses d’amagat massa bé, amb massa de llisquent eficàcia, massa com cal.
—Imbueix-te coiot i demana’t la raó per què et fugen.
—Mossegar culets — on veus el tort?
—You could be rabid!
—So could they! Who’s taking the bigger risks here? I’m trying to bite all the tiny dear lovely asses! All! No vile discrimination here. Chances are one among so many (of them little asses) is not as sound as that, while they don’t get, if even that, but a single passing rushing peck.
—But they don’t bite you.
—Why don’t they? Are they dead? Are they dead to the universal biting drive? *For only the dead don’t bite!*
—Desig de mossada — *hom se’l reprimeix perquè el cos, injuriat, sols vulgui revenjar-se de l’ànima — ço és, de la raó — ço és, del seny — cruel paràsit*.
—Cruel paràsit!
—Torna-te’n, capcot, fracassat coiot, amb les dents, ai, encara una mica més esmussades.

~0~0~

—Sortint del metro, un home de la meua edat, de la meua alçada, del meu tarannà modest, em diu, molt educadament, a propòsit de no re, que té una plaga al peu.
—*Una plaga?* dic.
—*Una plaga, una plaga*, diu.
—*I la plaga és deguda potser a quina malaltia; una malaltia amb un nom ben grec, belleu?*
—*A cap malaltia, és una plaga espontània i prou; i sense nom de fonts; no; malauradament*, diu.
—*Una plaga sense singularitats, ohne Eigenschaften*, dic.

—*Ve-li, ve-li, anònima, anònima*, diu.
—*Dieses Geschwür ohne Eigenschaften gehört dem Mann mit sittsamen Gebärden*, dic, em sembla.
—*Com vulgueu*, diu, molt amable.
—*Doncs sabeu què, en tot cas, és mon desig que aqueixa plaga vostra, qui al peu, barement i d'incògnit, no se us aferrissa, foti el camp pel mateix camí de l'enlloc d'on ha vingut, i això prou tost, com qui diu a manès, i que prou tost així mateix s'hagi doncs per sempre pus reunit amb la inexistència que la seua mateixa manca de nom, ni la seua absència d'origen ni de missió, ja no implica*, dic, si fa no fa.
—I intervé llavors, fent-se el graciós, sense cap gràcia, un foraster qui ens escoltava, el marquès de Pixallonga, reconec, àlies el Carallot Coronat, al qual ni cal dir que ni el desconegut ni jo no en fotem cap cas, com si no hi fos. *Una plaga, segons el consens del boldró mèdic, sense prou seny per a fer-se encara batejar, oi?*
—Un dels seus aduladors, amarinat com sempre entre la gent més gossa del món, és clar, li diu, gairebé escandalitzat, *Senyoria, no l'han reconegut! Consoli's, consoli's, deuen ésser gent grollera, pagerola, feréstega, bròfega, de llogarret muntanyà, incivilitzat, vull dir, no prou cretinitzat; els mancaments, els pecats!*
—Fou llavors que, sol, allerat, sense pus compromisos urbans, tot d'una ja no em deixí anar, davallant les escalinates cap a l'escullera, saltant llambrescament de replà a replà, de cinc en cinc esglaons, doncs, i, ni sé per què, tan content, gairebé esclatant de benaurança, vós.

~0~0~

—**Més virtuts del cagar**.
—Si dic re (pitjor si ho escric!), prou me n'adon ara de quin model tot plegat no prové.
—Cert. Mos escrits, sobretot, miralls de mes lectures.

—Durant els anys de formació de mon esperit — mon sensori, mon enteniment i mon magí — l’únic interessant que mai podia atènyer per a llegir, amb no cap llibre de debò a casa, i a les llibreries dels carrers només escombraria feixista i eclesiàstica, gasòfia permesa amb la vènia suïcida de bisbes i generals de qui els cervells amb prou feines d’escarabat merder, ja us podeu esmar els fems.
—L’únic interessant per a llegir te’l trobaves només quan anaves a cagar.
—Els papers per a torcar-te el cul eren retalls de publicacions trobades per mon pare a les papereres del carrers dels rics. Eren bocins si fa no fa quadrats de fulls de diaris d’escàndols i de crims, penjats a un croc mig rovellat vora el forat de la comuna.
—I doncs, és clar, totes les historietes ni cròniques que s’hi contaven començaven justament enlloc i s’acabaven en punxa. O en rebies el deslllorigador — i, ai, la moral — sense abans haver-ne mai sabut el planteig ni el perquè ni el desenvolupament de l’acció que ho demanés. O encara només hi havies la part del mig, on no sabies en acabat d’on venia ni on anava l’envitricoll — el començament i el final molt apropiadament convertits ja en torcada merda.
—Per això escric com escric. I àdhuc dic com dic. Sense cap ni peus. O només amb cap. O només amb peus.
—O sols amb un tros de tronc, sense rels ni branques, com qui diu, a fragments més o més llongs o amples.
—Com qui diu, a fragments, a rolls i galaubes, com la vida mateixa.
—La vida, fragments.
—*Quina explicació més escaient, no trobeu?*

~0~0~

—**Cuniculicultura**.

—Li penja inútil el peçol, mentre hom és prou betzol de servar la llàntia perquè els adúlters — la muller i el drut — fotin llur fet sense perbocs i tanmateix amb llum.
—Cuguç consentent qui, mut, i taquígraf, exhortava els sostres, mentre la vermina gastrointestinal, llurs ariets, li percudien l'estómac, i al ventrell els budells, sobretot entorn l'apèndix. Tossaven tots plegats com si són eager deathwatches, massa fervents rellotgets de la mort.
—Sanglotava de goigs i gaubances la muller amb els embats del drut, gall fer de cua forcada qui a la taigà del cony demostra a betzef el seu instint de brega.
—*Què més t'abelleix ara?* — hom es diu, i somia dempeus en la follia de la sangonera qui xiulant s'atansa a les tombes miscel·lànies i hi voldria xuclar sang de mort, de qui el malson de mort és veure-se'n, i xuclat encara per sangonera pòstuma.
—*Ets el mort? ets la sangonera?* — hom es demana. I els sostres què responen? Llurs blancors de pantalla on les imatges del son de son magí no es projecten ajudades per la llum del llum que ell mateix no serva, només l'encoratgen a millors, més tètriques, idees.
—Els conills llurs gàbies que els huracans arrencaven dels corrals de la seua infància i s'enduien a volar com coets de marcians fins que no s'estavellaven a cap mur burell amb una violència escruixidora, els conills, llurs somriures se li encomanen, fins que de bell nou crits de desfermada femella no l'arruquen d'ençà del llit.
—*Què bades, ruc! Enduus-te el llum, que no ho veus que volem clapar?*
—Hom doncs bufa, silent, la llàntia i, nu, enfredolit, s'esmuny, avenc avall, dimoniet amb la cua entre cuixes, devers on l'escalfor no s'alça.

~0~0~

—Molt me n’entenc, de química; me n’entenc tant que de petit (vull dir, fins cap als vint-i-tants anys), molt nerviós, tan nerviós que, cagar, gens — i restret, doncs, força — la mama, llavors, em va comprar uns supositoris de mantega de cacau, perquè m’ajudessin — i m’ajudaven, m’ajudaven rai, m’ajudaven qui-sap-lo — i, allò, veure-ho — veureu-ho — prou m’ho pensava — oi? — entès en química, bo en l’assignatura — tret que tot plegat, què em sé, potser confonia les fórmules i llurs transformacions, amb les equacions i llurs equivalències — o amb les cadències en musica — la qüestió, què ho sé — que m’empescava, viu de manguis, els supositoris de merda — me’n feia de cagalló — la mateixa forma si fa no fa que els de la farmàcia, els ficava una miqueta damunt el glaç de la nevera — veureu-ho, oi? — comprendreu que encara no eren dies de refrigeradors ni, com se’n diu, de frigorífics — i quan havien la consistència de supositori diguem-ne professional, me’ls embotia — me’ls embotia, amunt, supositoris de merda, per tal de... — d’és clar, de cagar mantega; mantega, no pas de caca, de cacau — ja ho veieu que intel·ligent — i que fracassat, car sempre he cagada merda, mai mantega — greu desil·lusió, el món una cagada — conseqüència, corol·lari, el món una cagada, una cagada — a re no hi ha remei — això no ho esmena ni un altre Mussolini — al contrari, segur que encara ho espatlla — químic de merda.

~0~0~

—Havia somiat que la meua collonada era com un alvocat i que una dona s’atansava amb un ganivet i que me’l tallava per la meitat.
—El seu ganivet punxegut, de cuina, havia un mànec negre; el meu alvocat a la carranxa era grosset, mitjà, i havia un color verd fosc, de mamba — com la meua mamba.

—Aprés haver-me'l tallat per la meitat, i l'acció m'havia fet força mal, el pitjor era ara que el pinyol queia a terra, i en caure-hi i estavellar-s'hi, es fenia com la closca d'un ou, i en sortia un homenet esguerradet qui s'envolava com un muricec i s'afegia, tan lleig, tan grotesc, ell, com una gàrgola de pedra més, o com una curiosa carassa de guix, o com un dimoni d'obra, o diabòlic sant d'església de cretí, d'un vermell cridaner, servant la mènsula que serva el balcó, on de petit espiava converses i llofrava escots.
—L'homenet merdeta, miquetes, esguerradet, fastigós, brut, repel·lent, era, evidentment, la meua animeta, el monstre minúscul qui duc al cos i qui sempre, ai, m'ha menat de mal borràs.
—Drapetòmana animeta amb cos d'escarransit afoll, sempre el seu foll desig de fotre el camp, de trametre-ho tot a la fotranca, i d'espitxar-se-la cap enjondre, on diuen que els uhmans...
—*Són nets nobles cults rics lliures desvetllats... i què més?*
—Ah sí, uns maleïts mentiders.

~0~0~

—Era admirant astoradament la magníficament coreografiada dansa dels lloros multicolors damunt un fil elèctric per la finestra del garatge reconvertit en supermercat, decorat molt finament, amb papallones en pedreria, mes sobretot amb unes parets uniformement empaperades amb un tema cinematogràfic amb colors pastels dels anys vint del segle vint, amb la mateixa imatge realçada en discrets quadres, allò era bon gust, vós, i sobretot amb gens de propaganda enlloc, altre que en els productes mateixos exposats a les lleixes dels corredors.
—Ens saludàrem.
—*Què fotem.*
—*Què fotem*.

—El coneixia de cardar-se'm la dona. Feia anys que no ens vèiem. No hi havia pensat més. Un de tants dels qui hi passaren.
—*De mills en mills?*
—*De pits en pits!*
—Encara se'n recordava de la faceciosa qüestió (i jo, automàtic, de la no menys ximple resposta) de la comèdia que ens menàvem anys enrere quan li obria la porta de casa. Vam riure una miqueta, rialletes desabusades, com se'n diu, esmussades; rialletes de desencantats, d'empedreïts, de massa foguejats, dels qui som de tornada.
—Llucàvem cap a llevant, jo nan higiènic, ell ressentit colós. Havíem sortits plegats i sense haver comprat re, i ens havíem encaminat a l'estadi de l'alta escola de la vora. M'havia dit, *T'ho espinzellaré amb quatre mots*, quan li havia demanat *Què se n'havia fet, d'ell; que la seua sobtada desapareixença ara feia un grapat d'anys, tant la dona com jo havíem naturalment suputat que s'havia mort*.
—A l'estadi, a les grades de fusta pintades d'un blau viu, no s'hi asseia ningú més que ell i jo. Llucant devers llevant, enraonàvem.
—*Fui cridat urgentment back west. No vaig tindre temps ni de trucar la teua dona*, féu.
—*Pobrissona*, fiu.
—*Mos tres germans volien la meua aprovació, la meua signatura, per a internar la nostra mare; massa repapiejar, saps? I teníem por que, amb les facultats minvades, no balafiés la fortuna, que de tota manera, com és natural, els quatre gruàvem, o en gruàvem el mos que ens pertocava; prou l'havíem esperada amb candeletes d'ençà que esdevingué, sense mai haver pencat en la seua vida, vídua del nostre pare, qui al cel sia, i qui es matà a la feina, i li deixà no pas poca matèria, diguem-ne, capital i immobiliari rai, si em vols creure*, féu.
—*Et crec, et crec*, fiu, capcinant com granota.

—La portàrem, amb tots els papers, a un casal d’aqueixos que recullen vells moribunds. La directora, una blanca primota, escarransidota, ens presumeix que llur local és dels millors ni més eficients que no hi ha per les rodalies; ens diu, *Reciclem la totalitat dels cossos força sovint i ràpida*.
—Prou podeu!
—La mare amb molt mala cara, et pots pensar.
—*Com si ho estic veient*, fiu, llofrant enfellonits, nics ni inics tàvecs.
—Les mans lligades darrere. I, muda, amb uns ulls de fúria que ens fiten com si ens volien cremar les ànimes.
—De pits en pits!
—Tret que, més tard, entre els pacients...
—*Els pacients, ço és, els qui pateixen*, fiu, llengut.
—Entre els pacient, ma mare, l’única, molt puta, polítropa, suspicaç; i molt observadora, observadora rai.
—*Hm, the observed servant the observer*, faig.
—Se n’adona que les negres, vull dir, les quatre operadores qui feinegen per a la directora, les qui canvien els llençols, netegen els morts, les qui van amunt i avall amb moixines i bolquers, i duen el menjar i les potingues als allitats, en fi, les qui vigilen i controlen la vida de tots els malastrucs estadants; doncs se n’adona ma mare, putarra rai, que les negres sovint hi fiquen, pels racons i les arestes, sobretot a la cuina-menjador, un producte exprés per a exterminar cucs i cuques, els grills, els ratolins, les formigues i els escarabats, qui, molt atrets a les cases dels suburbis on les crostes, les molles, i pellucalles rai, rauen per terra amb tanta de gent desdentegada i maldestra i oblidadissa, i, pitjor, les quatre negres, elles mateixes tan porques, car és clar que tot el menjar bo que porten els visitants per als vells se’ls anaven fotent elles, ma mare, dic, força observadora, i sabent molt de química.
—*Com jo!* — faig.
—Se n’adona ben aviat dels costums de les quatre fartanes, cap de les quatre fent, cascuna, dic, no pas menys de

quatre-centes lliures, amb el cul de cada bo per a dues-centes lliures ells sols; veu la mare, la garneua, que, de nits, cada nit, es foten, copeta a copeta, amorrades al televisor, tres-quarts d'ampolla de whisky per cap; per dissort, la blanca escarransida, aquella mena de voltor albí de maleïda directora, es veu que no beu mai re, ni aigua, segurament que no se'n fia de re, d'aquella casa, maniàtica qui deu ésser, creaky cunt, que no se li n'encomani cap malaltia, i, de tota manera, rai, car només s'hi deixa caure molt adventíciament, sempre per a introduir un nou client.
—*Pel mètode maièutic, m'hi jugaria*, faig.
—*Què?* — fa.
—*El cap que em vola, perdona'm*, fiu.
—*Doncs això*, féu.
—Me'l mirava amb cara d'encoratjar-lo, mes ell semblava perdut en cabòries, capficat en qui sap quins moviments tectònics del paisatge del seu ponent nadiu. Animava jo, del fons de la meua insignificança, a la graderia blau marí de l'estadi col·legial, *Així que molt afeccionades al mam, les quatre truges custòdies a l'asil matern, eh, tu?*
—I tant. Segurament per a endormiscar, esmussar, el ròssec, el remordiment nocturn, i al capdavall així dormir mills, vull dir, millor; amb la beguda, prou, rai, sense que els calguin doncs els repugnants estupefaents que administren vulguis no vulguis als vells perquè les deixin tranquil·les mentre guaiten, a la televisió, la merda de concursos que hi foten. Doncs això, un jorn assolellat, que tothom surt al jardí, les truges, com dius, i els vellarres, la mare segurament addueix pixera o caguera, s'esmuny com un llamp a la cuina-menjador, trau la capsa amb el producte exterminador i en vessa el contingut gairebé sencer a l'ampolla de whisky encetada, on en roman encara més de la meitat, i això vol dir que, sort de les sorts, n'hi haurà si més no un parell de copetes per cap; per cap de negra, vull dir; en acabat, torna al jardí fent-se la qui repapieja encara pitjor que no mai, i au, a passar la resta de la plaent

jornada. Nit vinguda, i havent pretès prendre's com qualque robot malmès i neulit el verí quotidià, només li cal esperar que les hores dels pecs concursos vagin fastigosament desfilant, i que, trompes, i pitjors que trompes, les truges se'n vagin al llit, i així som, fins que, al cap d'estona, passats els concursos i tot, la mare deu espiar, i ja ha vistes les quatre truges ensorrades, vessades de qualsevol manera de les cadires damunt el terra llord, les quatre mortes o sense coneixement. Ma mare qui deu furgar llavors per les butxaques fins que no troba les claus de la porta, les finestres totes reixades com a les presons, i seguit escapolint-se com un espectre enmig la nit. Ella que sí, xano-xano, que s'arriba llavors a casa nostra, a casa d'ella fins no feia quatre dies, i, miracles de l'enginy, encara en té la clau, ningú no ha pensat a confiscar-li'n la còpia, o en tot cas, no sé pas com, quan l'escorcollaren, tot entrant al cau final, no la podia passar d'estranquis, potser, dic jo, ficant-se-la a la boca, i pretenent-se passatgerament bojament afònica, com se'n diu, sense veu, o prou tocada del bolet, fent-se la mig ferida, per a tot plegat veure's balbuça; no dic si se l'amagava vagina o recte amunt, car al capdavall qui sap on quòndam les bacones ficaven els llardosos dits.
—*Tot d'una un tomb quasi eròtic en la narració? Could you be more disgusting?* — plagueta de manguis, vós.
—*Gràcies a déu*..., féu, seriós, estranyament corprès.
—*I a tots els sants i àngels intercessors*, encara faig.
—Gràcies a déu que era de viatge back east, més que no res per a aclarir negocis que havia deixats penjats quan anava back west, mes sobretot, és clar, per ganes que em moria de veure la teua dona.
—*La meua dona, de qui el magnífic, ínclit, estrenu, drut se'n pleveix a lloure, quítiament*, faig.
—*What?* — fa.
—Re, rucades. No et volia pas interrompre.
—Gràcies a déu que (jo) no hi era. Ma mare ha entrat a casa i ha anat a la cuina, i, amb el punyal d'esbocinar la carn,

nyec, nyec, nyec, ha mort, l’un darrere l’altre, cascú al seu llit, segant-los pel coll el cap amb un sol tall, els tres dels meus frares, vull dir, germans, i segurament que es pensa que m’ha mort també a mi, car amb un dels frares, qui s’escau d’ésser marieta i ella no ho sap, perquè si ho hagués sabut mentre era “viva”, l’hauria desheretat, vora seu, dic, hi dorm el seu amant, el qual ella convençuda, dic jo, que sóc jo; i doncs, també el despatxa amb un tall sec, escapçat, i au. Doncs bé, som-hi, i tant. Feina feta. Perfecte. I ara... I ara que ha morts els quatre fills, doncs, com dic, ma mare, què fa?
—*Què fa, què fa?* — faig.
—*No ho sé perquè no hi era; com saps, era a l’avió que em duia back west; tenia un ganes boges de fotre’m la teua dona* — fa.
—Gràcies, home, i no pas a déu, a tu.
—Mes diria que, claferta de sang, se n’ha tornat al carrer, ma mare, i la qüestió que, passant pel pont, potser volia llençar-hi daltabaix el punyal, com el nas d’en Gògoll, o potser llençar-s’hi també ella, per tal d’així fugir la justícia, tret que (potser, dic jo) la memòria de la malèfica directora aigualida, vull dir, teetotaler, abstinent, encara estàlvia, la feia dubtar, i allò de l’aigua, de sobte, ecs; en tot cas, això rai, gràcies a déu, un vehicle policíac fent cruising, navegant a la babalà, cercant cap escaiença per a fer mal, l’ha filustrada, li ha llençada la llum enlluernadora dels fars plens, i veient-la armada amb el punyal i banyada de sang, sense més qüestions, segons llur estil, s’han trets els uzis, i els dos bòfies ensems, cridant com energúmens, han descarregat, i au, l’han omplerta de bales, com si fos negra, i en paus; fait accompli, joyeuse prouesse.
—*Una mort heroica; se’n cantaran sonates, vull dir, balades*, faig.
—En arribar a l’aeroport, rebia la trucada d’un conegut veí nostre. “Tos frares tots tres morts, ta mare morta, torna immediatament.” Amb el cor feixuc i amarg de no haver

pogut jeure amb la teua dona, perdona, noi, he agafat l’avió de tornada. M’hi he trobat que ho heretava tot.
—Prou pots!
—Cert que al casal dels moribunds condemnats, la bòfia, ella, hi trobava un paperot on ma mare desheretava els quatre fills, mes quin cas volies que els notaris oficials en fessin, d’aquell paperot i escrit per una assassina folla? Cap ni un. Al cap de menys de quatre mesos, tots els ets i uts provats i aprovats, totes les propietats i totes les diguem-ne riqueses que hauria d’haver compartides amb mos germans, per a mi solet. Comprendràs que llavors, les ganes de vindre a cardar-me la teua dona, ja em perdonaràs, amb tantes d’anades i vingudes, se m’haguessin esvaïdes una miqueta.
—*Comprenc, comprenc, perdonat*, fiu.
—*A part que, a l’avió, en el precipitat viatge de tornada, tractant de pair tantes de calamitats alhora, pensava que déu m’havia castigat*, féu.
—*Segur, déu*, faig.
—*Massa d’adulteri, massa de cardar-me les dones del proïsme nyicris i merdoset, del proïsme sotmès i cagat*, fa.
—*Gràcies per la descripció, i l’anàlisi tan professional ni pregona*, faig.
—*Ja li ha pujat la mosca al nas, em dic*, fa.
—*A mi?* — fiu.
—*No; a tu? no em facis riure; a déu*, féu.
—*És clar, la mosca còsmica a la tarota infinita, comprenc*, fiu.
—*Allò era que déu m’adverteix, havent morts de càstig tots mos germans, que ara vigili, o prou que em toca, imminent, a manguis*, fa.
—*Tu com amb el Job aquell; bufa ostietes, quin déu el vostre més intel·ligent*, faig.
—*Mes, alhora, oi que comprens que la teua dona, més que no pas una adúltera pròdiga, vull dir, com se’n diu, promíscua, es declarava llavors al meu sensori com una*

mena de verge salvadora; és el viatge cap a ella que em salvava la vida; i em regenerava, i comprendràs que amb allò, una persona esdevinguda sacra, les ganes de fotre-me-la se m'apaivaguessin qui-sap-lo, bontròs, féu.
—*Una dona exemplar, santíssima, sempre m'ho he ensumat*, fiu.
—*Doncs ja ho veus*, fa.
—I la directora? La directora del casal, el voltor albí qui en deies, ella, rai, oi?
—No n'he sentit a xamullar mai més re; amb la sort de l'herba maligna, segurament que àdhuc expandint el negoci, llogant quatre altres truges fartanes i au; vells rai, cada dia més; esplet inacabable!
—*I tu, heretant-ho tot, i amb la casa, la piscina, els cotxes, la platja, el sol, el bon temps, la bona vida, tantes de noies colrades qui voldrien un bocinet del teu pastís, tots aqueixos anys, premi de déu, i merescut*, faig.
—*No pas que me n'hagués oblidat totalment, de vosaltres. Prou em veus avui ací*, fa.
—Això em demanava, què hi véns a pelar?
—Home, hom es fa gran, ca? I li vénen ganes de refer una mica els ponts, de reconstituir memòries; són les típiques nostàlgies, els enyors, que, quan hom es fa gran, sovint el posseeixen, i doncs...
—*I tant, i tant*, faig.
—I la teua dona, creus que voldrà veure'm?
—*La dona qui sap on para!* — faig.
—*Ah, divorciats, i ara qui sap on, fugida, instal·lada qui sap, oi, ben lluny?* — fa, fent cara de moro trist; i tan pansit, pobrissó — pansit tot ell — et sa grosse bite avec.
—*Què? No; morta, vidu*, faig.
—Morta!
—Exactament!
—Quin cop per a tu! I et sobreposes? Em dius com et va de debò, home!

—*Te’n facis mica. Jo rai. D’ençà que és morta, de mills en mills*, fiu, espolsant-me els massa rudes copets a l’esquena.
—*Oh?* — féu, ara com un estaquirot.
—Restàrem silents una estoneta, cascun destriant, al seu enteniment, les pròpies fal·leres, salivant-hi els pinyols dels propis desficis.
—No sé pas si m’entabanaràs — em deia — amb aquest posat d’enze teu; que no fos fingit; en tot cas, prou vigilaré que no em segueixis.
—Car és clar que amb la dona havíem canviada d’adreça, sinó la caparrada amb el meu joc, la meua aposta, no hauria mai reeixit; al contrari, el cangueli; el cangueli, no fos cas que amb allò hagués comès ara cap mortífer bunyol. Calma’t, però. La llufa que li penges, Oi que el fet que ell m’hagi pescat en aquest supermercat només és degut a, com se’n diu, a qualque vagareig de les circumstàncies? I que no es flaira pas que vivim enjondre? Que només m’hi troba per casualitat? O potser m’estic arriscant a la doble revenja, la d’ell, la d’ella? Quins neguits. Tan collonut que no és sempre tallar ras!
—Llucàvem cap a ponent, on el sol s’ajeia. A les grades, el blau s’havia bon tros enfosquit; havia perdut vivor; els esglaonaments portaven dol en llargues cintes. Dol, i aquest cop, per a qui?
—Volia fer memòria. Dels morts.
—Memòria? Mes sobretot del per què hi era, tan lluny de casa. Ah sí. La dona m’havia enviat a comprar, per tal d’afegir als queviures per a l’endemà, on oferia una festa a un conegut seu íntim nou, certa llepolia — khatxapuri, ხაჭაპური — que només sabíem localitzar en aquest magatzem. Llavors, vaig fer un salt; cuita-corrents, em vaig acomiadar.
—*És tard i vol ploure, tu* — fiu.
—Davallava les grades de dol a botets, d’on que, geperudet, de les fustes en sentís el batzim-batzam, i dels pistrincs a la

butxaca el dil·ling-dil·ling, i dels ouets el joiós dring-dring. Car content n’estava, un munt.
—El drut antiquat no féu cap paper; romangué assegut; m’havia fet, prou marridament ni caduca, només un flasc, fluixet, adéu amb la mà...
—*Ja ho veus tu, noi. Així cauen els més grans ni vigorosos monuments, irreparablement rosegats pels inexorables elements*, fent-me el filòsof, eixint de l’estadi, com dic, filosòfic, em faig.

~0~0~

—**Bernat pudent**, anit un dels emprenyadors uhmans m’ha enxampat.
Em passejava tranquil·lament per un desert blanc de paret quan un got bocaample s’ha abatut damunt meu.
He sentit un buit al meu voltant, i he volgut bellugar-me, mes, anés on anés, la boca del vidre em tancava hermèticament tota eixida.
Tot d’una, la vora de la boca del got m’ha empès amb força, de baix a dalt, i el got s’ha vinclat cul avall, i he perdut peu.
Volia estendre les ales, mes ja era massa tard; queia daltabaix, mig alaestès, i, au, que al cul del got m’he estavellat.
L’uhmà ha plantat el got al taulell del rentamans, davant el mirall, i damunt la boca del got hi ha col·locat un gros volum verd.
Llavors l’uhmà ha fotut el camp; ha apagat el llum de la sala de banys, i he sentit que es fonia enllà, a la seua cambra, on un llum ha romàs encès una estona, per a després també apagar-se.
En la foscor, com un altre Atles al món dels bernats pudents, heroicament, he volgut portar el gros volum damunt la

meua esquena, amb la idea de bellugar-lo ni que només fos una miqueta.
Debades.
Pitjor que no en Sísif mateix; en Sísif rai, hauria mogut el volum, i au, fora; a l'aire lliure, a empènyer-hi, collonudament, roques.
I entre les roques, la roca d'en Prometeu, amb les àligues, exòtiques conegudes meues, qui mai no es rebaixarien elles a fer-me cap mal, i qui arriben xiroies, cada matí, *bon dia, bon dia*, a atipar-se-me-li del bon fetge sucós.
Ei, tot allò, comparat amb això meu, festes!
Com les que hauria fetes jo, si mai fotia el camp d'aquella mortífera gàbia.
(…)
M'he falcat mil vegades amb les potetes del darrere, i amb totes les forces, les meues amples espatlles han volgudes sollevar aquell cosmos, mes alhora que les potetes em relliscaven damunt el vidre, espatlles i esquena em flaquejaven, i aquell pes continuava inamovible.
Amb fúria i desesperació, m'he petat mil vegades més, confiava que la pudor que sovint no em defensa es filtrés per qualque mena de capil·lar escletxa, i, despertat per la irrespirable verinosa fortor, potser l'uhmà, molt emprenyat i fastiguejat, no triés de llençar-me per la finestra, on la llibertat m'hauria obertes benauradament les ales, i segurament hauria recalat a qualque faitissa branca de bon arbre acollidor, on llavors, com dic, festa rai, després d'aquelles malaurades ordalies d'ara.
Ah beneït retorn al consol a saldo de consoldes i salsufragis!
Fungibles hores delectables escoltant els xafardeigs i sacrilegis dels abellots cascant-se-la entre els cascalls.
Cascun pretenent haver-se cardada la regina!
Com enyores, Bernadet, alhora que penques frenèticament, els benifets del defora!
Pencar rai, pencar fins a l'exhaustió. Mes què?
Res.

I la fatiga em té baldat, i m’enfonsava al cul del got, banyat en pudors i suors de desfeta.
(...)
Llavors el cel, el cel esdevé clar, una certa llum s’esmuny, i el mirall, el mirall la reflecteix, i els ulls, els ulls se’m baden al nou jorn, i l’esperança, l’esperança retorna.
I me n’adonava que el volum, reflectit al mirall, es diu *iranoiccid aled analatac augnell*.
És allò japonès? Hi reconec el genitiu “no”.
Què deuria dir, doncs, la frase? Com l’interpretes, Bernat, tu qui en saps, de tot, tant!
Home, admès, macarrònic, el meu japonès, macarrònic...
Si fa no fa, valent, si fa no fa!
Occit per la ira que li causa veure l’anyell atacat analment?
Os pedrera! Tragèdia d’upa, vós! No pas?
(...)
Anyell innocent, com m’hi emmirallava!
Bernat pudent innocent, sotmès a les pitjors tortures pels maleïts impietosos animalots uhmans.
(...)
O calla, potser ho estic llegint malament.
Ah! Ves si n’ets, de carallet, Bernat!
Home, *diccionari de la llengua catalana*! Tot un món, efectivament!
Milions de milions de milions de mots i conceptes reunits durant milions de milions de milions de vides!
Allò sí que és pitjor, vull dir, millor, molt millor, que no n’Atles mateix.
El meu món, el món que vull portar, és un mon molt més ple i feixuc i conseqüent i important i cabdal i a frec d’ésser perfecte i tot, que no pas el seu mesquí univers de no res, per comparació!
Infinites tones de ciència esotèrica, el meu. Infinites tones aplegades en un món més gegantí, gairebé impossible de concebre.

Prou podria! Prou podré, històric, ni que només ho assagi!
Això sol es val mil epopeies!
Car al capdavall qui sóc? Efímer no ningú.
No ens fotéssim massa l'ultracuidat, tu. De millors, o en tot cas de si fa no fa, prou en castiguen cada dia els envejosos déus dels borinots. Qui els desafiés, per ell fotria, dissortat.
Diguéssim que amb prou feines si li arrib a la sola de la sabata a mon cosí el bernat doblement acoltellat a l'esquena, en Cosmopepla, qui, ni dislèctic, i contràriament al seu nom, tampoc no és pas ell el plepa del cosmos. Prou en trobaríem ramats i ramats de pitjors.
(...)
I tanmateix, tant se val, afanyem-nos-hi, sense por, un cop més, som-hi.
Tornem-hi ran del darrer clot mateix!
Un esforç encara; encara un esforç, doncs!
Encara un esforç, Bernat! Per tots els bernats de la teua pàtria d'heroics pudents!
Afegitó d'ègides de bronze, *æs triplex si hi reeixies*; endavant; i què dic triple, sèxtuple!
Au, au, bah; encara, encara; som-hi, som-hi, som-hi... Amunt!!!
(...)
Malparit uhmà qui mai no es va aixecar del llit!
Decrèpit!
Carcassa!
Carronya!
S'hi va collons deure morir!
(...)
Quants de dies, mort de merda, m'hi tindràs oblidat?
(...)
Quants de dies...
I ja no puc sollevar ni l'ànima...
Ni puc...
Ni puc ascendir, cagades amunt, el vidre...
El vidre molt més relliscós del got...

Del got...
Buit.

~0~0~

—**Orb futbolista qui el Sol abrusà**.

—Aurat heroi qui com l’hereu d’Herodes
Amb xamosia de xaman ens xores
Els cors sencers i ja no anem ni amb rodes.
Ens atueixen les xamboses hores
A daus tombats a tall de tes de tores.*
Tossim, tossem, enlloc no t’acomodes
Cos abusat qui amb ben poc broc t’acores.
Perdem les banyes bornant a pagodes.
Tot és fat bla balb calb, i per l’escaire
Se’ns filtra el gol ni qui hi clissa ara gaire
Per a saber quin és si el *set* o *vuit.*
Hom s’esgarrapa el cap i l’ull gelcuit
Veu afegits ficats a la xamberga:
Nou, deu, paralipòmena i parerga.

[*Kocked down by the serendipitous hours
Dice cast — you’ve drunk your tea of wolf’s bane’s flowers.]

~0~0~

—**L’home de l’impermeable bru**.
—Camina tots aquests mesos perdut pels carrers l’home de l’impermeable bru.
—Torna a casa ara que deu ésser l’hora i en puja al terrat i esguarda cap amunt un cel burell. I hi roman hores

senceres.
—Aquest hivern se li va morir la filla. Aquella nena rosseta qui corria pels corredors i cridava de joia, i sabia recitar poemes.
—Tornarà l’oreneta? Tornarà l’oreneta dels records qui la seua filla cada primavera acaronava?
—Torna l’oreneta, i l’home de l’impermeable bru l’esguarda evolucionar com segura barca pel cel burell.
—*On és la teua filla?* sent l’home de l’impermeable bru que la segura oreneta el qüestiona, preocupada.
—La meua filla és morta, la rosseta qui corria pels corredors i recitava poemes i cridava de joia.
—Em reconeixes, oreneta?
—Et reconec, home trist de l’impermeable bru. I puc veure en tu ondulacions esfilagarsades de la imatge de la teua filla qui tant no estimí, i poc flairar en tu ròssecs, recances, cendres, de la seua meravellosa flaire. I roman quiet que et besaré els llavis com besí cada primavera els de la teua dolça filla tan estimada.
—Llàgrimes de remot agraïment neixen als ulls de l’home de l’impermeable bru, ara que l’oreneta l’ha reconegut.
—I ambdós homenatgen amb el dolç record la nena rossa qui cridava de joia corrent pels corredors i recitava densos poemes que a tall de prismes amb la rara llum pler de significats no projectaven pels exòtics aires de l’empiri.

~0~0~

L’home de l’impermeable bru porta les butxaques plenes de crostetes per als coloms.
Prismes de somiades truites esbarrien la policroma llum de la compassió damunt el seu secret salvatge parc zoològic.
Com arbre mil·lenari cuida caure entre trèmolos d’horroritzada fauna.

Severa dolor psíquica davant la prepòstera hipèrbole de trobar-se l’esbart sencer assassinat part de terra com eixam de flitades mosques.
Cada incongru òbit seqüenciat en esclaus o aups, en espores o verjures, de conseqüents estructures on les minúscules trajectòries de la mort el persuadeixen que cap psicòpata empedreït sense d’altres conflictes s’ha cregut prou únic ni diví que omet o negligeix l’astorament mortal que llur absència no ens causarà als lúcids.
Geòmetra en conjectura ressaltats els pentacles màgics que en llur agonia els coloms no li afaiçonaren perquè hi trobés la mística finestra que el duria entre estalzins cronològics en capdefiblons jades devers l’esplet protoplasmàtic on en ombrel·les atòmiques tot no es regenera.
El troben amb la cara tota groga del qui perdia a mig camí del cel el quest.
Sota el iaixmac de seda negre del sudari hi amenaça del seu triomf la joiosa rialla.
Car ara per vies celestials d’arcs de beneïts escatxics hi és àngel enjòlit.
El seu impermeable bru d’iridescents tonalitats gens no desdiu dels dels altres integrants del seu vívid esbart, estort entre els exòtics aires de l’empiri.

~0~0~

—**Del que enlloc no s’esdevé no en trec mai l’entrellat**.
—La dona granada i la minyoneta impúber m’havien allerats llurs favors, mes ara se les enduien, no sé pas si a cremar-les a cap foguera, o a emmenar-les, amb honors rai, dalt de tot de cap tribuna a omplir-les de condecoracions ni medalles a tesa.
—A tots ops, darrere la gentada, i — tocant-me com sempre em toca, ço que és altament emprenyador, penes de l’ésser

massa curt de mida, segurament — tocant-me, dic, allí plantat, d’haver d’allongar el coll debades darrere un altre tanoca tros de quòniam d’homenot altíssim qui mai no se’m mourà — i si mai, per cap miracle, es mogués, un altre de tan o més altot se’m fotia igualment davant — no en trauré pas l’entrellat.
—És que mai en treus d’enlloc ni de re? (No, impossible. Així som fets, i així és fet, incompatible, aquesta merda de món dels collons. Perquè no hi entenguis mai re.)
—Tant se val; temps enyorat; no feia gaire — gens — ahir mateix encara hi érem, manxant de valent — a ambdues ensems els clavava l’espínula i en gaudíem els tres esmeperdudament, gambant i cardant, i jaient i cardant, i cardant i cardant, i la dona granada em fornia exquisits nodriments, i la xicoteta m’amoixava a dojo, i se m’asseia a la cara perquè la tastés a gratcient.
—La felicitat era perfectament instal·lada entre estanys i bosquets, i assolellades comalades i espectaculars serralades on, amb els cabrits i els astors, incessants ens deportàvem.
—Mes, llas, s’escaigué que un brot epizoòtic aleshores tongués de l’inflamat podridot cuir del món pentenills, i borrallons i borrissols, de poblacions a balquena — poblacions d’animals de tota pota, inclosos els bípedes més bèsties, els uhmans.
—I s’hi instal·lava el llong hivern de la postumitat.
—*Aneu, aneu!*
—Aneu, aneu, amb despit faig a la neu — i la neu, que cau amb despit, poc s’esvaïa, ans queia amb més esquírria, demolidora, disgustada, ofenosa, perforant.
—Cada volva, filaberquí que m’anul·laria el cervell amb blancors de buidors irreversibles.
—Únic supervivent, qui tot i que ha comprès, que tot sacrifici, tot martiri, tot dolor dedicat o devot, són malignes i infernals, i que, a l’inrevés, tot plaer, tot benésser, tota

benaurança, són paradisíacs, m’he ficat nogensmenys a la feina.
—La qual, veureu...
—Ni impossibilitats de Sísif ni de tantes d’altres falòrnies dels molt mascles impotents.
—Trobeu-m’hi agenolladet, posició sempre més escaient per a manguis.
—Filustreu-m’hi agenolladet, molt doneta i primmiradet.
—Amb l’ampolleta del vernís negret per a les ungles i el minúscul pinzellet corresponent...
—Eternament...
—Eternament emboniquint...
—Eternament emboniquint la mateixa infinita carretera.
—Somiant quan les emboniquia, època divina, alhora la minyoneta impúber i la seua delitosa imago.

~0~0~

—***En la quietud cantarà el cucut***.
—El sergent Güendolí Harmonia i el ras Sterculí Pifre, parlant en llur algaraví cagot, li diuen qui sap les immundícies. No en copsava borrall. Els diu en Marcel Timoneda, pastor a la serra de Barravés, —*Que sí, senyor i que no, senyor*, anant amb l’ona de l’interrogant – si li sembla acusatori diu *no*, si li sembla inquisitiu diu *hò*.
—Ara li han pres l’encenedor i l’han ficat vora la morta.
—Els dos guàrdies “civils” se l’han endut a la foguereta. Els tres i els dos gossos, el gos criminal dels fètids guàrdies rurals i el gos bo del pastor, tots cinc s’esguarden encantats el caliu. Sotja els cruanys ambrats en Marcel i reveu amb estridències de nervis qui només enceten pampallugues als ulls i al cervell, aquella terrible atzagaiada perpetrada pels guàrdies civils Güendolí i Sterculí. Al buf asfixiant de les ones roents de les seues cabòries, el pastor Timoneda esdevé nogensmenys bon mag (que és com ara dir un mig

déu; un taumaturg, eh?). Com qui no ho vol, llença a les brases unes herbetes, i el fumet al·lucinogènic de qui les filigranes es transformen en xerricants falcons veus-lo surar.
—I ara? I ara res, o, a tots ops, no gran cosa. Els falcons, ara silents, eixorbaven el gos assassí i írrit qui doncs orb es perdia enllà endins, en la densa foscor. El gos rat i lícit del pastor, destre en la pràctica del fumet esqueixat, romania urbà, congruent i en línia. Llavors, el plugim nucleic bleïdor, els ulls dels pudents d'il·lusions omplien. Els satisfets invasors, ja tan confiats, mudadets se'n tornaven a missa i a merdegades d'aqueixes sense escorta i tot, només acompanyats amb les dones repugnants i les filles putes. I aquest era llur paradís, on també s'hi morien.
—Ni s'encomanava a ningú ni de ningú s'acomiadava, el prim bru pastoret, car no era de mena satíric ni cínic. Era com cal. No cap beduí sardònic dels idiosincràtics torts qui, balancejant la closca, esquerdada per un somriure oblic, cru i maltempser i amb ungles retràctils, cendres de mòmia d'urna enigmàtica, mosques trites i de matallops el suc, a l'aixarop t'hi barreja, per a enigmàtic oferir-te'l perquè te'n beguis cap vas, i més tard així en hermètic xibiu pugui recontar la fada proesa.
—Recollí l'encenedor, escampà suaument la boira, sense atiar cap inestabilitat il·lògica, com si mai no hi fos, relliscós tritó qui mai no diu gaire ni es fica en mal lloc. L'endemà passava la ratlla. Mai més ni gall ni gallina no se'n cantà.
—I el seu ramat? direu. Al carrincle crepuscle se't perden, sense bàcul ni càlcul.

~0~0~

—**Temple o prostíbul — tot el mateix**.
—Na Cassandra Tastavins, tots li fèiem la farina blana.
—O te'n predeia de fotudes rai. Més et valia que no et predís mai re; no te'n predigués, vull dir, de cap mena de gènere.

—Trompats i entrompats i fotent-nos trompades, com qui diu la colíem, cascú volent ésser-ne el primer, o a tots ops el més vist de prop, que se n’adonés, la puta miop, qui era qui més ni millor no la peubesava.
—Mon enteniment, papagai engabiat, d’ulls crebats, només processava, a l’hora de l’adorament, no pas idees, escarabats.
—Allí era, a un raconet, fent-me l’humil, i tanmateix petulant com caragol qui treu les banyes, presumint-ne tant i més que no aquells altres mitgesmerda qui anaven pel templet marcant de pit... abans no es fotien la gran morrada.
—Jo qui amb el meu piupiu de papagai, corrompuda haig manta femella, davant na Cassandra, fictament merdetes rai; que, a desgrat de sa curtedat de vista, se n’adonés que era especial, que no era pas que no la colgués ni reverís d’allò més abjectament, ans que ho feia amb prou circumspecció, ço és, amb el degut respecte, i més.
—Sempre els ho deia: les femelles de tota edat, llur tresor els rau entre les cuixes, i només el meu cercapous pot remenar-hi per a trobar-hi en acabat allò més preciós. I en convencia plecs i plecs. Llavors els queia com esparver. Il était temps d’en cueillir les lauriers.
—Mes, ara que era grandet, i la por de morir m’arrapava la gola, prou em calia virar de rumb.
—Amb na Cassandra, doncs, no pas, amb ella no gens. Gens de fer el perdis entrecuidat ni el cardaire xungo i farfant; amb ella, el com se’n diu, el fariseu penedidet, rere la columneta, l’únic entre tots més fals i presumit, tan fals i presumit que la falsedat i la presumpció li sobreïxen per tots els foradets i per això s’ha d’amagar, que hom vegi bé que s’amaga, fent-se l’humil, quan d’humilitat no gens, encara menys que no el més vanitós dels bavosencs postulants.
—I em veia?
—Doncs i tant!

—Em féu un signe amb la mà, i amb la mateixa mà féu fugir el romanent arraïmat de rucs, que ja vindrien l'endemà amb llurs preances i guitarretes.
—Me li atansí arrossegant-m'hi com cuquet culbellugós.
—Confiava que fos aquell jorn on finalment no m'asclaria el crani. Oh que hauria llavors set feliç, que ella hagués seta tan bona de voler-me maçolar la clepsa rodona i glabra, rostada i lluent, amb tanta de força que en fes dos o tres bocins! Com el meu destí era llavors estalvi!
—Car na Cassandra Tastavins, el seu ceptre de quasi-deessa eren unes tenebres o batzoles amb les quals maçolava, amb allò allerant-li favors protectius, el pàmfil adorador qui ella triés, molt generosament, de maçolar. Ehem. Només n'Agrippa Gratameló no volia que hom el rapés ni encara menys que hom el maçolés; en deia, sacríleg, de falòrnies i matràfoles a tots els nostres cultes i coltes i adoraments i èxtasis. Endevinà ella llavors que n'Agrippa acabaria estimbat cràter avall del volcà dels fumets morats.
—I com l'encertava, vós!
—Aquesta és la imatge, glaçada al cel cendrós. Caient, n'Agrippa, amb el seu vestit llarg blau que, estàtic, oneja al vent i a l'alè del volcà i a l'acceleració de la caiguda. N'Agrippa, el seu cap xollat a la xinxola, i pregonament asclat, i sagnant sang verda; sang verda, car molt em fa que hom per oprobi, abans, prou espinava el perjur. I doncs, ara, n'Agrippa inert, caient eternament, amb els seus dos baguls cilíndrics de color siena penjats enmig del cel; a l'esquerra, cúbic, mig cluc, fonent-se en negre el somort vermell de no devia fer sinó un instant, pres a mig parpellejar, com dic, l'ull; l'ull del Sol, negre com escarabat, cúbic, mig cluc. N'Agrippa i els seus dos baguls, daltabaix del penya-segat, cràter avall cap a la bocana del volcà dels fumets embrunits; tot el conjunt enjòlit, immòbil, en la perenne imatge.
—Prop na Cassandra, veig adelitat que les seues matraques s'han tornades tisores i que ella mateixa és la virginal

Àtropos i que doncs em tallarà, vastament displicent, la pixa.
—Als budells de la mosquea, ella i jo, unànimes, dos lèmurs zelosos convertit en rajoletes d’esmalt llefiscós i que sota els inquisitius detergents de milers de centúries més endavant renaixem esporàdics.
—Havíem pertanguts, segons totes les versemblances, a qualque culte estranyament dissociatiu, de l’illa blava de Fuckoften, on fornicacions i d’altres envitricolls clandestins, tothora rai.
—A cal forense, vull dir, a ca l’entès, s’afebleixen les teories. Aquell ceptre apàtic, oi que a embranzides fotia sotracs? I el rabit adorador als peus de l’adorada, ullant el seu plec imponent, la seua ascla potent, cony qui l’entitelleix i astora esmeperdudament, consona amb cròtals?
—Tàndem de masoquistes sotmesos al vertigen de qualque novell aparell que espinyola sense erra cireres. Ran no res en desvelarem les concupiscències, cimbells esbadellats als quals furtem els secrets, com adés descongelàrem els pingüins, i en descobrírem pler d’incriminatòries particularitats. Amb petulància de papallons de bell nou els formiguejaran els becs, i fent abstracció de la dramatúrgia que brollarà amb el recobrament de l’aflat, ens confessaran, quecs com peix qui pon a freturosos fresos en freses frenètiques, suputem, qui sap, llurs cor-robadors pseudònims.
—Qui en sap el pseudònim, en sap el món.
—Ja ho sé que ets un hipòcrita, Climent, em diu a cau d’orella na Cassandra.
—El seu alè cald put a lleterada. Ara se m’obren els ulls. La vídua Cassandra Tastavins, ma dama, en què somiava?
—La Tastavins, fent cara d’haver assaborits no feia pas gaire, fort de mocs salats i avinagrats, sucs de medul·la.
—La seua careta de ratolinet, de boc, d’escorpí, rellucant amunt i avall, com si té por d’alguna cosa — la sempre imminent irrupció de la bòfia?

—Mon infància durant, havíem a casa un kea femella apellat Juno; Juno, com la màxima deessa. Era mon orgull, mos amics com m’envejaven; el parlar de na Juno era el més brut, en realitat, deliciosament obscè, imaginable. És clar que, els déus, llurs descordades tremperes ni carderes, no hi ha signe més insigne que els distingeixi.
—Saps què? Tants d’hams que em planta la voluptuosa, què collons triguem? No me’n calien pas tants. Sempre a la pingueressa per a qüestions de l’amour.
—Puix que em vol la vull. *Só del tot transfigurat, jo qui em rabejava en llibertat. No vullau qui no us vulla, i si no us vol, no la vullau*.
—Xingaire de carrau, tant se val, tant se val, i fiquem-l’hi pel trau.

~0~0~

—**Chuck and his bitch**.
—A l’entrada del museu, la gran sorpresa!
—Gegantí encara, el seu antic amant, qui em veu i el veig, i ens reconeixem immediatament, i em saluda efusivament, em despentina, em fot un clatellotet afectuós...
—Climent! — em diu, tan bellament mudat i elegant, com sempre, campió.
—Txoc! — que li dic, nan esguerrat, geperut, ressagat, lleig, mongòlic, maleït retardat, negret, d’allò pus malgirbat, un cassigallot al seu costat.
—Sense dir res més, em gita a banda, i s’abraona damunt la dona, l’abraça, la besa pregonament a la boca, li enfonsa la llengua fins als lleus o més avall.
—Allí entre la gentada, empegueïdet com cap xarneguet qui no hi entengués futil·la, mes de fet rumiant-me-la ferma, *Quina casualitat! Vint-i-tants anys que no en sabíem re. La dona i ell, joves professionals a la mateixa agència secreta, i*

de sobte en Txoc qui desapareix. No sabem si desertava o si l'eliminaven o si el destinaven a quin indret misteriós per a quina missió per a la qual l'hermetisme impera. Amb els anys, els seus substituts al llit de la dona, legió; de faisó tal que ni ens en recordàvem, de la seua existència.
—Mes en acabat hi caic, *Ha degut haver tornat de l'extrema missió qui sap ara els dies que no fa, i per qui sap quina escaiença ha degut llegir que la dona hi exposava avui, ella i els altres vuit artistes cal·ligràfico-poètics*.
—"Els coneguts artistes poètico-cal·ligràfics, en Nasi Çapuça, n'Edgar Capça, n'Eusàpia Aixeta, en Lactanci Allipebre, en Dickson Cuntdaughter, n'Aggie McCracken, en Potgi de Gutxi, i, darrera mes no pas per això menys important, al contrari, na Bitx Encruïlla (la meua olímpica dona!), exposen en conjunt a les catorze sales del pis de baix del MIAI, el Museu dels Immortals per a les Arts Il·limitades, d'on el vernissatge, amb la presència dels artistes encara vius, hom a encedulat (programat) públicament que tingués lloc demà mateix (ço és, avui) a les vuit del vespre" — crec que si fa no fa hi deia, en part, el mateix article a mantes publicacions d'interès general no esbombat.
—Després del petó, és a dir, en acabat que ell, al cap d'una hora, no tragués l'àncora, l'escandall, el cercapous, de la seua llengua d'escurar els nítols de la dona, ella, muda, sense veure-hi de cap ull, massa trasbalsada d'encontrades emocions, guiada pel gosset pigall que benauradament li esdevinc, ha entrat al museu.
—Hi entra com si entrés entre els marbres a cap església; és clara que els taulells marbrats hi són arrenglerats una pica pertot, a tall de banc antic, amb tintes en tinters, centrats i enfonsats als taulells, amb tintes de totes menes, invisible, negra, blava, bruna, vermella, tinters en reguitzell, i ella, d'esme, hi suca, suca els dits en tinta, com si molt reverent s'anés a senyar, tret que al darrer instant es repensa, i es

fica (potser pitjor que senyar's i tot), encara sense pensar-hi, els dits a la boca; ganyota de fàstic.
—Amb allò, s'asseu a un dels seients de marbre beix, i sembla que a pleret se sobreposa de l'esglai sofert a l'entrada del MIAI. Me li assec, amb molt de compte, a la voreta; esperant ordres.
—Al cap d'estoneta que deu rumiar la cosa, respira a fons, em diu, *Vés i crida'l, i llavors eclipsa't, però, de lluny estant, estigues atent per si em cals per a re*.
—Així, doncs, que el vaig a cercar. En Txoc encara és fora, sota el luxós, lluminós, ràfec.
—*Com pinten, Climent?* — em fa, eixarmant, magnètic, encantador, com sempre; des lluny, molta franquesa entre naltres. Com qui diu, vells amics. Em va enxampar, durant una època on venia a cardar's diàriament la dona, em va enxampar fent dolenteries amb la gossa de la veïna. Una gossa joveneta, de fi i lluent pelatge negre. Una gossa moguda, i ves que s'esqueia que en aquell moment li ficava el dit amunt i avall dins la rosada fufa, alhora que molt afeccionadament me la pelava. Em va enxampar, em va enxampar. Em va enxampar burxant la festejadissa gosseta, qui, agraïda i amb ulls amorosos, em ventava ses feromones. Potser m'hauria estimat més que em ventés fitoncides. Els fitoncides són les feromones dels arbres, tret que si les feromones desvetllen excitació, els fitoncides serenor. Tret, encara, que quan hom va aitan calent, i sobreïx de verriny, no mira prim.
—Em va enxampar i, en veure'm, enxampat, tan esporuguit ni angoixat, amb cara de mona, em va tranquil·litzar, magnànim, catàrtic. M'atzufava un dels seus cordials, indulgents, clatellotets. Allò em tornava el bleix. Damunt, m'emboteix al butxacó de la camisa un parell de bitllets grossos. Els anys que no feia que no els veia ni pintats, bitllets d'aquell gàlib. Car calers, aquells dies, la dona no pas que me'n donés gaires; gens, més exactament. En Txoc em deia, amb veu de baix, que amb allò anés al bordell de

ca la Tastavins i me n’hi entretingués amb cap marfanta, ni que fos només un parell d’horetes, i, vejats miracle, que llavors tots els mals de mancament la sessió prou em guariria. Tret que me’ls vaig gastar en llibres. Per a coses de l’amor, amb la gosseta jo ja en tenia prou; en canvi, llibres, freturant-ne, sempre amb la por que no n’he llegits prou. Hom abans de morir me n’ha regalades, llibreries senceres. Hom, entre els lectors, es demana si en vull més? Responc, *Prou prou*. Gladly. Çudavòltsvie. Gerne. Grazie!
—*Na Bitx diu que hi vagis.*
—*Creus que em reprendrà?*
—*Qui sap cap on es decanta, Txoc — et torna a prendre — o et repta de valent, et reprèn esborronadorament. Avui, des que et guipà que no va a l’hora. És asseguda al fons a l’esquerra* — em despentina una mica més (tènue plaer de sos tentacles, com si remenessin el morter que enforteix ma confiança), i se n’hi va apitrant.
—Els vaig ullant d’esquitllentes. La discussió, tot i que molt urbana, sembla força fervent.
—La dona es mig tomba; fa petar el dits cap on sóc. Hi vaig esperitat.
—*Escriu!* — comanda. I en Txoc mai no l’he vist tan astorat. Li pesen segurament els anys.
—Em trec de l’infern paperet i llapis.
—Li agrada fer’s la poètica, la geomètrica, l’enigmàtica; amb els fins dàtils, la cal·lígrafa. De sobte, inspirada, atenció.
—I jo a l’eco. Amanuense i àdhuc marmessor de les fugisseres inspiracions, que després plasmarà, o no, en tètrics pergamins, d’estètica, segons certs crítics, no gens comuna.
—Escric:

—*Que fàcil de pujar al terrat per la façana*
que difícil davallar-ne
altrament que arrapat com fissurel·la.

Amant llunyà
et deman que lluquis
abarrotada de barretets la façana.

Car veure l'abís de cara
des tan lluny amunt estant
només mena al vertigen de l'estavellada.

Camí despès no es pot refer
embrancat en cruïlles d'aumon
l'argent viu del vell xaloc
alhora el simi màgic apedrega
i l'estruç il·lús.

—Desconfit, se m'aixeca en Txoc. Prou desolat, com si tampoc no hi entén re.
—L'acompanyava a l'eixida, condolent-me'n pler. Se m'allunya, incert; ídol caigut, mutilat, mes nogensmenys tostemps prou clàssic.
—Quan ens abraçàvem en el sentit comiat, notava la seua peça d'artilleria sota una aixella. Baldament no l'empri ara pas per a fer's volar el cervell. Que n'extermini, si de cas, de molts pitjors que no pas ell, inics agents clandestins qui voldrien minar l'alt edifici de la nostra quasi-perfecta societat d'equilibris tàntrics...
—Escric:

—Pires piràmides foramidades
Espirals perses — palters fets paraules
Persones totes en taules parades
Cruspint-se pe(d)res amb cares de paules.

~0~0~

(2)

—circ intranquil

—l’atapeïda gentada qui fèiem d’espectadors al circ intranquil no trobàvem al començament gens estrany que hom ens projectés d’ençà de llums molt forts llums molt vives, unànimes, uniformadores
—els llums que projectaven les llums apegaloses variaven llur coloració, segurament d’una manera aleatòria, a l’atzar, i si de sobte, tots els espectadors ens banyàvem en llum rosa, en un instant ens en banyaríem en una altra de vermella, o blava, o groga, o verda
—a la pista els acròbates es llençaven dempeus d’alçades prodigioses i anaven a espetegar al fons de tot damunt una xarxa elàstica que, admirablement, els trametia, disparats, en direccions divergents; si eren vuit, doncs cap als vuit vectors principals de la rosa dels vents, com qui d’una carxofa en fa vuit bocins simètrics que cauen, tantost el rabent i expert ganivet no es retira, oberts cap a les vuit direccions i a distàncies equivalents
—si no fossin els acròbates aitan exactes en llurs divergències hom es podria figurar que fossin, disfressats, gegantins electrons (neutrons?) amb els pinyols bombardejats i que llavors, en esclatar, llurs àtoms es desfessin caòticament, com se’n diu, ah sí, com en una d’aquelles hipopotàmiques reaccions nuclears, mes no, són molt mesurats en llur perfecta dispersió
—mentre els acròbates ens diverteixen, ballen els colors entre el públic, fins que, no te n’has ni adonat, i, per grapats més o menys amples i atapeïts, un color se t’ha fixat damunt la pell, l’ànima, l’ésser, i saps que serà per a sempre, que definitivament serà el teu
—i ens esguardem els de la mateixa comunitat tan recentment creada amb una nova familiaritat, el mateix color se’ns ha anat encastant als veïns i tendim a agrupar-

nos, i de fet dividir-nos els de les perifèries dels integrants de les comunitats diferentment acolorides
—hem esdevinguts, grapat a grapat, totalment impregnats d'un color fix o altre; la llum que ens unia als veïns, en boldrons més o menys extensos, ens xopava talment que ja no hi hauria pas ara manera de treure'ns el nou tint on respirem i ens sentim viure, i no és pas que hàgim canviat altrament, som els mateixos, potser de fet àdhuc millors, car cert que allò ens fa més col·laboratius, cooperatius, ens solidaritza amb el boldró nostre, és a dir, amb el boldró al qual pertanyem
—ara aixecàvem les orelles, participatius, car ens n'adonàvem que el circ intranquil volia efectivament que entréssim en el delitós joc de l'acció
—sonaren electrificants arpegis d'introducció
—i tot d'una criden a la pista els verds oliva; per accentuar llur intenció (la intenció dels ocults magnes personatges del circ) la verdor del grapat de verds esdevé intermitent; els verds s'esguarden ells amb ells i musclegen i somriuen i comencen de davallar cap a la pista; impel·lits per una força mòdica i amable, i tanmateix irresistible, obeeixen tots plegats
—arribats sota l'aplaudiment dels altres diversament acolorits, el grapat de verds pugen per una escaleta i bonhomiosament s'endinsen al gran cup que ha aparegut enmig de l'escenari
—quan tots els verd són dins, es fa un pregon silenci demanat pels invisibles animadors del circ, llavors sonen, no pas gens estrepitoses, certes musiques pensades per a incrementar les emocions
—tot d'una, robòtics, els acròbates cauen ensems i dempeus, com qui diu del cel invisible, amb tota llur força, al bell mig del cup, i per l'aixeta, encontinent, en raja el suc
—*oli! tot aquell grapat de gent verd oliva eren olives!*
—els espectadors, tant se valia la nostra color, fèiem perllongats ohs d'astorament, de meravella, i com

aplaudíem en veure tot aquell bé de déu d’oli produït
—mes de nou silenci, de nou un color intermitent que s’abat sobre els grocs
—i la veu ressonant que els crida a la pista, *els grocs a la pista, els grocs a la pista*...
—els grocs, potser amb un pèl més de dubtes que no feia gaire suara els verds, acaben, prou dòcilment, tots plegats obeint, i quan són tots dins la tina, de bell nou que cauen del cel els hom diria lleugerament mecànics acròbates, i ara allò que en surt pel broc de la tina, mentre hi trepitgen, és vi blanc
—*vi blanc!* diem, i els nostres ohs els adultera un lleuger tremolor d’esglai
—mes ara el procés sembla accelerar-se; criden els vermells
—a escena, els vermells s’han tornat en un tres i no res suc de tomàquets; tota aquella gent eren de debò tomàquets i no se n’havien assabentat fins llavors, massa tard
—els boldrons restants ja no som (són?) gens segurs d’ésser re altre que allò que llur (nostre?) color no denuncia
—els carbassers són de fet safranòries (carbasses? taronges?) condemnades a la liqüefacció
—els morats no són altre potencialment que suc de prunes (de móres? de magranes?), vi negre, potser?
—un neguit s’instal·lava entre els boldrons encara per processar; el neguit comprensible de no saber del cert quina fruita ni verdura ni bulb no ets
—ara, al capdavall el que sí és cert, el que sí que ja ningú no dubta és que no som autònoms, no anem amb potes per a desplaçar-nos pel món; no, hortalisses i d’altres productes del camp no es belluguen, no fugen soles, per elles mateixes; caldria que algú les collís i se les endugués, les salvés de l’hecatombe
—i ningú de cap color, ni que de debò ho volgués, se’n pot escapar, ni de la seua essència ni del seu destí
—i tot comptat i debatut què?

—la qüestió, la qüestió de debò important és que cada grapat o boldró de gent esdevé tard o d’hora l’autèntic protagonista al circ intranquil; ningú negligit, tots poc o molt útils; tothom el seu suc degudament exprimit i qui sap si emprat i tot
—tothom fets d’uns sucs tan espectaculars!
—i ningú colgat anònimament i vergonyosa a cap fossar, a cap camp d’olles insultant de putrescència
—al contrari, tothom i cascú apreciat en la seua justa mesura; tothom solcat d’ull bell suc, que els ulls i qui sap si els tasts i els olfactes no afalaguen gloriosament
—i doncs tothom al capdavall tan contents i agraïts, car prou ara saben (provadament!) que ningú no és persona.

~0~0~

—Quan udolen les fúries pels carrers deserts
Després del terratrèmol que ho arranà tot
Omplien els vacúols mascarots de por.
—Per afers de logística els cal jaure al ras
Se’ls mengen els paràsits a eixuts codolars
En vòrtexs de pandèmia entecs els assetgen.
—Escaiences psicòtiques suïcidis volen
Sospites espontànies sinistres matances
Sacrificis frenètics a ídols de palla.
—Assassins oceànics fragmentaris llops
Breu follia els duu a empènyer — vers l’extinció
Grandeses babilòniques d’àvols misantrops.
—S’aïllen metafísics i ordenen esclaus
Disfressats amb cosmètics perquè semblin elfs
A destrucció còsmica que mutili el blau.
—Pòstums bramem als núvols gibel·lins i güelfs
Cadells i nyerros ínclits — hittites i etruscs
Per quines aritmètiques som junts els difunts?
—Cabres propiciatòries d’un impuls immund

Amb fams de cefalòpodes contundents virtuts
Eclipsen enigmàtiques tota certitud.

~0~0~

—D’un excés de cols se’n segueix enfit.
—Aquesta és la imatge: *Vuit acadèmics claupassats; vuit candidats extremunciats*.
—Discernien una definitiva honor literària les vuit eminències literàries, veres patums de l’ofici, monstres sagrats del mester, cap dels quals no viuria sis mesos més.
—Els triats per al possible atorgament de l’honor érem també vuit, i cap de nosaltres tampoc no fórem pas vius passats sis mesos.
—Érem els setze d’edats provectes i semblants, tant jurats com candidats a guanyadors.
—Jo portava entre els darrers el número vuit. Entre les patums, el president també era el vuitè.
—Donaren el premi al setè dels candidats.
—A mi, i als altres sis, no ens donaren sinó les més cordials gratulacions.
—Personalment, alhora que la xocàvem força, el president em va dir de, *Molt bé, molt bé*.
—La meua obra literària consistia en una peça. Una peça, no pas dramàtica, culinària.
—El primer acte era un primer plat de cols amb col-i-flor. El segon acte un segon plat de cols amb bròquil. El tercer acte, el millor, el decisiu, el més emocionant, on el deslllorigador desentrellava l’entrellat, consistia en un tercer plat de cols amb cols.
—Ningú no en tastà molla.
—Comprensible.
—Els pets; a les nostres edats, els pets.
—Els setze sabíem els nostres clàssics.

—“Tres pudors són sobiranes, *De pet de col, de rot de rave, de cos de mort*.”

~0~0~

—Si un bon matí t’aixeques tan poètic
que el prat i el fenc trobes paradisíacs
verdor i sentor transformant-te en atlètic
i als cims les neus que apunten als zodíacs
amunt et fan amb zels dionisíacs —
vessants nevats que per l’escalf pirètic
del Sol a mig néixer i els raigs helíacs
la neu se t’ha tornada en l’antitètic
ço és en sorra vermella de duna
que et duu llunyana enllà del cim al blau
on l’horitzó s’eixampla i la fortuna
voldrà que estels llampurnin i la llau
encara un bri se n’estigui de caure
si prou a sorres neus i prats vols raure.

~0~0~

—M’enllustrava les banyes quan tot d’una
Me n’adonava que el cap em cap a la comuna
Hom es demana — *algú m’ha morta la dona*
O tornem a ésser en període de mudes?
—Mentre com ludió hom se sent meta de tot ludibri
Hom suputa que és una de dues:
—Me’n pugen de noves i lluents i més altes
O caldrà que em torni a casar per a no perdre l’equilibri.

~0~0~

—Aquesta és la imatge. Cal saber-s’hi veure. Cascú hi és.
—Tots som ases turó amunt. Cascú un ase, cascú el seu turó.
—Cascú el seu bast, les seues beaces, a l’esquena.
—Així, com més de camí no fem turó amunt, les beaces esdevenen de més en més plenes, carregoses.
—Anem perdent bleix.
—Tanmateix, hi arribarem.
—A la fi. Ja hi som.
—Dalt de tot del nostre turó, podem descarregar.
—Quin descans, quin relleu, quina glòria!
—Esguardéssim el paisatge, respiréssim l’aire pur. Hem atès el cim. Horitzó infinit.
—Hi reeixírem.
—Nostra! L’acceptació, la llibertat, la deslliurança, de la mort.

~0~0~

—Aquesta és la imatge. Sòlita, repetitiva.
—Per molt que els nets ens esdermeguéssim de netejar, sempre vindran els bruts a embrutar-ho tot.
—Si els nets diem:
—*Som nets!*
—*Som clars!*
—*No volem ni desordre ni brutícia ni malaltia!*
—Sempre hi haurà els trastocats qui confonen el nostre ideal de netedat amb llur foll desig de revenja, i tot ho omplen de sang de mort de sexe de merda.
—Només el foc.
—Només el foc al si de la mare terra netejarà la vermina qui som.

~0~0~

—El món és com és. Mai com és vist. Veure el món és veure’n un gargot gargotejat per la imaginació.
—Perquè raonis que tens raó no vol dir que en tinguis, només vol dir que raones que en tens.
—En realitat, la raó no existeix, altre que en la ficció del qui raona. El que de debò existeix és el gargot que se’n fa.
—I el gargot, per definició, és embolic.
—Tothom hi veu el seu embolic, i com més desembolicat l’embolic més ruc el qui el veu.
—Car només una ment simple, de ximple, pot fer simple l’embolic.

~0~0~

—Aquesta és la imatge.
—Ara que totes les dones s’havien tornades hienes...
—Als homes els queien els inútils obsolets petits objectes intercrurals adés apellats vits.

~0~0~

—Em fot fora de casa la dona rabiosa perquè tot el que hi toc amb les meues mans infectes infecte torn!
—Mes on esdevenien infectes les meues mans sinó l’instant atziac on pouaren al pot infecte del seu infecte cony?

~0~0~

—No crec que sigui una experiència que només els pintors, i potser els artistes en general, sentin, Eladi, mes deu ésser cert que no pots ésser artista sense experimentar-ho.

—Aquesta és la imatge. La mateixa realitat, d’un jorn per altre, tot i que per ella mateixa inalterada, la veus tan diferent que et dius que no pot pas ésser la mateixa, tot i que saps que re no ha canviat; llavors, si ets capaç d’anar plasmant-ne les extremes variacions, potser et distreus i t’asserenes — *si més no, en fixaves, amb el teu art, algun aspecte*.
—De vegades, la mateixa realitat t’alterna al si del sensori d’una manera tan sovintejada, que sucumbeixes al dubte, et sumeixes al pou de la confusió, i acabes no creient en cap realitat; i llavors, paralitzat, et migres.
—Segons l’estat del cervell, els mateixos ulls (ca?), els mateixos ulls, quins mons més contradictoris no veuen! El mateix objecte, el propi cos, o el cos d’altri, per exemple, vist pels mateixos ulls, què hi veuen? Una harmonia de formes? O un cos moribund amb tots els estigmes de la carronya?
—Depèn del jorn, depèn del que el sensori estigui disposat a veure-hi!
—L’altre migdia portava un parell de les meues pintures al pis de la burgesa qui me les havia comprades. La casa, al xamfrà de la gran avinguda, era, com podeu pensar, luxosa d’allò més.
—A baix, l’ostiari, el porter, volia que li fes no sé pas quines reverències, o que li pagués qui sap les estrenes, fins i tot em deia que el convidés a dinar. Absurd. A tot m’hi negava.
—A la fi, li dic, *Escolta, talòs, haig de lliurar aquests dos paquets al quinzè*.
—He entrat a l’ascensor, gairebé tot de vidre, a través del qual, i des l’enorme porta de vidre de l’entrada, podies veure estès davant teu, sense tanmateix sentir-ne gaire el xivarri, el prodigiós espectacle del moviment incessant al cor de la metròpoli; efectivament, confluïen a la gran avinguda, com pollegons de forca, dos altres grans carrers, de tal manera que, del xamfrà estant, dominant la

monstruosa cruïlla més atrafegada ni concorreguda de la megavila, la perspectiva era imponent.
—Mentrestant, l’ascensor anava pujant.
—Arribat al quinzè, tanmateix, tot i que puc obrir la porta de dintre, la de fora no es mou. He tornat a tancar la de dintre, i l’ascensor ha començat de davallar. He volgut aturar-lo. Debades. Ha baixat fins a baix de tot. M’he trobat davant l’impudent porter.
—Ell ha oberta la porta de fora, però no li he permès que obrís la de dintre. Ell deia, *Obre!* i jo, *Tanca!* car, si ell volia que romangués a baix, jo volia pujar; volia lliurar els meus paquets i fotre el camp.
—Mentre forcejàvem, vaig passejar, fastiguejat, rere d’ell, els ulls a la cruïlla de fora.
—Hi havia un esbart de noies de casa bona, qui corrien rient enmig de la gran avinguda. Per tot vestit, només duien un drapet, o un llençolet o una tovallola, amb la qual assajaven, de mentides, d’anar alhora amagant i revelant la nuesa. El porter se n’adonà, del meu interès, i també es posà a badoquejar-hi.
—*Quin joc més perillós!* vaig dir.
—En aquell instant on aquelles quatre o cinc noies avançaven, molt separades entre elles, avinguda amunt, el trànsit s’esqueia que fos efímerament aturat, car aviat, en un no re, els llums canviarien de color, i la ruixada de vehicles i autobusos es tornaria a descordar.
—Començàrem de percebre grinyols de rodes que relliscaven i catacracs de batzacs. La provocació de les noies feia el trànsit molt més acollonidor.
—Un segon esbart de vuit o nou noies qui seguien les primeres no havies estades tan sortoses. Esfereïts, el porter emprenyador i jo vam veure com una noia, en haver-se clavat qualque clau al peu, s’havia aturada, i havia cridat ajut a d’altres noies, quan, evitant un autobús que es desviava al costat davant les noies nues, un camió de la neteja les envestí. Un dels parafangs del camió s’havia vist

mig arrencat per la col·lisió amb l’autobús i ara el full metàl·lic s’aixecava de costat, a tall d’aleta de tauró.
—Una de les noies s’havia vist tallada per la cintura, les dues meitats ben separades. Una altra s’havia vist netament escapçada; el cap ben lluny del cos. Una tercera es rebregava part de terra, aixecant tota dreta una cama a la qual hi mancava, arranat de cop, en sec, un peu. Rere l’amuntegament fumegós de vehicles hi devia haver més noies mortes i nafrades.
—El trànsit, com dic, caòtic. Sorollades, botzinades, esgarips, ara sí, en penetraven de valent a la casa dels rics.
—No me’n sabia avenir. Li deia al porter, *A això hem arribat amb el feminisme!*
—Tot semblava que rutllava tan bé per al bé de l’espècie. Que tot s’enfilava pel bon camí. Però, és clar, els uhmans essent uhmans, què hi voleu? El feminisme pervertit. De mig a mig, per la via errònia. El contrari del que calia fer ni d’on calia anar.
—En lloc de convertir els homes en bones persones, fer-los que esdevinguessin més adeptes i adaptables a les concomitants suavitats femenines, la perversió total de les dones, qui ara troben d’allò més acceptes i assumibles totes les brutalitats dels mascles.
—*Aquelles càndides noies necessitaven provar llur masculinitat!* Allò llur, aquell joc perillós, devia ésser encara una altra cerimònia de passatge vers la masculinitat.
—Quin desori! De passatge a la masculinitat a atesa de mort. Qui es vol masculí sembla que es vulgui capaç de donar mort, de matar; és l’aprenentatge de l’assassinat. En el present cas, l’assassinat propi; també s’hi val; bogeries rai.
—S’exposaven gratuïtament al perill mortal, a la percaça de què? Del pitjor dels atributs dels uhmans, de la testosterona, dels collons!
—En tost de capar-ne els mascles, en desenvolupen (de més grossos!) elles.

—Desequilibrades, transformades en cavallots eixelebrats, en tost de sostreure'n, afegeixen a l'horror, a la pol·lució, a la violació, a la violència, al vessament de sang. Quan haurien pogut afegir llurs innates dots artístiques, útils, hàbils, higièniques!
—Per comptes de fer els homes més com cal, hom feia les dones més bèsties. En tost de fer-los refinats, s'han fetes grolleres!
—Per comptes d'impregnar els homes amb els benifets d'un escreix d'amor, de dolcesa, d'afany de cura, de gràcia, d'ordre i sobretot de fortitud — del coratge callat típic de les dones al llarg dels mil·lennis — què ens trobem?
—Les dones estampades amb les "vàlues" anorreadores de la temeritat, l'esbojarrament, la salvatjada, la imprudència, la intemperància, la covardia, el suïcidi; en un mot, l'agressió típica dels homes més repulsius.
—Per comptes de més homes de pau, més dones de guerra! Per comptes de més col·laboració i de solidaritat entre els homes, més competició i més d'odi entre les dones.
—*Ara que tothom és home, el món se n'ha anat a la merda doblement de pressa*.
—Aleshores, Eladi, embalat, dient les veritats que deia, encara esglaiat per la matança de les noies nues, me'n vaig adonar que el porter imbècil, mentrestant, feia molta estona que el tenia calladet a la vora, car, per a explicar-li els pensaments, automàticament l'havia deixat entrar a l'ascensor.
—*Què hi deu fotre?* que em dic.
—Tot atuït, era arraulit a un racó de l'ascensor. Me n'adonava que el nerviosisme li havia fet fer un forat al paper que embolicava una de les meues pintures, i amb un dit hi havia gratat, presumiblement durant l'estona sencera del meu encertadíssim discurs.
—*Què fots!* vaig cridar. Va aturar de gratar i em va esguardar amb ulls de por. Li vaig fotre una puntada i fora. Vaig pitjar el piu cap al quinzè.

—Li vaig dir a la burgesa, *Veureu que a un dels dos quadres hi he feta una petita modificació. Hi mancava una miqueta més de sang. Crec que trobareu que és al capdavall una modificació d'allò més adient. No trobeu?*
—Va dir que trobava, efectivament, que l'esmena era genial.
—Sortint, deixava una petita gratificació al taulell de baix, davant el porter carallot, *Te l'has guanyada, gamarús*, li dic.

~0~0~

—Heu degut haver sentida mil vegades la mítica delitosa historieta de n'Evarist, el pintor gelós qui havia venuts quatre llenços i, per a lliurar-los, els havia de dur força lluny. El viatge li prendria, sense més contratemps, una setmaneta llarga, diguéssim vuit dies. Clàssicament, com era gairebé d'esperar, abans d'anar-se'n, va emprar la coneguda faisó que tenim els pintors d'assegurar-nos que la dona no ens foti el salt mentre som fora.
—Se li agenollà davant, ella asseguda a la vora del llit, amb la camisa aixecada perquè la part del baix ventre damunt el conyet romangués ben exposada, i meticulosament ell l'hi va pintar a l'oli una escena pagesívola — un bou arrossegava pausadament un carro ple de fenc en un bell rerefons de paisatge idíl·lic.
—Cert que en corria en temps immemorials una versió espúria, potser la coneixíeu, on la imatge és aquesta altra:
—*Sota el melic*, la imatge pintada pel pintoret gelós és la d'un humil ase sense bast, on, és clar, llavors, fets els fets, el pintor adúlter, de memòria balladora, repinta l'ase perfectament, mes amb bast afegit (!), d'on que en tornar el legítim i aixecar la camisa de la bella i adonar-se del bast de més, foti aquell crit conegut de cada bon cuguç, *Albardant-me'l, prou m'albardaven, jotfot!*
—No en feu cas. La versió bona és aquesta meua. Som-hi.

—Abans de partir, l’hàbil gelós estampà a les galtes de l’amada els petonets de costum, i en acomiadar-se encara li va dir que parés força compte a no despintar la pintura a l’hora de torcar-se els pixadets, per exemple.
—Impecablement autèntic que era una pintureta entranyable. Aprofitant l’indret on el pentenill era més frondós, damunt part damunt la fufa mateixa, l’acolorit paisatge esdevenia tan matollós que s’enfosquia com cal.
—El bou que estrebava el carro era un bou molt bon noi.
—La dona, naturalment (naturalment, car això és una historieta mítica, i els mites recurrents — els mites recurrents, oi que hom té la impressió, quan els conta, de contar la mateixa historieta que ja ha contada mant de cop com si fos empès per cap onada que tornés una i mil vegades a través de l’espai que lentament respira alhora que s’eixampla en centúries que se segueixen incòlumes? — els mites recurrents, dic, sempre són tan exagerats que, si no ho fossin, tampoc no foren mites), doncs això, tantost el pintor perdut de vista, la dona (naturalment!) pruïges de cardar, rai.
—No pas que en la seua ardor no pensés en la pintura, però.
—Per això trià d’amant un altre pintor! Això rai, en coneixia pler. Els pintors som gent molt del gremi, ens fem molt entre nosaltres, com sabeu.
—Li va dir, tret que l’altre ja ho sabia, car tots els pintors som gelosos (àdhuc els marietes), que haurien d’anar amb molt de compte a no esborrar amb la fricció de la fogosa estreta el paisatge meravellós que el gelós marit no havia fet que li ensenyorís el capdamunt del conyet.
—Abans de cardar-se-la, pel que fos cas, el pintor memoritzà perfectament la pintura. El bou, el carro, els arbres, el camí, les pedres, les flors...
—Cada nit que el pintor mestre de la casa fou fora, el pintor de recanvi per als deures conjugals, tantost acabada la dolça feina de l’estreta amorosa, hi havia bocinets, sobretot

perifèrics, de l’escena que calia que refés. Ço que feia amb cura immensa. La jove li n’estava d’allò més agraïda.
—La memòria del pintor de substitució flaquejà un pelet cap a la nit sisena. Havia començat a tindre dubtes si no fos que tots els barrots del carro s’acabaven amb la mateixa rodonor, o si n’hi havia un d’una mica esquerdat. Detalls així, poca cosa.
—Fos com fos, la nit setena, l’amant pintor enllestí amb mestria patent la feina del repintar les miquetes esborrades pel contacte passional. S’ho mirà i remirà, i va aprovar-ho de mig a mig. Se’n va anar de ca l’estimada satisfet d’allò pus.
—Tret que l’endemà, el primer que féu el pintor tornat a casa seua fou d’encertir-se que no hi havia dubtes pel que feia a la inviolabilitat de la imatge. Digué a la dona que se li aixequés, si us plau, la camisa, que volia veure la vitalitat de l’antic paisatge eclogal, i doncs se li tornà a agenollar davant per a estar segur que tot era com ell ho havia pintat.
—Fou aleshores, Eladi, que ventà el cèlebre crit. Un crit remot que nogensmenys ha arribat als temps actuals, i com qui diu ha penetrades gairebé totes les cultures de la terra.
—*M’hi ha ficat banyes!*
—Tots els veïns se’n sobtaren. Els dels gremi, propers i llunyans, ens n’assabentàrem immediatament.
—Algú li ha ficat banyes!
—On? Qui?
—On? Qui? — és clar que al començament tothom volgué saber on i qui.
—On? Al tos del bou qui menava el carro a l’exquisida imatge damunt el conyet de la jove dona del pintor gelós.
—Deia ell pertot arreu, *Miracle o enganyifa, vós? Abans d’anar-me’n, el meu bou era sull, i ara duu banyes! Abans no rumbejava banyes i ara en rumbeja un parell de caldéu de ben punxegudes i alzinades!*
—*Estrany fenomen mes no pas inoït: la recreixença de les banyes escapçades, vós, no res* — el tranquil·litzàvem el

companys més caritatius del gremi.
—No el va convèncer ningú. D’ençà d’aquella, les pintures que pintava damunt el conyet de la “fidel” mestressa, esdevingueren de més en més estranyotes, complicades, psicòtiques. És pot dir que fou ell, n’Evarist, qui s’empescà els disbarats del cubisme i els de totes les derivacions més embolicades dels segles posteriors; damunt aquell conyet que tants de grotescs vernissatges ni inauguracions no testimonià, s’estrenaren els ridículs estils que foteren més forrolla entre l’artistalla dels temps venidors. Si algú els hagués pogut col·leccionar, col·lecció que fóra ara del geni més geniüt, vull dir, genial, de l’ofici, vós!
—N’Evarist, fet el dibuix, se’n feia en un paper privat una còpia exacta que s’enduia ben embutxacada. I en tornar de viatge comparava les imatges. L’estratagema sempre li funcionà. És clar, que tampoc no sabia que la dona es feia, d’ençà d’aquella pífia inicial amb el pintor oblidadís, enforcar part darrere, de faisó que de fricció frontal, gens, vós.
—El bon n’Evarist, patró dels banyuts. Ja ho veieu, prou pot. Tret que tothom ho ignora. Només els del gremi en sabem el secret. Les banyes dels banyuts no neixen al front dels enganyats per la dona; les banyes neixen orlant el tos, la glabel·la, el front, del bou qui menà el carro a l’idíl·lic paisatge dibuixat damunt el somrient conyet d’aquella meravellosament formosa dona seua, aquella meravellosa muller arreu del món de gloriosa memòria.
—I sense bou desdibuixat i redibuixat, rai, que no hi ha enlloc banyes que valguin.
—No cal que ningú es faci mai més cap pedra al fetge per qüestions tan banals, fa?

~0~0~

—No ho sé si ho feia per a mostrar l’espurneig del seu enginy, o la brillantor del seu instint, o potser fins i tot només per pueril caprici, mes, de sobte, un molt palès pessigolleig al nas, accentuat amb les corresponents ganyotes, li causava una divertida, rampelluda, dispersió de llustrins; i en aquell instant, rere la pluja de llustrins que li eixien de la tarota, el prestigi que l’arrogant prestidigitador no ens oferí ara, per a esclatant sorpresa dels descreguts qui érem de tornada de tot, fou la neta transformació, del malarec psítac epilèptic qui vilipendiava obscenament el públic, en un excel·lent exemplar de femella, totalment plena de seny, mes no pas de gaire roba.
—D’espetec que dic, *La conec!*
—Fiblat pels seus ulls de serp, m’aixequí de mon seient, hipnotitzat, a trams tot convuls, com qui pateix cap redubtable metamorfosi que el fa finalment adult.
—Em trobí automàticament, impel·lit per quines forces magnètiques eixides dels ulls de serp de la deessa, als seus braços tebis, tous, suaus. La cara se’m perdé entre les sinuositats de la deessa. L’elegant fragància que n’emanava m’embaumà. Em trobava al paradís. L’instant de goig es perllongà.
—Aleshores me n’adonava, al rerefons, del ludibri del públic. Se me’n reien? Per què?
—Odiós se m’infiltrà al sensori un càustic rosec. Covava rancúnia; calfreds de ràbia, rots d’agror, follies d’ultratjat, em sumien a focs de revenja. Em prenen per carrinclonota haveria. El maleït prestidigitador ha degut fer aquell truc típic dels estrafolles de la seua espècie. Hipnotitza un carallot i li fa fer les mil-i-una, i al capdavall el desperta i quin paper de ruc bastonejat el pàmfil no es veu fotent davant tothom. La riota del públic. Una pelleringa podrint-se al Sol.
—Si ara se’n riuen, com se’n riuran tothom encara més fort quan hom no m’eixorivirà. I llavors me n’adonaré — el darrer de tots, i que empegueït! — que, en tost de fer l’amor

a la deessa fragant, tèbia, tova, suau i sinuosa, em petonejava i m’acaronava i m’arraulia amb aquell parrac de psítac reumàtic, malhumorat, mig plomat, ple de puces i de llúpies...
—La riota, l’escarnuf, generals, ja els sentia doncs abans d’hora, ja m’abassegaven, aclaparaven, abans que no esclatessin en llur paroxisme, en llur darrera extremitat, i tot! Car els maleïts esperaven que em despertés per a llençar-me ensems, i mortificar-me amb, el continu martelleig d’estridors, blasmes, burxades i burles grasses.
—Fou per això que, per comptes de continuar les carícies amb la deessa de les astronòmiques tovors, tebiors, sinuositats i fragàncies, m’encarés amb el públic i els omplís de penjaments. Els volia exterminats. Els desitjava els pitjors mals, els retreia les malformacions, les grotesqueries, les absurditats, de llurs cossos ultrarepugnants.
—I allò encara els feia riure més fort.
—Car els ho deia amb l’esquerdada, molt ridícula, veu del vell lloret còmicament enfellonit.
—Fou llavors que, finalment, vaig sentir l’autoritària veu que em deixondia del prestidigitador; aquest cop vaig doncs badar els ulls. I ara hi queia!
—No havia estat doncs pas el fet que ella, tan tova, tèbia, voluptuosa, fantàstica, no fos altre que encant, o il·lusió, o drap fi amb aires de beutat insuperable, diguem-ne un altre vulgar miratge o malson espectrals, una al·lucinació qualsevol, un bocí d’ectoplasma, qualque projecció astral, o mental, o com se’n digui, que, superposant-s’hi, ocultava la presència del repugnant lloret moribund. I no era tampoc doncs que, per comptes de fer-ho amb la meua molt seductora enamorada, jo era abraçant i porquejant amb l’horrible raquític psítac, aquell lloret merdós i varicós i virós, qui hauria d’haver feta pena i qui, per la seua maleïda dèria de malparlar fastigosament de tothom, tothom es fotia amb ganes d’espolsar-li l’esquena. No! No era pas que ella es fonia com fum, i tota la trifulga es resolia en esclafits de

mofa per al ridiculitzat voluntari, qui, empegueïdet, com dic, tornaria al seu seient, i au. Car, al contrari, badats els ulls, veig que no, que ella no s'ha fosa, que és ben sòlida, gairebé com estàtua de marbre, tota arrodonida en la seua perfecció.
—I és ara on, llençant cap avall un esguard a la meua persona, amb un llambrec en tinc prou, hi caic de peus. Aquell plomatge ratat, aquelles ales retallades, aquella pudor de carnús que faig... Així que aquell era el truc, i no l'altre, el típic, el que t'esperaves. Aquest cop no era pas que la deessa dels ulls de serp es tornava a tornar el lloro lleig i malalt...
—Era que el maleït psítac sóc jo! Qui ha estat convertit en l'arnat psítac sempre malhumorat sóc jo!
—Vaig voler fugir, infructuosament, amb ales eixalades; els cucs, les larves, les paparres i els polls em saltaven pertot. Allò va fer espetegar la gent.
—Si m'entenguessin! Vaig voler explicar-me; engegar una pregona digressió sobre la meua desesperada condició, mes el meu vocabulari era molt limitat. Només sabia els mots triats. Les frases mecàniques. El material après. Ço és, tot el que fos, exclusivament, males paraules. Renecs, obscenitats i insults, allò rai. I prou, res més.
—Per això, per molta de bona voluntat que hi posés, tot el que els deia alhora els irritava i divertia, alhora els donava ofensa i els feia pixar-se a les calces. Car tot em sortia brut, fatxenda, mefític, abusiu, salvatgement ultratjós.
—Prou sabia que els horrorosos epítets que etzibava al respectable no m'ajudaven gens; que havia d'haver fet justament el contrari del que feia, que havia de tindre tota la corretja del món, i esdevindre d'allò més polit; m'hauria guanyada la simpatia si més no dels sentimentals entre els presents bo i fent-me el bon noi, el polit, l'amable i generós, per exemple, vantant les lletges, desdient-los que en fossin tant; i entabanant amb bones paraules de metge romancer els qui patien del que patissin, assegurant-los que són

justament els mals els que els guareixen. Impossible! Ni quequejar-ne les primeres síl·labes que expressessin els meus desig de bona voluntat, no me’n sortia ni una. Em trobava que n’era congènitament, innatament, impotent. Vedat per natura a dir mai re de bo de ningú.
—Damunt, el diabòlic prestidigitador els encoratjava a tornar-me les floretes. *Senyores i senyors, hell has no fury like a parrot scorned!* No saben el que costa d’ensinistrar la malabèstia. Res que li diguis, tot troba que l’escarneix, l’aire mateix que respira, i llavors quin gènit! Ho proven! Veuran! Escarnit lloro puçós s’emprenya pitjor que no cap deuetó ni dimoniet per nics ni poixèvols que ja no siguin per celestial o infernal decret, i més si, a sobre, s’hi afegeix el cas escaient que els embogia cap mal de queixals! Som-hi, som-hi! Ui si el farem ballar de sacra ira i tot!
—Allò, l’enemistat tan agressiva de tothom, no hi podia fer més, em duia a treure focs més enfurits pels queixals, efectivament. Car com se’n fotia totdéu quan em veien tan enfellonit que m’esplomissava de despit i saltironejava com un orat, i, és clar, queia contínuament del capdamunt de la meua perxa!
—Només la deessa dels ulls de serp restava muda, immutable; hi restà cadascun dels dies on la coneguí.
—Car allò durà el que durà.
—I no sé pas si hi ha ningú que sàpigui de cert el que durà. Me’n record de moltes anades i vingudes, d’avions, de trens, d’autocars. D’estranyes actuacions davant estranys públics d’estranys indrets, gentota matussera qui m’omplien de greuges en retorn dels meus. Car, inevitablement, pel que fa a la meua persona, sempre hi havia de fer, impel·lit per la pròpia natura, el meu paper de lloret lleig, pudent, fastigós i ofensiu. Era com era. Com ara sóc com sóc.
—Me n’he de recordar per força. Experiència traumàtica, totes aquelles actuacions compulsives. No tenia altre remei, m’ho demanava el cos, esclau d’un cos de psítac advers, hostil, perniciós.

—I la negror. La negror on m’haig de banyar gairebé dies sencers, car cert que perquè no ofengués els altres passatgers, durant tots aquells llargs desplaçaments em tocava de viure en la foscor d’aquell llençol negre amb què m’embolicaven la gàbia.
—Tapat amb la coberta i de nit, sense veure ningú, no em ve a l’esment d’insultar ningú, la dèria automàtica d’ofendre tothom qui tinc a mira no se’m dispara, i puc pensar, tinc llavors el cap prou lliure per a poder barrinar-hi sobre matèries de molt més gruix. Per exemple, al començament, rumiava de trast en trast en el destí del meu cos. Què havia passat amb el meu cos d’abans? On s’havia ficat, on havia anat a parar, tantost jo en fugia, tantost, empès per forces magnètiques inconqueribles, entrava a ocupar el miserable cos del fotut psítac? Què se’n féu quan l’abandoní? I el cor se me n’estretia d’angúnia i d’enyor. Què deu fer sense jo dins, pobret...? Cert que no era un cos que fos la gran cosa, mes, renoi, comparat amb el del pustulós estossegós claupassat psítac, quina meravella de cos, vós!
—Sense jo dins — allò era greu — sense jo dins, pobrissó, sense ningú com jo qui el guiés, per quins laberints no es ficava? Quines noves aventures no endurava? *Cos, cos!* — cridava íntimament — *i si vinguessis a rembre’m? I si em traguessis heroic d’aquesta verinosa i pudent i angoixosa presó d’un cos que em botxineja sense descans?* Un cos que estaria millor en cap casa de repòs que no treballant com treballa! Un cos que seria millor que fos mort i colgat, segurament. Car quina tortura, quina tortura insistent!
—No pas que tot fos desavantatge, és clar. Hom s’acostuma gairebé a tot. Sobretot, hi havia, escadussers, els moments de pau i voluptat, on em trobava sol amb la imatge de la perfecció, amb ella, la divina serp, la beutat sense parangó possible, amb aquells ulls terebrants de tenebrós cobalt!
—Sens dubte, i tant, i amb escreix, naturalment... Allò millor, allò millor meu, era la proximitat de què gaudia amb aquella dona immaculada, sense tares, sempre nua, sempre

quieta. Les llargues estones que m’hi passava, extasiat, fascinat, rabit, esguardant-li aquell cony seu exquisit! Un cony perfecte, mai enlloc ni pensaments imitat. El més sublim del món, ni de l’univers, ni dels universos paral·lels, per molts que ens en ragin pels marges, me’n fot; enlloc, com dic, cap altre cony com aquell.
—Era aleshores on sovint a l’ànima m’hi creixia indeturable la dèria poètica, i li volia dir a la deessa, de cor a pensa, les millors coses imaginables pel que feia a la perfecció del seu cony, volia vantar-l’hi fins als núvols, fins les galàxies més llunyanes... I creureu que hi reeixia? Mai! N’era totalment incapaç. Només reeixia a esgaripar-li escanyadament el contrari. Li deia que aquell cony era cancerós, gangrenós, infecte, fètida estiòmena supurant, una desintegració, una descomposició, un podrimener de femer a frec de pútrid esclat, un forat de claveguera d’allò més immund, el pitjor, el més repel·lent trau del cul de cap carronya, allò que enlloc del món mai no hi havia hagut de més atroçment impur.
—Hi estava condemnat, com quan era davant la gentada al teatre, tot el que hi dic, em ve automàtic, no hi tinc al cos cap mecanisme d’inhibició social pel que fa al discurs; i només puc confegir les meues abjectes arengues amb el que conec, amb el que tinc, i no conec ni tinc a l’abast cap mot per a bo ni per a bé.
—Només mots per a l’agressió.
—Així m’ensinistraren, així em torceren des que fui nat.
—Mes això rai. Poc s’immutava gens la deessa del cos perfecte. A l’inrevés, de fet. El qui després d’aquells molt llords reguitzells de bordes lloances n’acabava ensulsiat, trepitjat, desconfit, desmanegat, totalment fet malbé, era jo, ple d’odi letal contra mi mateix. M’esgarrapava de càstig, m’arrencava més plomes amb el bec asclat. La meua fètida vermina anava de bòlit. No tenien descans.
—La dona perfecta dels ulls de serp romania, com dic, sempre immòbil; no actuava mai, ni a l’escenari ni a casa;

estranyament, a l’escenari, d’ençà que festejà amb mi, i hi vaig perdre l’ànima, o en tot cas la personalitat, que no hi havia sortit mai més; es veu que el fet que ella sortís a l’escenari era excepcional, només reservat per a ocasions transcendentals; en canvi, les nits de funció corrents, jo, de lloret indesitjable, només acabava transformat en qualque vol de coloms, o esbarriada de conillets blancs.
—Ella, però, com dic, sempre callada, sempre impassible. A casa, la seua perfecta beutat mai s’immutava mica; només quan rebia instruccions del prestidigitador es bellugava mai; llavors, seguint les pausades ordres, la veies solcada de moviments lentíssims, i ell, pacient, li manava que s’emmirallés en ell mateix, que seguís l’exemple del posat que adoptava ell, i doncs que fes — ço que prenia durades força esteses, car la immensa beutat romania gairebé estàtica, i ell prou se n’estava de voler coreografiar el canvi de posició en re que s’assemblés poc o molt als dinàmics passos de dansa — que fes, dic, doncs, certes figures harmòniques, d’estàtua immarcescible, i cert que aquelles posicions, sens dubte, la tornaven encara més encantadora, accentuaven la seua sensacional, abassegadora, presència; esdevenia ella més seductora, suggestiva, exaltant, encara; novelles positures les seues eren que la feien més dominant, més acollonidora per als homes; positures inconfusibles de segura deessa inflexible; de glacial, tirànica, inviolable verge dominadora del món. Tot plegat, un triomf en el saber-s’hi posar.
—Les nits, sota la meua coberta negra, encara més inquiet amb els innombrables paràsits, tot i que silent, o em tocava el rebre o dejunar, els sabia al llit, la deessa i el mestre, l’adust poderós magnetitzador. Ni bleix ni gemec no eixiren del cos de la deessa mentre durant les llargues nits, doncs, jeien plegats; només la veu d’ell se sentia de cops; l’home enraonava de noves metamorfosis, nous projectes, noves enganyifes i falòrnies, nous trucs i albardades. Ella, és clar, no va respondre mai, com si de debò no hi fos.

—Durant els jorns de preparació o entre desplaçaments i funcions, el veies a ell estudiar les multituds al seu ordinador. L’estudi de les multituds era essencial per a conèixer les diferents parròquies de pecs parroquians qui teníem arreu. Les latències gregàries de la balba multitud, quin objecte d’estudi més absorbent, vós!
—La magnífica beutat només romania com si re, radiant magnificència, excelsitud, absolut domini. Jo ridícul rai, qui em barallava sempre amb el mateix formatge fastigós, tota una massa tremolosa de greix groc repugnant. Sovint, tanmateix, me’n record que m’atipava de la baralla amb el formatge agafatós, i m’esguardava per comptes, pels més escaguitxats indrets del meu pelatge, l’urticant vermina qui se’m menjava de viu en viu. *Ai, desgraciats*, els deia, ullant-ne curiosament, entre nafres i varices, a cap dels nombrosos claps pelats damunt la pell, les pinces i maixelles furiosament esmerçades en llurs baralles i canibalismes i coits, *prou que la pitjor pobretat és la de viure com cucs en lloc massa estret.* I em tornava a l’esment la imatge d’una vida passada. Els veia transformats en tota aquella púrria uhmana. En tota aquella altra canalla cagaire i ploraire, tots aquells boigs ebris mascles bruts petits desgraciats, totes aquelles donotes grasses, totes elles ambulants, molt repulsives, conys purulents, de repel·lent memòria, com dic, i els increpava, els omplia de penjaments, d’injúries — sí ves, poc podia fer altre, no posseïa pas aitampoc accés a cap altre vocabulari.
—*Qui no vulgui fotre’n el camp no es mereix pas millor!* això volia dir-los, sense mai poder. Que toquessin pirandó, que fugissin, que esdevinguessin sols, lliures, sense contagis!
—És clar que cap cas, ni que hagués assolit de comunicar-los-ho. Re. Massa negats.
—Algun cop, de casualitat, m’envaïa el cor una estranya ciència tribal, filogenètica, i em sobtava jo mateix passant, com qui diu amb prou feines adonant-me’n, passant revista a les meues memòries racials, als meus avials fons d’arcaics

coneixements intrínsecs, instintius, com si pouava al nostre dipòsit d’inconscient col·lectiu psitací. I em venien al cap els noms familiars. Som els lloros, em deia, ple d’urc, som els psítacs, els parroquiers, els papagais, els papagalls! Som els conurs, els jaumets, els periquets grisos cendrats, els burells tasmanians! Som les cacatues, els caïcs, els macaus i els kakapús! Som els kees... Els kees, i és calumniós, no és gens cert que el kea mengi fetge de moltó, quan el pàmfil moltó moltoneja i peix innocentment pel prat, car no som mai traïdors; això és mite de maleït uhmà avariciós, de bare, supersticiós, pagerol qui veu pertot visions...

—I per al meu fur interior, molt més tard, una nit lletja, la nit abans de l’endemà on al vespre vaig veure plorar la deessa, em sembla, una tristor, una dolça melangia m’envaïa; dolça tanmateix, perquè me n’adonava que tot i presoner, tampoc no sóc sol ni oblidat, que la meua excelsa, alada, elevada, família, és vasta, i som molts de noms per a anar atapeint la nobilíssima nissaga, i quelcom em deia, molt íntim, que fóra èpicament i mòdica recordat, pel meu heroic trànsit pel món, i recitava d’esme qualque fi poeta antic i tot, és clar, en recitava si fa no fa l’homenatge que el sensitiu personatge no dedicà a aquell avantpassat meu, aquell altre psítac tan doctament loquaç, garlador, sermonejador d’amoretes, i melodiosa veu d’enginy i de gràcia, com som els de més de nosaltres, els qui no hem estats torçuts de rel i tan maltractats pels bruixots malèfics. I, en un presagi de la pròpia mort, car em sentia cada dia lloret més malalt, ni escarransit, ni arraulit, ni atuït, ni defallit, en recitava el tràgic dol seu i meu quan perí i periré. *Fores, psítac bonifaci, el súmmum dels ocells, i ara t’has fos. L’envejosa mort et colpeix. Les guatlles sempre guerregen; belleu per xo viuen tants d’anys. En contrasemble, les mal rostades mans de la mort s’enduen abans allò millor.* Adéu-siau, deessa — *digueres a la teua mestressa amb el teu darrer delicioset buf. I ara raus al suau vessant dels camps elisis on els bons ocells viuen la mort, i tu hi ets el qui els recita, veraç,*

expansiu, els fets d’aquell altre món, tan incert, tan improbable, tan fugaç.
—I en restava meravellat, admirat d’aquell meu antic món nou, molt millor que no pas el que havia conegut fins llavors. Ah, i el món venidor, on potser em retrobaria amb els mai abans coneguts companys qui ara m’enraonen en la memòria immanent que heretí amb el cervell psitací!
—I sobretot restava il·lusionat amb aquella ferma promesa del passatge a la recitació sense exabruptes, obscenitats, injúries, renecs, estridències, carrinclonades, on presentment estava condemnat. Allò m’omplia el cor de redubtable joia; redubtable, perquè què val al capdavall la paraula d’un poeta?
—El vespre de l’endemà, com deia, abans no em cobrissin, vaig veure la deessa dels ulls de serp silentment plorar.
—Allò sí que em deixà de pedra. Allò em va fer rumiar d’una altra peça de mena de cosa tota la nit.
—Potser la perfecta beutat volia canviar de parroquier, potser em trobava a la fi massa impudent. Cert, pobre de mi, que, abans d’insultar-la d’aquella innoble manera, cert que feia un esforç suprem per a estar-me’n, per a romandre mut, per a romandre mut per sempre més si hagués calgut, i em mossegava la llengua i m’hi feia sang... i encara l’insultava més fort. Mes també era veritat que darrerement, amb la pèrdua de les forces, més i més menjat pels paràsits, anava tanmateix esdevenint si fa no fa mestre del meu damnat impuls, i, més que no mai abans, com dic, darrerament assolia de retenir-me i no li deia cap barbaritat, no li deia re. I potser doncs era allò, el contrari. *Que potser la deessa es nodria d’insults!* Car no és pas que mengés mai re. No la vaig veure mai tastar ni mastegar altra cosa que els extremats fastigosos ultratges que li adreçava.
—Fos el que fos, tot és que l’endemà d’aquest endemà, al vespre, que ens tocava funció, quelcom verament cabdal s’esdevingué. Fou una d’aquelles nits on la deessa eixí mig nua a l’escenari. No hi havia aparegut d’ençà de la nit on

em captivaren. Em sembla que les seues aparicions extenuaven el màgic. El prestidigitador n’acabava desfet, i li calia descansar, com vaig veure durant el cas on jo mateix fui qui fou anímicament transmigrat, i descansar li calia, dic, mesos i mesos. I per això les escalonava tan amplament com es podia permetre, les aparicions de la virginal beatitud, de la fenomenal model de bellesa insuperable. De fet, quant de temps no devia fer d’ençà del rapte del meu esperit? Prou he dit que ni idea. Memòries confuses, de lloro, d’uhmà, qui sap a hores d’ara de què més. Tant se val. Potser sis o set mesos, però...? Sis o set anys? Sis o set dècades? Qui sap. Vivim llarg, els llorets.
—En tot cas, no m’ho esperava gens. Tot va anar tan de pressa. Vaig deixar d’ésser jo mateix durant un cluc d’ulls, un mínim parpelleig, i llavors qui era, i on?
—Durant una inescandallable estona, el meu ignar esperit sense cos va entrar, diminut, microscòpic, el cos immens de la deessa — era un cos el seu ple de buidor, de galeries fosques, nues, ecoiques, subterrànies, de fondàries inassolibles; astorat, m’hi vaig perdre, com qui diu entre naixences, primitiu, troglodita, informe, embrionari, com qui ronda incert per budells a mig refredar d’un món parit de fresc, i allò, aquell extrem desori, aquell estat de pèrdua total, de cap mena de fita ni fitó a l’abast, durà fins a la fi de la funció, amb la baixada del teló, on de bell antuvi qui hi sóc ni sé.
—Car es veu, palesament, que al mateix instant on el meu esperit eixia del cos del discràtic psítac, i amb la mateixa intempestivitat que ans, feia qui sap els anys, hi havia disparadament penetrat, algú altre, aquell qualsevol d’il·lús qui devia escaure’s que durant el mateix moment doncs on jo era en plena folla caiguda dins l’abís infinit del cos de la incommensurable beutat, i ell, màgicament cridat, fos segurament precisament fent-se enganxifoses carícies amb la deessa de l’escenari, per passa-passa essencial del prestidigitador, ensems ens bescanviàvem llavors formes,

cossos, embolcalls somàtics, i s’havia tornat ell el trist llord lloro empentís i jo tornava a la tribu dels bípedes àpters si fa no fa carrinclonament i artificialment mudats, empastifats xaronament amb pedaços i pegats.
—M’hi trobava molt estrany. Qui cos ingrat, incòmode.
—A pleret m’hi acostumava. I ara, dins l’entitat present que el meu ésser entrevé, habita o comoneix, els senys se’m posen més o menys de concert.
—Vaig badar els ulls. Podia guaitar girientorn i sense cobertes negres ni erts aclucalls. Sóc un home — segurament aquell l’embolcall del qual s’havia suara acariciat amb la deessa i després, tot d’una, sota la riota general, havia esdevingut el miserable, degenerat, lloret de tots els mals.
—Romanc assegut, moderadament rient, un home amb ulleres qui s’esguarda doncs divertit el vell nou brut irrisori psítac entre gent totalment desconeguda, en indret ignot, de llengua incomprensible... Faré com ells, quin remei. Esperit de simi, de ramat.
—Em temia de primer que no hagués àdhuc anat a raure a cap altre planeta i tot, tret que les rialles són tan universals; s’esclafeixen nogensmenys els meus flamants conciutadans, com els de qualsevol altre indret, i aporrinen el trist animal qui no pot fer altre, al seu torn, que, a cops d’espinguet, escardalencament, esfereïdament, obscenament, farcir-los d’improperis.
—Noves condicions, això rai, començ de tindre’n la mà trencada; sí, m’hi adaptí plenament, comencí de fer grollera befa del mesquí psítac extremadament emprenyat a l’escenari, el meu pobre substitut qui, per maleït destí, ningú no plany ni mai ha de plànyer.
—Jo, com dic, devia fer una certa patxoca, el vestit on era embotit semblava d’una certa qualitat, amb un toc burgès mitjà; portava fins i tot un brillant fals a la corbata; a les butxaques hi duia força patacons, la vàlua dels quals aneu a saber; en tot cas, n’hi havia prou perquè, bo i sortint del

teatre, em comprés teca, i perquè més tard trobés l’estació de tren, i m’assegués a un banc, i fes, confusament, a batzegades, filagarses de projectes… dubtoses continuacions que potser acabarien nogensmenys fent-me tornar, un dia o altre, qui sap… eventualment… qui sap… a casa… a casa…
—Quina? Eh, quina casa? Això.
—En acabat, caminant hi caic. El més important roman el fet de l’impuls invencible que em duu a coldre-les. Sóc el mateix. Som els mateixos. Marcats pels fats.
—Car això veig. Amb els dies, si fa no fa establert, i d’ençà de sempre, doncs, que no hi pots fer re. Et surtin d’on et surtin. Les belles dones amb ulls de serp, *les coneixes, les reconeixes totes*.
—I tantost en cops cap, com dic, m’hi estavell de quatre grapes. M’enamoren. M’enamoren immediatament. Embruixat.
—Dic jo, no ho sé, que sí, que devem formar, espargits per l’univers, una molt minsa, escollida, confraria d’homes excelsos; ço és, els anònims silents enamorats qui en vida prèvia tastàrem de prop l’autèntica soliditat de les deesses amb ulls assassins de serp, ulls que ens fiblaren l’ànima i ens feren fer les caparrades més grosses.
—Per sempre més extasiats, doncs, en la visió, faunes frustrats, adoradors de làmies, cada cop que copsem cap deessa, hi anem virtualment posant-li als peus les nostre perles de tritó, les nostre perles de tritó desfet d’amors, perles que sempre seran, finament, llàgrimes.
—Com les llàgrimes d’adés, les llàgrimes d’amor inatès del lloret esclafat. Impotent, sense altra gota de cap altra mena de semença. Només llàgrimes, com sempre tots nosaltres, els molt devots adoradors de làmies.
—Tot en tot, la latència de la unió sempre ajornada omplint-nos tanmateix el cor.
—I el món, el món, què se n’ensuma, d’elles ni de nosaltres? El món el nas tapat, sempre l’hi ha tingut, sempre l’hi

tindrà.
—I ara el tret essencial de l’assumpte.
—Les escadusseres captivadores làmies de qui molt de lluny en lluny, remotament no et sembla que en perceps, n’intueixes, la dominadora presència que et raptaria l’ànima? *La qüestió, t’hi has atansat, els has dites mai re?*
—No pas. Per què perdre-hi l’estona? Prou sé que, pobrissones, en llur perfecció, no poden tanmateix parlar. No em farien mai cap altre cas. Com si parlés a la paret. Prou em posseeixen d’esperit, què més voldrien de mi? Un cos malmès que manllevàvem d’ocasió? No em féssiu riure!

~0~0~

—Aquesta és la imatge — *el meu cap asclat al caire de la bàscula*.
—Fou traumàtic.
—Als cinc anys, un ram de les dones de la família, just abans no s’acomiadessin, em van pescar cardant-me alhora les dues cosinetes de visita. Una de sis anys, la petita de quatre.
—Les exclamacions, els clatellots, les guitzes i potades!
—Ara, en anar-se’n de casa nostra les visitants, jo dalt de tot, tot d’una que caic rostes escales avall.
—Vaig anar a espetegar a baix de tot, al caire metàl·lic de la bàscula de l’entrada. La bàscula que mon pare feia servir per a pesar-hi llenya i sacs de farina i panistres de pa.
—A part els bonys que, caient, ja em feia als esglaons, m’hi vaig asclar el cap. Sagnava profusament.
—Tothom com un estaquirot.
—La veu de la padrina supersticiosa dictaminava, ressonant feixugament per la volta de l’escala:
—*Déu l’ha castigat*.
—Déu mesquí qui només pensava en merda.

~0~0~

—Sóc a Lodz.
—Amb el meu nou cos, amb el meu nom d’ara, a Lodz, què hi faig? Perdut entre estranys. No en conec de la llengua sinó filagarses, evocacions; amb les meues beceroles de rus, n’ensum qualque essencial paraula, diguem-ne, això és tot. Ep, mes prou n’aprendré, prou n’aprendré, la meua set de coneixement és forta, després de tots aquells anys de romandre limitat per un vocabulari massa adotzenat ni vulgar; pitjor: copròfil, pèrfid, obscè, casernari.
—Potser l’inspector era un ruc, mes jo no en sóc gens, i tinc una vasta experiència (gràcies a les recerques del sinistre taumaturg, l’oliós, esmunyedís, inductor de teriantropies, el mag inaprehensible) pel que fa, si més no, al coneixement de les multituds, i m’hi conec un ou en el caràcter de les castes deesses qui em captiven. I he viscut en d’altres mons prou estranys, i encara hi sóc; sobrevivia, vós, aquesta és la qüestió. Això m’ha de donar un cert avantatge, i sóc optimista, renoi. Pensem-hi, tu! Ja no vius al cos d’un psítac sempre restret i emprenyat, i amb tota mena de mals, dins un cos verament merdós, agonitzant.
—Endevinava l’endemà que potser era que fos qualque mena d’inspector de paisà. Passant part davant una estació de policia, fui molt seriosament saludat pels dos uniformats qui eren fent de guaita a la porta. Em tornava a esguardar curosament els documents a la butxaca.
—Hi ha un carnet molt oficial, potser ensenyant-lo se m’obriran certes portes...
—I per a anar surant en societat, o millor, per a nedar-hi entre dues aigües, amb la sortosa condició que servis una bossa si fa no fa pleneta d’una certa quantitat de pistrincs, només cal fer una cosa: *imitar el públic*.

—Només cal fer com fa multitud — hi ets anònim, hi ets acceptat tàcitament. Vés on el teu cos s’adiu, on no hi fa bony ni nyap ni pegat. Si s’escau que posseeixes o ets posseït per un cos esguerrat, per exemple, vés amb els esguerrats. Aquest és el secret, uneix-te al teu ramat, i no en sobresurtis mai; no vols pas afegir-t’hi més trasbalsos, com si la vida no en curullés prou.
—De moment, tornar a la casa vella, a la contrada deixada enrere, passada de llarg, és impensable. Em fa massa por. Potser el meu cos n’ha fetes de terribles, potser el meu antic embolcall és ara tot tacat de brutícies esborronadores. I si l’ocupant del meu cos i nom ha comès crims impensables? Vols dir que no fou ell el tristament cèlebre esbudellador de Lleida?
—Aquesta temor d’on em ve? M’imagín que és fruit de la culpabilitat que em rosega; el sentiment de culpabilitat d’haver abandonat indefens aquell pobre cos antic meu, ja gravat amb una vitalitat problemàtica, i ara què? Deixat amb el cul enlaire, francament exposat a l’ocupació d’aneu a saber qui, de qualsevol camàlic rude, ignorant, matusser, per exemple; o potser, aquesta és la por, instrument del mal, a mercè d’un bestiota criminal i tot, xarnec, psicòpata, pervertit, rancuniós, sedec de vagues venjances.
—El consol. El consol, l’esperança, l’opció optimista, fóra pensar que qui l’havia penetrat havia estat un poeta (del cinema, també), o un científic, qualcú de la talla d’un Polanski, d’un Copèrnic! Algú qui no el maltractaria gens; al contrari, un home de bé que li faria tastar les mels de les glòries del geni. No pas que el meu vell cos es mereixés aitampoc tant, mes si més no aquell pensament o desig tenia la virtut d’alleujar-me aquell pes que dic a la consciència.
—Una altra cosa.
—Una altra cosa que no podia fer pas, tampoc, és clar, era tornar de moment a casa de l’inspector. Segurament, atès els calers que duc i les targes que em donen pas a pler

d’indrets oficials, probablement, dic, un personatge força benestant, l’inspector, amb posició. I suposéssim que fos casat, amb una dona encara cardable, i amb una minyona de poble qui és clar, jo amb la meua autoritat i ella amb la seua ingenuïtat, segur que s’ho deixava fer tot, i, afegim-n’hi, amb tres, per exemple, amb tres o quatre filles jovenetes, rossetes, rosetes, tendretes…
—No! Car com me’n podria mai estar de violar-les totes plegades, esmeperdudament, escruixidorament, amb violència folla, amb una passió de pam i mig, i, amb aquell nou cos fet i fet oimés encara prou vigorós, i sobretot en acabat de tants d’anys sotmès el meu esperit al cos incapaç d’aquell desnonat lloret sempre hostilitzat per la visió immediata de la inassolible deessa, i nogensmenys massa malalt, impotent, per a fer altre que somiar-hi.
—Només de pensar-hi, en la viabilitat, la plausibilitat, de l’escaiença, que ja trempava, vós, i com més hi pensava, i més de filles ni minyones no hi afegia, més trempava, i amb increments arboris!
—En tot cas, impossible, allò no anava ni amb rodes; bell exemple d’inspector seriós i estricte, casolanament tan disbauxat! M’hi jugava la feina, la posició en societat, el meu bon nom nou, no fotem!
—Ei, i ara que hi caic, potser això és el que féu el meu antic cos descartat, ocupat qui sap ara per quin salvatge, quin energumen d’homenot primitiu, reprimit durant qui sabia els anys al cos de l’odiós, rabiós, i tanmateix tan frèvol, decrèpit, catastròfic, psítac, amb pota i mitja al clot? Potser, potser el meu cos del passat ja era mort, potser el meu nom era anatema entre els vells familiars i amics, molts del quals devien romandre’n morts de vergonya; potser el meu cos havia estat ajusticiat ignominiosament per les escandalitzades autoritats de la pàtria oblidada; potser, totalment fet malbé, materialment desfet, s’havia fos a cap manicomi per a casos extrems. La puta, vós, com dic, quina biografia la meua més trista ni fastigosa! Quina biografia

alternativa, és clar. La prèvia. La de prova. La del meu cos repudiat, obsolet, llençat a les escombraries. Car ara... ara devia anar més de debò.
—Ep, no. I és clar! No voldria pas que li esdevingués el mateix a aquest meu cos nou. Pararé compte, no fos cas. Pararé compte, molt de compte, un compte immens, vós. Aniré amb peus de plom, renoi, i tant.
—I ara meditem-hi, oi? Plantegem-nos la qüestió amb equanimitat.
—Atès... Atès que era un cos qui, rabit, raptat, fascinat pels ulls cobalt de la dona serp, s'havia vist impel·lit, qui sap per quines forces sobrenaturals, per quins secrets impulsos inherents al pinyol essencial d'un mateix, a presentar-se voluntari, a retre's tal qual, com ofert ancil o pagellida qui s'encasta a aquell cos de perfecció bo i confiant ésser-hi absorbit, a viure-hi permanentment en qualcun dels seus paradisíacs plecs, atès tot això, no podia pas ésser que fos, que em trobés, al capdavall, en un altre cos homosexual, tot i els somnis...
—Tot i els somnis, molt palpables, ai; tot i els somnis recurrents que tenia aquestes primers nits a Lodz, a l'hotelet; somni de molt blanes carícies... De blans, tebis, lents, sibarítics, acaronaments entre munts i munts de bells homes nus, qui, amb llengües mandroses, ens recorrem, sense tries, sense distincions, sense discriminacions, car tots som meravellosament ben muntats, el primer cau, el primer clot que ens vingui a tomb, el raconet humit de qui l'embogidor aroma mateix — el mesc, tan itigènic, itifacient! — t'indueix, et mou, a profusa salivera, i ens llepem i rellepem mútuament i recíproca, i ens escurem, adelitadament, els delectables orificis i costures que trobem de cada musculat cos de molt sòlid mascle... I...
—I el meu cos antic, què? I si l'ocupava un homosexual, i no s'entenien...? Si hi tenien contradiccions internes, com jo amb el meu?

—Ai, els neguits, els neguits! Tret que potser que anéssim a pams, que alfarrasséssim cada cas amb la mateixa cana, ca? Car l’esperit... l’esperit qui m’ocupava ara el cos antic, encara per mi — no sé pas per què, potser pel mateix mecanisme emocional que fa que hom sempre trobi una miqueta a mancar l’encant d’un primer pregon amor — encara per mi, doncs, de vegades tan estranyament enyorat, aquell meu primer cos qui tanta de cura, de jovenet, davants els espills, no havia ficat de pentinar-lo bé, de fer-li fer les millors ganyotetes, les més simpàtiques envers les possibles conquestes adolescents, o les pitjors, les més dissuasòries envers els imaginats antiherois qui em volien la pell, aquell esperit qui me l’ocupava, doncs, prou devia pertànyer també a un altre embruixat, un altre home molt home, pres pels irresistibles ulls de l’adorable làmia.
—No sé per què doncs me’n faig tant, pensant-hi, per què m’hi fic tantes de pedres al fetge; com si el volia protegir de què? Després de tots aqueixos anys... El vell cos descartat, on deu parar, en quin estat es troba, com s’ho farà per...? Prou! Tallaré ras. Malaltissa curiositat. A qui se li’n fot un all? Au, bah! Per què marejar-se’n encara? A parir parteres. S’ha acabat d’encaboriar-me’n. Fet! No en parlaré mai més. Acabaria essent un obstacle al meu progrés en la vida nova.
—M’havia d’adaptar al medi o morir, vella fórmula. Allò era el que calia. I prou.
—Estudiava doncs la llengua com un desesperat. Disfressat, vigilava l’adreça on el meu cos present no servava residència segons els papers que duia a la butxaca. Alguna me’n rumiaré. Diré que he patit un atac de feridura, que m’he recobrat, més o menys; que tant la memòria com l’habilitat lingüística em flaquegen prou, després de l’atac, com és natural, tots aquells dies d’amnèsia en un hospital provincial, mentre era en missió secreta d’investigació, mes aturem el carro, poca pena, estimada família, car prou sabeu que sóc un home de fe en les pròpies forces, i em refaré, em refaré...

—Això, prometré molt; asseguraré que em refaré, i que perdó, eh? Perdó per la pèrdua dels records que potser em faran fer fer pler de planxes; això rai, amb paciència, amb l'estudi, amb l'atenció, m'aniran tornant, els records, els bons records familiars... Cal ésser optimista, l'esperança reneix més forta en un cos qui reguanyava la salut. I oi que hom m'ajudarà, oi que hom oblidarà, o en tot cas molt commiserativament passarà per alt, tots els greuges i torts amb els quals potser, imbuït erròniament en — o sotmès a — un jo mateix definitivament deixat enrere, els havia inopinadament pogut ferir?
—Ximpleries d'aqueixes. La gent ens ho creiem tot, al cap d'estona d'endinsar-nos-hi prou i d'acostumar-nos-hi. Com jo m'adaptava a la vida nova, els meus col·legues, familiars i coneguts prou s'adaptarien. Quin remei. Tot és elàstic. Re tan mal·leable com la vida mateixa, jotfot.
—Finalment, gosí trucar a la porta de casa...
—La dona qui obrí la porta era la meua dona. Era una dona serp, amb els ulls més cruels del món.
—*Sóc jo, sóc en Benet, Genoveva; en Benet Mussol, el vostre marit* — vaig dir, i li vaig caure als peus. Ella, naturalment, no va dir re. Mai ni mot.
—A propòsit, fem-ho notar molt assenyaladament, oi?
—Si una dona qui no xerra pels descosits ja és una troballa; una qui no xerra gens, un miracle, vós! Per collons, l'has d'admirar! No anem tan errats tampoc per aquest costat els fanàtics, fanocs, hieròduls de la divinitat!
—Em foté un cop d'ull i, calladament, com dic, despectivament, girà cua. Féu la seua via. Ja em podia haver flairat que això faria, que no em respondria mai, que em fotria un cas com un cabàs.
—Llavors vaig comprendre per què era inspector de policia, i no pas un altre carallot uniformat més gastant sola pels carrers; comprenia per què havia arribat tan alt en la meua professió. Grau de comandant pel cap baix. Per això: per tots els crims que evitava, bo i suprimint el criminal

justament en l’acte de cometre’n una repetició, car el primer era impossible de predir cent per cent — els crims que els embogits enamorats de la meua embruixadora dona no es veien abocats a cometre.
—Gosaré vantar-me i tot de saber llegir cervells? Ausades, vós, i tant. Vantem-nos-en!
—Ara ho diré. Fou ací, fou ara, al cap d’uns dies d’ésser a casa i furgar en les meus nous papers, on intervinguí en el transcendental, molt esperat, enxampament de l’esbudellador de Lodz — potser presumiré d’accent i en diré Łódź i tot. L’esbudellador de Łódź fou aquell camioner qui adés caigué seduït pels ulls de la meua dona, un dia on ella feia autostop tornant de Viena, on, per caprici, car tot ho feia per balb caprici, havia anat a sentir l’òpera d’en Schumann.
—El camioner polonès Miquel — un altre qui feia volar coloms! — havia estat llogat per un club columbòfil de Vílnius. I ara, quan l’estatuesca dona meua, tota la seua beutat de marbre polit exposada a caire de carretera, els seus ulls de serp lluents en la nit com jaspiat cobalt encès per dins, aixecà el dit, el camioner Miquel, qui tornava d’haver portats els cinc-cents coloms missatgers qui els associats li havien encomanats després que no els havien inscrits perquè tornessin solets a casa, en una de llurs anuals competicions amicals, i el camioner Miquel, segons convingut, els havia doncs deixats anar als camps hongaresos de vora Pécs, i ara tornava de buit, només amb les gàbies, la guipà, guipà el dit, guipà l’estàtua, mes sobretot en guipà els ulls qui de cop i volta el posseïen, i foté, el camioner Miquel, un cop de fre que gairebé no li fot fotre al camió un capgirell com una truita.
—Pujà al seu costat la meua dona, li va dir que volia anar a Łódź i, tot que s’havia de desviar un colló de milles, el camioner, totalment robat, va dir que entesos.
—No anava sol el camioner Miquel. Portava un vell ajudant, un home retirat qui l’ajudava amb les gàbies, i li feia

companyia durant els llargs monòtons desplaçaments. En una estació de servei de vora la carretera, la dona dels ulls de serp li féu signe que aturés la màquina. Bellugà el mateix dit de l'autostop i assenyalà el vell i l'envià a l'estació de servei. El vell comprengué. Foté el camp escaguissat.
—El camioner Miquel es creia al cel. La dona perfecta se li lliurà allí mateix, dalt la cabina. En restà marcat de per vida. Com tots els altres.
—Car la dona es lliurava lliurement. Es lliurava a lloure i a tothom qui li passava per la clepsa de condemnar a l'infern d'una vida d'obsessiva impotència.
—Què va deure sentir el desgraciat camioner en penetrar-la? Recordava amb mortals esgarrifaós haver passat, entre transicions, pel foscs laberints de les cavernes a l'interior del cos de la deessa del teatre. Pitjor que no això ell, car ell la penetrava sexualment!
—Mentre cinc iridescents potes d'aranya a cada mà de l'ídola adorada li encetaven l'esquena, el camioner Miquel (tot això el camioner ho confessaria, incrèdul, més tard), per comptes de perdre's per la bona via orgàstica d'aquell cony perfecte, aquella misteriosa font que la casta deessa li lliurava com l'etèria, llegendària, apareguda, fada, mestra dels destins, qui lliura al xiquet qui feia més bonda els secrets de totes les felicitats... Per comptes d'aquell excels deliqui de plaer, res, home! Tot ell sencer, espellat, escorxat, escoixengut pertot arreu, patint-hi un ou, s'extravia per estrets corredors subterranis, per ressonants galeries hipogees, on les gegantines abominacions de figures degenerades, aquells ogres blaus deliqüescents, a mig liquar, fofos menstrus de llefardoses, molt umflades, potes, se li apareixen de trascantó entre les relliscoses anfractuositats, eren — me'n recordava de veure'ls un instant d'esquitllentes i de confondre'ls per rats immensos — eren espectres tot blaus, sòlids, sòlids com blaves araldites preses, mes no pas preses del tot, en estat de mig desfer-se, amb monstruoses òrbites on en bullien rovellats

hemorroides, amb molts de membres incongrus (cames, braços, tentacles, llençats arreu) i una rebrotada contínua de caps; de bogeries informes com aquelles li'n surten pertot, mai sols, ans confosos, amuntegats, a parells, o de tres en tres, i li obstaculitzen el progrés; les angoixoses galeries es veuen tot d'una embussades per aquelles llefiscositats blaves, qui, lentament, bellugosa, flasca, garfeixen a la babalà, voraçment abocades al carnatge; i llavors els repulsius budells de pedra ensangonada i emmerdada es veuen sotragats per atacs descordats de tremolors, per peristaltismes esborronadors, com si l'hòrrida estructura mateixa fos presa de pànic, i les galeries han esdevingudes uns fastigosos carrerons desconeguts, claferts de brutícies, de ferralles, de tenebres i carronyes, només per a adonar-te'n que no et són desconeguts, que són els carrers de la teua infància i minyonesa, tret que ara empitjorits, molt arruïnats, molt més fets malbé, com la teua vida mateixa, i on menen? Menen tots a la mateixa estació de tren on errares la via, el servei hi és terrible, els funcionaris són les vomitives entitats blaves, bastes, maldestres, insultants, forasters. I entre els infectes gargalls enormes, els qui porten l'uniforme de pertànyer a l'escamot dels qui hi netegen, no hi netegen re, al contrari, hi són només per a anar-hi jaquint llurs glutinoses dejeccions, i no t'hi trobes trams que no estigui irreparablement espatllat, i t'ennuegues, i amb la nàusea, una tristor t'envaeix i ixes del cony perfecte fet un cagalló, un cagalló plorós.
—És clar que l'experiència no va voler dir que el camioner Miquel n'acabés mortificat, ple de basques i arcades, orxegant, i avorrint i detestant la presència mateixa de la fetillera icona; al contrari, ara que n'havia tastat el fel deleteri encara hi estava més lligat. No era un adorador de lluny, com nosaltres els entesos, era un qui havia gosat macular amb el seu toc impur la intocable imatge, i allò el condemnava definitivament. Per sempre més voldria cardar-se-la i sempre, quan seria eret, en perxa, prest a entrar-hi,

el record immediat de l’horror interior de la perfecta làmia, el destrempava, el seus ouets esdevenien embriònics a més a més de podrits, el seu membre no sols flàccid ans empetitit fins a límits on hom en dubtaria àdhuc l’existència, i la impotència tot plegat era palesa, i la deessa impàvida esguardant-se’l, fitant-lo, amb els seus ulls de serp. I el fracàs era immens, i la vergonya insuportable. I el desig, el desig d’heure-la, nogensmenys, no s’afluixava. Era una situació irresoluble. I n’acabava boig de ràbia. I se n’anava corrents.

—Qui ho pagava no era pas ella; eren d’altres dones. Potser en els casos més febles, l’home arribava a casa i atupava la muller per cap raó, amb qualsevol excusa frívola; mes en els casos durs, l’endimoniadament frustrat hi anava de dret al ventre, amb un ganivet o un tornavís, i et foradava la primera dona qui es trobava a altes hores de la nit.

—A mi, ja ho he indicat, només em calia, doncs, esperar la segona vegada on els futurs criminals no assajarien infructuosament de penetrar la freda impàvida deessa... Esdevinguts desesperadament impotents, sense perdre la dèria de penetrar conys, al contrari, un cop enverinats pel cony de la deessa, cada cop més pruents ni desitjosos d’acció, segur que en farien alguna, sovint de força grossa. I a mi en acabat, demostrant que els meus poders de deducció eren inescrutables mes d’allò pus provats, només em calia destacar una unitat de la bona bòfia perquè els enganxessin tantost feta la malesa, i d’ací les meues promocions.

—Ara, és clar que no podia pas engarjolar-los abans que en cometessin cap, de crim; n’havia d’ajornar la captura. O hagués posat el meu joc al descobert. Hom hauria vist (deduït!) que les meues dots d’investigador infal·lible no eren sinó fules. Que només induïts per la meua dona es tornaven malèfics.

—Repassem-hi, fóra escaient. Tothom qui mai ha caigut al bertrol i n’ha posseïda cap, vull dir, de dona serp, esdevé

víctima de la seua influència fatídica.
—Els condemnats, llurs impotència es resol sovint en revenja contra la societat, i sobretot contra les dones més indefenses, com les jovenetes i les prostitutes; llurs crims són la meua escala de promoció; sé que cada desgraciat seduït i retut impotent pel seu maleït influx es suïcidarà, o es deprimirà esgarrifosament, o cometrà crims, i els criminals són, tantost ho esdevenen, meus; així resolia tants de casos que per això sóc on sóc; és com si, de faisó una mica més fina que cap arlot, vivia de la dona.
—Som-hi. Ara estic content, ara ho he aclarit tot perfectament.
—L'esbudellador de Lodz, vull dir, de Łódź, havia aprofitada la meua transició, el meu bescanvi d'esperit, quan no sabia ni qui era ni on, i em calia reaprendre el paper que ara em toca de fer a la vida, durant tota la llargada del meu "atac de feridura", doncs, esperant que si fa no fa em refés, i ell, dic, aquell hiat de la meua inactivitat, el va aprofitar per a sembrar el pànic a la vila — ai pobrissones, mentre no hi sóc, tantes de meuques i d'estudiants qui durant les nits no acaben esventrades!
—Quelcom resta penjat. Un inspector com cal no pot jaquir re inexplicat. És metòdic i detallat, modulat i lògic, incontrovertiblement encertat. El fiscal i el jutge el feliciten molt efusivament en cada cas.
—Si la meua dona es lliurava a tothom a qui li feia gràcia de lliurar-se, se'm lliurà mai a mi, vull dir, tant se val, a l'inspector?
—No. No s'ha lliurada mai al nostre cos. Per això som... per això sóc viu. Per això sóc seu. No hauria restat viu, no hauria restat sa de carbassa, i en canvi, ací romanc, incòlume, estalvi, un adepte adorador de làmies, adorador de lluny, de lluny, oi? De lluny. No t'hi atansis gaire o t'hi cremes, saps? A part que quelcom em deu fer d'escut; sí, hi he pensat, que de tota faisó, potser, mentalment... Protegit per això, ca...?

Per les meues secretes tendències marietes, revelades als somnis recurrents? Segurament. Segurament, o qui sap.
—I una altra cosa. Què com ho sé? Com ho sabia, com l'endevinava, tot el tripijoc de la vida de l'inspector? Fàcil, en repassava les notes que havia trobades als calaixos de la meua oficina, l'oficina que fou d'ell. També, sobretot, tant canviar de cos, aprens de llegir cervells, oi que ja ho he dit? Aprens de llegir sobretot el teu, vull dir, el que habites quan l'habites. Els cervells, els cervells són fets de molts de fulls subtils, superposats, imbricats; de vegades rebregats, n'has de saber trobar els meandres; i de cops doncs els fulls no són gens ben endreçats, per als detalls cal furgar-hi, desesborrar-hi, si es pot dir; més que no fulls, palimpsests; palimpsests que, amb l'avés, és clar, a la contraclaror de la teua traça, t'esdevenen ací i lla força desxifrables, assoleixes treure'n, bdel·loide com qui diu, força de suc, nèctar, diria, ara que encara som parlant dels misteris ocults de les deesses.
—Les deesses letals qui pots descobrir a l'atzar, qualsevol dia, a com qui diu qualsevol vila de món, passejant pel carrer, o en les situacions més inesperadament habituals, sòlites, adotzenades. Un exterior perfecte, estatuesc, virginal, sedós, vigorós, excels, i gosaries d'atansar-t'hi, ni que fos que els proposessis, servil, molt humil, d'enllustrar-los les sivelles, de treure-los-en cap brosseta que en minvés mica la lluïssor, i no saps que, realment, sota la tibada, sedosa, façana perfecta, són fòrcides, són meduses, són gorgones; gorgones gèlidament comburents, qui només fitant-te, i encara menys, amb un esguard displicent, llurs ulls de serp ja t'han tornat de pedra; de pedra qualsevol que amb llur força invencible esculpiran o cremaran a llur caprici, i sereu per sempre llur joguina, llur titella, llur ninotet, llur talismà, llur palet, llur còdol, i en farà el que vol, volareu a botets eternament, relliscant per les superfícies de lava dels volcans de llurs inferns. Per això cal anar-hi

sempre amb l’ull ben viu, i parar-hi compte, molt de compte, a no fer-s’hi agafar, diguem-ne, per a ésser polit, els dits.
—Ai, ai! Espectaculars defora, cavernoses dedins; epidèrmicament luxoses ans luxurioses, inconsútils, mes interiorment rebregadament, esquerdadament, arruïnadament abissals, lúgubres, avials!
—Cascuna idiosincràticament única, ultra-selecta, no pas dues en un bilió! Hieràtiques, inflexibles, adiaforètiques, augustes, impertèrrites, glorioses de mig a mig, i, nosaltres, els entesos en divinitats ambulants, hiperdúlics, ho engeguem tot a dida, i només vivim perquè ens ombregin!
—Zelosos adoradors; bavosets admiradors, de tarannàs d’allò més suaus; adeptes incondicionals; dòcils adherents... Tot això rai, cascun dels apel·latius ens escau. Mes, via fora; via fora, vós...
—Això sí, això també; tant hieròduls ni ceroferaris ni adeptes ni devots com vulgueu... però de lluny, si us plau; de lluny, ca? De lluny.
—Escalfadets és una cosa; una altra és cremats sense remei!

~0~0~

—*Què hi feies en la densa foscor del túnel?*
—No ho sé. Crec que hi era perdut, gatejant.
De sobte, a la insabuda, era al tren, però.
El tren accelerava en la foscor del túnel.
De vegades, forats al mur del túnel que afrontava la mar jaquien penetrar la blava llum.
I, a la insabuda, anava aprenent embrions de conceptes, sospites d’accions.
Tot d’una, a la insabuda, em vaig trobar llençat del tren.
El tren se n’havia anat.
En la foscor, havia romàs a les escapces!

Alhora era conscient que mai més el tren no tornaria a passar-hi.
I que cap altre fugaç forat de llum cap a la mar voldria tampoc obrir-se'm mai més.
De cap de les intuïdes accions no en coneixeria la conclusió.
Cap dels conceptes no aniria enllà d'haver-se tornat, definitivament, afoll.

~0~0~

—Aprofitant les vacances, amb la meua avioneta, un bon jorn, per baterola, enfilí cap avall i la dreta, cap a les llegendàries Terres d'Ocàs.
—Me'n tornava a l'indret on ja no havia habitat durant els meus primers vint-i-sis anys, és clar que no pas jo ara amb el meu cos, vull dir, es veu — car prou en servava, a qualque ombrívola part del meu esperit, mantes de pseudomemòries, de vagues, vaporoses, evocacions — que hi havia habitat amb l'altre... Amb l'altre cos, i l'altre nom, el nom i cos mig oblidats, un nom com qualsevol altre, un cos tampoc no gran cosa, qui tanmateix, ep, prou bé que m'havia anat portant, amb no gaires, que recordés, punxades d'òrgans rebecs, i no gaires nafres, ni cicatrius, ni traus extres, no.
—I llavors... Llavors, doncs som-hi. Amb el molt digne embolcall de l'inspector Copèrnic Polanski, me n'anava de safari pels més estantissos carrerons de la Lleida irresponsable.
—Pretenia d'ensopegar-m'hi, molt fet malbé segurament, raquític, drogat, infecciós, i de tan espatllat inapariable, doncs, el cos qui descartí. Car això havia assumit, això havia presumit — arrogant de mi, ausades, presumit de mi — que el nou ocupant només podia ésser algú de molt més fluix que no jo.

—És clar, en acabat d’una gran estona de no reeixir-hi, de no trobar-ne cap mena de traça ni indici, he pensat que, recordant els vint-i-sis anys que passí al seu cos, emprant el seu nom, servint-me del seu cervell, potser... Potser! Potser el nou ocupant, al contrari, hi era qui sap l’eminència. Tot era possible! Potser, per comptes d’anar-lo a trobar pels barris morts, davallava a la plaça del mig, i me n’adonava que la plaça duia un nom nou, el meu nom vell! I que enmig hi havia una estàtua monstruosa que representava, victoriós d’allò pus, el meu cos perdut!
—Car oi que potser l’ocupava un intel·lecte únic; un intel·lecte qui, tot sull i pelat, era, impàvid, a l’àpex, al capoll, de la baldufa de la noosfera universal? Diguem-ne, un químic o un físic d’aquells qui només en surt un cada tres-centes o quatre-centes generacions? I essent com era ell molt més hàbil i no cal dir intel·ligent que jo mai no fui ni sóc ni seré, inspector magnífic i tot qui prou sóc (això no m’ho traurà ningú), sabia (ell!) llegir el meu antic cervell perfectament, i n’aplicava els principis per tal de complaure’l, car al capdavall prou s’hi trobava empresonat i què més pots fotre-hi? Si no saps ésser amic amb el teu propi cos, malament rai, tu, la cagues grossa!
—I doncs! En desenvolupava, del nou cervell, el savi, els anhels íntims, els delers ni malaveigs més ocults, i els desenvolupava i a ell el feia esdevenir el genocida més arrodonit qui mai no hi havia hagut ni hi podria haver!
—I això deia el cartell de l’estàtua universal, i de més a més, és clar, d’en català, idioma principal indiscutible, ho deia també en el segon idioma de la Catalònia Gran, ço és, el polonès!
—Hi deia, la inscripció al plint del monument ultra-mamut, *A Climent Çoncirel·leli, L’Immortal Tirà, Netejador Màxim*. I prou sabia jo de què ni de qui no ho havia tot netejat; ara, amb quins productes químics ni aparells físics, què em sé, pobre de mi, un inspector fort en lògica ni inducció rai, mes tampoc sense gaire teòrica mecànica.

—Per això vaig davallar gairebé corrents cap a la plaça central, per a encertir-me’n encontinent de la meua espectacular intuïció, esperant doncs trobar-m’hi el meu vell nom en gegantines lletres lluminoses.
—I re.
—A la plaça hi havia una estàtua, i tant, mes la modesta, decorosa, estàtua a l’únic ver déu, en Neptú; l’estàtua típica, doncs, l’estàtua que sempre hi havia hagut. Cap brutal dictador, anihilador de masses, no n’havia usurpat el tron. Falsa alarma, en conseqüència; una inspiració, un llampurneig mental que feia llufa, doncs; falsa il·lusió, sí. No; el meu nom antic tampoc no havia arribat tan lluny, vós!
—I aleshores, oi? Dic, de fet...
—De fet, ara que hi sóc, crec copsar entre els eidètics records que em fluctuen pel sensori la imatge d’en Climent fent de pintoret. Visió meua qui ara s’imbrica a la seua visió. La divinitat qui rau humilment senyorívola enlairada a un dels focus de l’el·líptica plaça, és, efectivament, el mateix benigne Neptú qui el pintoret Climent sovint no pintava, i sempre veient-lo espargint arreu endolcidores blavors.
—Qui sap si en les blavors d’aquest sector de plaça ovoide, no m’hi retrobaré el pintoret qui entre boires i orquídies adés tan íntimament no coneguí?
—No. Ningú pintant-hi. Ni tan sols badoquejant-hi.
—Sí ves. Calia, doncs, continuar indagant, recacejant, escosint, reguardejant, pertot arreu, eximi inspector tanmateix. Car trobar el trobaria, ni que fos al cementiri.
—Per casualitat, l’endemà o l’altre, mentre passejava pel centre, a una adreça prou distingida, hi veig, d’esquitllèbit, entre unes plaques no gens conspícues, mes força elegants i serioses, qui anuncien els noms dels professionals qui hi ofereixen llurs serveis — alguns amb un petit afegitó, estil Ad Mt Nt Cp Bb, a sota, que, bon inspector com sóc, desxifrava en Advocat Metge Notari Capità Bobilaire — i d’altres només amb el nom pelat, potser perquè es dedicaven a activitats més diguem-ne de caire més

vergonyós, flaminal, ocult, sospitós, i que havien a veure doncs amb la cosa mística, o eròtica, o esotèrica, o onírica, o anacrònica i aeronàutica, i feien doncs de metafísics, de nigromants, de ioguis, de saurins, de clitoristes, de quiromàntics, de saltaplanetes, d'apotecaris, de capellans.
—Parcialment la llista de noms, alguns dels qui m'apuntava, per si algun dia em calia interrogar veïns, era la següent, Enneu Bou, Zeteri Morigut, Elvireta Selvanera, Rosó Çoncirel·leli, Autumne Forester, Tro Stratosfera, Rol·ló Çonçamarruga, i Cenç Borinot.
—El que m'interessava d'antuvi, naturalment era el de la Çoncirel·leli.
—*Rosó? Rosó!* — em dic.
—Ha canviat el vell Climent de sexe i ha pres el nom de sa/ma mare...? Quines idees, vós!
—O potser... Potser es una filla seua/meua...?
—Com ho escatiràs, ínclit inspector?
—Li ho demanaré al bidell, al com se'n diu, a l'home de baix, al clavari, l'ostiari.
—És un mec força fastigós, em fiquen nerviós els seus ullets ambre, com si fossin els de l'exúvia eixuta, el ressec embolcall, de cap cigala al Sol.
—Per començar, es fa el sord; en acabat em diu que és de vacances; al capdavall, l'anguniós groller no em vol respondre en polonès; diu que del polonès ni futil·la; pitjor, d'improvís, força emprenyat, afegeix que, *A la Catalònia Gran, en català, i prou!*
—Com assoleixes llavors de fer-t'hi entendre? Davant un tros de quòniam tan fanàtic? Amb el meu català? Un català parlat (l'escrit, rai! — i si l'escric, no ho faig pas en catalanet merdetes, ans, com cal, en catalanot, en catalanot total!); ara, com dic, el parlat, tan rovellat, i sense el suport de l'antic cervell, cert, cert: no hi arriba gaire.
—Ara, no sap pas amb qui discuteix, l'agressiu ignorant. Si fóssim a casa meua, el fotia engarjolar per molt menys, sense romanços. Poc em calia cap altra xàquia, o pretext

mig corcat, per a fer-lo engrapar i au. Tal dia fotrà un any. Potser fins i tot assistia, una mica més tard, i sempre tan respectable, vora cap taula de marbre de la morgue, a la seua molt escaient necròpsia.
—Amb zel d'ostiària atroç, aquell tros de poixèvola puta d'homenet irritant voldria que per a entrar-hi, ni entrar llavors en matèria, potser me li agenollés i tot, com manyac captaire, qui en rebria, no pas cap solemnial bescollada, ans, alhora flirtant amb el pútid baveig de cap lletania eròtica, qui sap si, al vaivé, no em fot un doble mastegot al nas de cera amb la seua cànida, lupina, monòtona flauteta.
—Tant se val, sigui el que sigui el seu malèvol designi, poc m'hi plegaré. Fins i tot, per generositat i perquè sóc en contrada ignota i vull passar-hi, no fos cas, incògnit, m'abstindré d'esclafar-lo amb qualque clau de vigorós agent. No. Davant tanta d'inadulterada malignitat, me n'estic ni d'amenaçar-lo. Toc pirandó i prenc asil no gaire lluny, àlibi, vull dir, enjondre, a un cafè amb finestra força adient, que no em calgui ni fer pencar gaire tampoc cap dels set espòndils cervicals.
—Mos ulls de xàvega de xafarranxo ho escoseixen, escombren, esbrinen, reguardegen, tot; i sobretot tant qui entra com qui ix de l'edifici amb la Rosó.
—I excel·lent inductor qui sóc, mentrestant què faig? Induir, inferir, deduir.
—Per exemple. Crec remembrar... Sí, em sosvé que, bo i pintant, en Climent escoltava el seu madrigalista preferit. Potser cap vespre, impel·lit pel nou ocupant, de qui la sexualitat vacil·lava, ha triat de fotre un vaitot. Gitar-s'hi de cap. Sense mirar prim dels atots. Som-hi. Ens el canviem. El sexe, renoi, i tant, que collons!
—I doncs, indeleblement, autoesquediàsticament, transdut a millors faiçons.
—I com aprehenc al sensori, amb frisança ni recança, la seua educada veu que em diu, *Com el gran Carlo Gesualdo escric la musica que vull! I el meu cos és per a mi el meu*

pentagrama, on la partitura només la pos jo i hi sóc qui hi mana absolutament. Totalment lliure, Proteu de fragàncies marítimes. La plasticitat del meu cos codificada dins meu, esperant doncs més evolució, que acceleraré perquè sóc un ens qui va lliure, a lloure, prenent-s'ho amb lleure, sense necessitats ni imposicions de cap mena, ric i poderós, i independent, artista! Sense dependre de cap inquisidor de merda, sense putes manies de púrria moral, ètica, religiosa o política — repressius policials anorreadors de l'esperit, és a dir, de la carn en llibertat.
—I segurament, prou el conec, afegeix que s'empelta, o es fa empeltar per fiables científics qui coneix, un bon afegitó de teixit embrionari dels animals millor "en-cuats". En desenvolupa el potencial.
—Prènsil, el mot *prènsil* em ve a l'esment. Deu ésser que vol poder-se penjar, sense cua, cap per avall de qualsevol branca, meravellós exercici, mes amb què? No em deia que es feia desaparèixer la tita?
—Calla; i ganyes, el mot *ganyes*, aprehenc. Vol assolir així mateix de fer-se créixer ganyes i escates, i poder veure els fons abissals amb ulls tentaculars i il·luminats.
—I *tentacles*. Tentacles de pop, pell de granota, i cuirasses i longevitats de tortugues. I punxes de porc espí, nas d'elefant, verins i elegàncies d'escurçó, fiblons d'escorpins...
—Renoi, ho vol tot!
—I prou, és clar (sobretot!) desenvolupar un cony — i a en Tirèsies que el donin pel cul. Car vol orgasme de dona, un orgasme cinquanta mil vegades superior!
—I un bec i plomes i ales per als dominis dels espais, i fer niu entre els seus amics més estimats, els arbres.
—Transfigurat absolutament, i amb tots els accessoris!
—Potser en fot un gra de massa. El foll, als llimbs en llamps, ou melodies. Aquell Gesualdo, no va acabar també boig, hostilitzat i botxinejat arreu per imaginaris rantells metàl·lics? Em sembla que sí.

—He rebut al colze una empenta, potser només la sospita d’un sotrac, un impacte imaginari. Una onada d’animadversió em sufoca tot. Tomb el cap i heus-lo, un estrany qui se m’asseia a la vora. Un grotesc personatge, indecent com llufosa capibara qui egrègiament ni fètida canibalitzés segments del meu territori protegit, intocable.
—*Czego, do cholery, chcesz? Què cony et pruu?* — que dic, esglaiat, fotent-me automàtic la mà cap a la pistola absent.
—Sóc en Climent, l’home de la Rosó Çoncirel·leli. Em diuen que li vols no sé què. Només t’avisaré una vegada. La Rosó només me la faig espetegar jo. Si vols rebre, hi instes, hi insisteixes. Ja ho saps.
—Romanc astorat sotjant aquell peremptori impostor, aquell deshonest desconegut qui surt de trascantó, vingut d’enlloc. I en tot cas no pot pas ésser el vell Climent, ni pensaments. Per molt que canviï ni que el canviïn, el cos serva indelebles certs estigmes inviolables; per moltes d’alteracions que hom no li encarranquini, encara, pertinaç, serva un residu essencial inconfusible, quelcom que et recorda algun o altre dels estadis larvàtics o nimfals de la transformació. I aquell, de l’altre, del cos qui habití, no en tenia cap retirança ni li donava cap rampeu. Aitan bé que el coneguí, i no en reconec ni bri.
—*La nua veri, vós* — diu, ple de confiança en si mateix, com si fos realment un home fort i tenellut, el qual, ben mirat, part de fora, no pas que no ho sigui. Quan, si els comparàvem, el meu cos d’abans no feia ni tres quarts del seu cos d’homenot.
—Al cos de l’estrany, em deman si en Climent hi és gens. Si fos en Climent, ja no hi fóra tot, això per començar, això de sortida, això és entès. Ocupant com l’ocupa altri, és clar. Mes quantes d’altres parts el componen si fa no fot a l’uníson? És de debò mig insecte, mig peix, mig… Vull dir, en té traces, miques, participacions, de peixos, insectes, amfibis, simis amb cua, elefants, balenes, ocells? És de debò cap microcosmos personal habitat per infinitud

d’entitats? Infinitud, exagerant. Un empaquetament d’heterogenis embrancaments genealògics, un mareig de derivacions plàstiques de la mateixa carn, matèria, substància, frèndol vital...? Car transfigurat, m’ho crec; però tant...?
—Per exemple, no li cops enlloc cap dels geps incipients d’antanyasses... Ni em puc esmar, així d’espetec, quina mena de cirurgià embriac ni sense escrúpols li hauria empeltades plomes per comptes de pèls...? O per entre quins fiords el seu nas s’acostumava, escandallant-t’hi, a esdevenir-hi probòscide d’elefant marí...? Prou se li mostra a la pell tan versàtil, de lluent fijià tanmateix sotmès a pler de superposats tatuatges, que, del seu cuir febrit, en feien en acabat aspre palimpsest, i alhora ell mateix no pas gens flac, ans grassonet, sense arribar a obès, i llavors et dius que sí, que les paquidèrmiques possibilitats se li eixamplen, pus amb l’afegitó d’aquells lleugers flocs de pèl moixí a certs plecs o rugues que rauen a indrets ben palesos i nogensmenys improbables, i que en diries àdhuc incoatives fufes, i doncs hi caus, i tant, tot allò, tanta de manipulació diguem-ne genètica, obre horitzons de metamorfosis imminents insospitables. D’on que hom en romangui tot plegat encantat, mut, i segurament amb cara de ninot i tot.
—Mes potser ha començat d’empatollar-se. Assajaré d’entendre’l. Per grata escaiença, el seu és un dialecte que el·lípticament tanmateix, a qualque sector del sensori, rai que em sona.
—*El negre i eu ens esguardàem, un pèl estranyats* — diu — *car la meua pixa ere tota fosca, com ara massa maltractada, botxinejada per qui sap quins elements, tota blavota de blaus, i molt més grossota que mai no recordaa pas havê-la haguda, mentre que, a tornajornals, la seua ere tota descoloridota, com ara lívida, ètica, eclàmptica, no gens estètica, com qui diu quillada (molt a la biorxa) d’un groc lleig, i petitota, minúscula, ridícula, carrinclona, insignificant — insignificant altre que pel seu aspecte*

repugnant. Fou en aquell instant on ella, na Ramona de Pasqua, vingué a posâ-hi pau i raó. —*Perdoneu* — féu — *mes, ves que, xuclant-vos-la alhora, us la mossegaa i tolia ensems i perhom — i d'ací que us adormíssim tot d'una i ja cridéssim el cirurgià de reglament — em semble que ens equivocàem de xil·la, la seua a tu, la teua a ell — sí ves, això rai; amb una altra bacanal a la qual us invitéssim, ja farem per fer el contrari, vull dir (oi?), intercanviâ'us-les novament*.
—*Entesos* — que dèiem alhora, el negre i eu — i tant l'un com l'altre ens en rèiem, de les xil·les recíproques, vull dir, mútues, vull dir, oposades; car hom, és clar, ens les empelte a l'inrevés, vull dir, a l'inrevés no, al contrari, car a l'inrevés fóre de cap per avall, cascú la seua, mes amb el costat on hi ha l'endoll d'endollâ-la i el foradet de pixâ-hi arrelat cap al baix ventre, si fa no fot a lloc, no ve d'un pam, i les rels de la xil·la enlaire — quin disbarat; no, vull dir, que ens les empeltae canviades de mestre, la seua clavada a manguis, la meua de cuguç merdetes al pobre negre...
—Eh que ho he dit bé? Que no m'he fet cap embolic? Deia que a l'inrevés — és a dir, el contrari; no pas a l'inrevés — que fóre com si aquell boig pet de cirurgià ens havie col·locades les sengles xil·les cap per avall — amb l'uix del pixar clavat al baix ventre i la part de la xil·la normalment amagada entre els budells i d'altres porqueries del baix ventre ara enlaire — doncs no; no; vull dir, intercanviades, les xil·les intercanviades, i ficades si fa no fot on cal, i la meua a ell, a manguis la d'ell... Potser em repeteixc, mes que tot quedo ben clar, vós, cavà?
—Tant se val. I així, som-hi, aquest ere el panorama: la seua/meua, extremadament escarransideta en el seu cos atlètic i altot — la meua/seua, enorme, espectacular, en el meu cos raquític, primot, d'extremunciat. Massa grotescs tant ell com eu. Na Mona de Pasqua se'n rigué així mateix, i ens sospesae els ous — els meus/seus com ous d'estruç — els seus/meus com d'escotiflat pardalet mig mort. Un jorn,

mentre esperaa que em cridésson per a la bacanal promesa, la xil·la se’m posà a trempar.
—*Oh, meravella, vós! Allò no s’acabae mai!* Aviat esdevenie més grossa, hauríeu dit, que no pas eu mateix i tot. I vet ací què decidia de cop — vós mateix! — decidia d’estranquis d’esdevindre anònim, i d’incògnit desaparèixer ben lluny. Car eu, amb allò, l’Hèrcules del món d’ara, vós!
—*De “quéquette à minima” a titola de tità!*
—I als de les tites de titans se’ls obren per efracció cledes que per als infinits ramats de la mínima cueta sempre romandran closes, vós!
—I que em bòmbon si no me n’estic enamorant — m’hi casaa per poc que li fiqués faldilles!
—Allò és una senyora xil·la, no és pas cap xil·leta de pusil·lànime segon; és xil·la de campió!
—Ai, tot plegat, quin optimisme que duc! Que duc i que em duu! Tindre una xil·la majúscula, el cor sempre joiós; només em calie guipâ-la i ja començaa de fer bots com si dansés de contentet i felicet, pobrissó.
—Comprendreu que aquelles foren bacanals filmades — eu sempre amb el mateix paper de marit enganyat i tanmateix aquiescent (sempre el mateix avesat, maleït, cuguç) — el negre d’amant furiós, i na Mona de dona molt calda, qui en una de les escenes de rigor, com qui diu reglamentàries, tot comparant-les, l’una fastigosament menuda — és a dir, la meua — l’altra, és a dir, la de l’amant poderós, gegantina i de bestial ufana cafida, molt productiva pel que fa a inacabable lleterada — mentre que la meua no mai sinó mitja gota pudent i aigualida, vitriòlica, càustica i fumegosa — na Mona fa que ens les xucla, i doncs...
—Hi insistiré. El meu paper del marit cuguç, amb xil·la minúscula, irrisòria, i el masclot negre qui ompl les dones fins a les orelles. Amb la Mona en el paper de mestressa, molt cardable, ni cal dir, molt cardable ans cardada, innombrables pics, tot i que no pas per mi — ni un pic, no

pas, gens, no; jo, el marit trufat, concís, mínim, humiliat, i còmplice, de concert, amb *compassió*.
—Tot canvie amb la transfiguració xil·loide! La xil·la del negre ha forma, flaire, color i tovor d'un massa enorme cagalló.
—Fugia eu llavors pels mons, en realitat vull dir pels monts i les valls, i m'amagaa a cabanetes de pastor, i un matí volia, ja us ho diré, torrar llesques de pa de pagès, mes totes eren irrecobrablement florides. Sense pa, doncs, em posaa a torrar'm els collons…
—Aviat, imatges del passat m'envaïen — impiu, a l'hipòdrom, esguardant dels cavalls els eruptius caralls, o excavant mortalles d'eunucs morts adés ara deu fotre trenta mil anys — sinergètics, els esperits d'eunucs i mestres d'obres se m'aixecaen, empeltats entre els padellassos — són llur tret d'unió, allò que uneix padellàs amb padellàs, el suc com si diguéssim dels esperits dels constructors i llurs anorcs capatassos — arcaics fragments de terrissa amb els quals afaiçon mimètics mosaics que sempre representen ad infinitum les disfuncions abissals del meu íntegre cervell ultratjosament ni coratjosament suïcida — rudimentària teràpia, tot plegat no gaire adequada per a l'alleujament de mon flagell — car vull esmunyir'm del pensament únic de l'empaitament continu on só sotmès, i tanmateix no reïxc altre que, ecfràstic, a descriure una nova realitat que tanmateix reprodueix, com dic, els nyaps molt neguitosos de la present.
—Car heus que hec tothora la impressió que el negre imponent no m'empaite pertot arreu. Vol recobrar segurament la xil·la — com se'n diu, replevî-se'n — la xil·la que li robí, car prou li pertany, prou me n'adon, és clar, i no pas poc que me'n penedeixc — só un frau, com se'n diu, un impostor. I dur damunt això robat, com em reque, i com em cou i pruu, i com m'entrebanque, maleïda nosa, eu qui só petit, i amb això, aquest monstre autònom entre cuixes, trempant desmesuradament tantost no ensume cap cul

d’insípida rossa, de fada paia blanca, de cony i cul tan presumits i doncs naturalment enfonsables i destructibles per xil·la fosca i monstruosa.
—Tothom comprèn que per a acomodar aquell instrument desmesurat, em calie créixer, em calie esdevindre altre, un homenot proporcionadament adequat a traginar’l. D’ací els experiments posteriors...
—Car prou calie pendre una acció executiva.
—S’escau que quelcom... Quelcom d’arcà, quelcom de secretament apostat a l’esperit, m’havie dit a les orelles interiors de l’intel·lecte que prou ere cosa certa que coneixia eu l’indret a la jungla del Congo-Kinxasa on el meu excol·lega, el doctor Teodoric Morell, no excel·lie a ocupar’s en qüestions de la mena d’afers que em convenien. I, com qui diu, repescat, com dic, guiat per mà oculta, estranyament, m’hi fiu, sense perdre’m gens.
—Inexplicable, potser, mes ver, vós. La deu inestroncable del meu intel·lecte, un dia, insòlitament, a la impensada, es va estroncar, i quan el doll en reaparegué hi duie indicis d’una altra veu molt més intel·ligent, la qual se m’havie incorporat, instal·lat, a l’ens, d’allò pus naturalment. Ere, com qui diu, un ressorgiment de deu, tret que més cabalosa, substancial.
—Ep! I qui no se n’aprofitae, vós!
—Som-hi. Llavors, en aquell foradet perdut de la selva més pregona, lluny dels cercles letals de les guerreres orbes, idíl·lics ens la campàem els negrets. Caçàem elefants, esdeveníem odontòlegs de formigues, i apreníem, urodels, de transformar’ns els carallets en tota mena de formes ni mides.
—Hi havie companys qui, gradualment, bo i començant amb una xirimbergueta d’allò pus mesquineta, que només havia set com qui diu tartrany escapçat, els esdevenie, cap als sis mesets d’estatge continuat, cua de sargantilla, i llavors, cap als vuit, ampla sanguinyola, i ara, als tretze, camaleó, de llengua de tres pams pel cap baix!

—I les negretes jotfot com hi gaudeixen. Les torbadores negretes, de qui els conyets són boques que ni pensaríeu — boques de tauró, boques de sípia, boques de canó d'enverinadora sarbatana. I redéu aleshores, vós, les picaós!
—Fins que hom no arribe a espanyaconys, i espanya-rosetes òptimament — xirimbergota indeturable, paorosa, tot-destructora, com ariet menat per trenta-tres marracos i mig!
—I ere llavors que espetegaen pels campaments les joioses cançons dels negrets. Ja us les cantaré un altre dia si encara sou per ací i hi veniu amb bona voluntat. Avui no crec que en tindré l'estoneta, ca?
—Li feia, naturalment, que no pas que calgués ni mica, que me n'estava sense més recances, que jo, sense cançons, feliç. I va fer que entesos i continuà, tan embalat com abans, a endollar-me les seues falòrnies.
—Amb el anys i les estrambòtiques provatures, tot convivint amb la mai no fementida moto, amunt i avall per cremats rostolls i selves pletòriques, tastant nèctars de falenes i de vespes xanes; guardonat sovint amb els glamurs de moltes d'exòtiques closques, de qui els sucs se m'encolen, emblemàtics, com íntimes cuirasses indesencastables; fet cosí germà de pler de mascotes paranoiques, de qui les frivolitats menen de cops a vergonyosos defectes; a tots ops, sempre ardit, obert — com na Mona de Pasqua no ere totjorn oberta adés a cascuna de les majúscules xil·les — badat, dic, a cada operació del professor dels innombrables estupres, les transmigracions es van acumulant. Les transmigracions d'una immensitat de bèsties i verdures pel territori franc del meu cos, i us podeu pensar les rutes novelles per on no s'enfilen els atapeïts ramats. De tal faisó que al capdavall...
—Amb tantes de transmutacions somàtiques, no em reconeix nidéu — i menys, és clar, el negre qui amb aquell tan greu tort fou tan vilment damnificat per les circumstàncies. De fet, no em calie tindre'n tanta por. Es

veu que, un pic se n’adonae, amb la meua abjecta deserció, que l’havia traït, massa avergonyit per l’atzeb infame, al cap d’uns pocs mesos s’havie penjat.
—Tant se val. Eu tornaa sense neguits, i àdhuc més tard em podria casar i tot amb algú qui sempre havia desitjat debades i qui ara doncs, amb la meua xil·la de negre superdotat i amb els collons torrats (no s’haurie pas casat, la molt llefega paia, amb ningú altre qui no fos aitan ben conjuminat), prou m’acceptae de bon grat.
—Aquest algú qui dic, assenyaladament, ho endevineu, ja ho veieu de qui enraon, de la Rosó (Mona de Pasqua només ere el seu nom a les pel·lícules d’horrorós cardâ-hi) — la Rosó magnífica, qui ara ningú altre no es carde, o que ho provo i ja ha begut oli — els olis essencials de la lacònica ignomínia i la col·lisió frenètica que el deixe ert, i pitjor, piconat, a lloc.
—Un vailet negre qui havia entrat de bòlit al cafè l’interrompé.
—*Papa, papa, que diu la mama que ja pots pujar, que el dentista de la vista, l’oftalmòleg de l’Ull Viu, amb el seu optòmetre d’esglai, corpulent, formidable, tremend, ja li ha feta l’abrupta anàlisi òptica, i cal dir que amb esmerç extremadament profitós, de tal faisó, papa, que si ella tant cridava de goig, era que el goig, quan al fres de la mama l’optòmetre de l’oftalmòleg no hi fresava, el corrent del seu canal es desbordava molt subversiu*.
—Mentre escoltàvem la lliçó del seu (meu?) fill, em guaitava aquell romancer, i, pensava que com podia creure-me’l, un brètol mentider com aquell, i que, a tots ops, amb aquell talòs mai no en trauria l’aigua clara, i me n’adonava alhora que, sota la seua pell torrada, es tornava tanmateix tot vermell de deler. Se’m va tombar i se’m disculpava i tot, *Perdoneu, mes haig de muntar; haig d’abonar l’estipendi al fidel oftalmòleg*.
—Es va aixecar, se n’anava, mes llavors es repensà un instant, li va dir al nen, *Obduli, canta-li a aquest senyor*

turista les cançonetes dels Tròpics, si et plau. Després puges amb l'opípara estrena que et donarà, que ja ho veuràs com riurem, el tres — la mama, tu, i eu.
—Pobre minyó, no el volia defraudar. Li vaig dir que quan volgués.
—Amb veu de chorista de vodevil, m'entaferrà un centó certament substanciós en la seua exòtica varietat. Hom s'hi ensumava sentors bàrbares de llunyans, molt perillosos, indrets.
—Jo sóc aquell negret-et
qui pencant passava gana
i sense cols ni caritat romana
de filla qui m'alletés
a l'Afrique des Tropiques
si se'l menjaria es remenava
el cigronet del melic
tot edul i fet exprés!
—Jo sóc aquell negre-e-et
de l'Àfrica transversal
qui quan veia un coco per terra
li fotia un gran cacau!
—Ara hi veig calaveres blanques
bo i ju-jugant al futbol
cap sencers tolts i arrencats
caps de blancs blancs blancs blancs blancs!
—Quants de caps quants de caps
sorollets de càbits
de daltabaixos a troneres
i gol i gol i gol!
—Parròquia feliç
tornant-se'n carretera d'Osca amunt i cantant.
—Too-ts cardant
caragols a la cassola
too-ts cardant
caragols amb bacallà.
—We wa-want some figgy pudding

pastís de figa pudent
després del pa amb oli
figa ben sucosa volem.
—Marieta de l'ull viu
demaneu-li'n com em dic
em dic Ramonet l'enganyat
tururut tururut
baixant per la font del gat
ganivet a l'esquena
i de fàmul a ca d'altri m'ha cardat.
—Li donava un bitllet ben gros, i se n'anava saltant tot xiroi. Pagava jo els quatre cafès i fotia capcot el camp. Què vols fer-hi? Un dia tanmateix fort ple.
—Pel que fa a la "nua veri", saps què? Demà dia novell.
—Ja ho trobarem, ja ho trobarem.

~0~0~

—Hi ha piròmans esgarriats pels soterranis i anfractuositats de mon crani. Hi cerquen, besunyaires, amb torxes i atxes enceses i fumoses, les coordenades. Tot i els sovintejats rondineigs, crec que hi gaudeixen bontròs, en llur tasca. Enclins tothora a barrejar-hi, barrim-barram pels atzucacs, atifells rebutjats i orfes escapolons.
—Si sols en pogués aturar el xivarri! Car, amb orgasmes d'helicòpter, tantost fugen de cap calanca o sitja o ergàstul, calen foc als amuntegaments. Oblidosos obliteren mant indret, d'on en acabat només n'hec obtuses guspires d'amnèsia.
—Mentre cremen les fogueres d'ocioses andròmines, la química de la nit s'enfelloneix en fang ataronjat. Es desrenguen en supuracions de coents llúpies i brians els ordenats estels d'adés. El fum n'enfosqueix l'enjoiellat fons on adés la meua identitat es projectava. De sobte, hi sóc omès.

—Tantes de llacunes on m’agenoll a xarrupar-hi per a trobar-m’hi no re altre que cendra ardent, de qui la rabior m’atueix hores senceres.
—Territoris novament verges, qui els poblarà mai, coratjoses arnes i falenes qui ressusciteu del foc?

~0~0~

—Anamnèstic tornava a resipiscència. Resipiscent, assajava, inert, de recapitular vagues reminiscències. Cada capítol greus mancances l’afligeixen. Llavors, com amebòcit, fent catalèptiques expedicions vers els fons incerts de les cavorques de l’enteniment, em somorgollava al jo mateix. Abissals descàrregues elèctriques m’hi duien a l’esment trofeus. Trofeus haguts quan prenc forma de babuí, de dofí, de granota, de colometa? De cigala transitòria entre despulles? Reverberacions de pastorals follies. Les rels impulsives dels múltiples possibles fetus fent ressaltar al tronc amorf totes les metamorfosis de l’estrany viatge. Ara anorreen, enfonsat, un visatge perquè del pòstum n’emergeixi un altre de totalment inconsistent. Sóc pedra tosca punida salvatgement damunt l’enclusa. Dinàmiques fractures generen erupcions de punxes, fiblons, espigues. La pota es torna tentacle, el tentacle xanca, pinça, ala, aleta, o es fon del tot en pell de luda. Sóc serp. Sóc truita en orgasme, dits aliens em llencen a qualque platja antediluviana, on, negligentment espellat com tomàquet, de meticulós capoll de cuc, per urpades cronològiques, esdevinc confluent successió d’exuberants tendrums hilarantment mineralògics. Em xipollegen al furient maldecap les identitats pugnaces. On aniré? On acabaré? Si t’aturessis, maremàgnum! Verms hiperbòlics, sepulcrals, em corquen de crims les memòries. Amb quin abortiu no les avortiu? Toldré arran. O sóc pell. Som-hi. Em faig l’honor de

sojornar en narratives alternatives, com bard efluent, de qui el substrat d’arrogància el mena a usurpar l’angèlic, el carismàtic, i amb fórmules persuasives es convenç àdhuc ell mateix que la seua realitat és finalment aquesta!

~0~0~

(3)

—*Nimfolepte.*
—Se m’enduien nimfes adustes a barris sumptuosos
Cants de granota se n’omple la nit.
Se m’enduien esporret remugant neguits llenegosos
Comediant de vit rebordonit.
—Somnis de tinyes arnes i fongs somnis d’àcars en ronyes
Grateu-vos-els nimfes conys força infectes
Que també em somia el cuc somnis on tot pitjant t’estronyes
Romput ariet per noses abjectes.
—Els ficava la mà als pinys (pentenills de tan bruts rasposos)
Brutes nimfes de conys en negatiu.
Hi rebregava engrunes d’artròpodes vertiginosos
Fers aràcnids d’apanatge exclusiu.
—Elegíaques llimalles de llémenes n’hec als dits
Que em vull treure amb exercicis promiscus
De pianista etiquetat cacofònic pels podrits
Qui ouen de l’ombra als sots buits els guiscos.
—Les ambigüitats dels cínics en pluges de llambrecs
Entre àvols serps llangardaix ametista
De manglars obscurs on s’ancoren grogors d’urpes i becs
Me’n fot de llurs esquerps trofeus d’artista.
—El meu destí és lluny de cementiris
No pas escanyat per cendres d’urnes ni vídues pies.

És amb nimfes zefirades per ciris
Autumnals i tòrrides i en luxurioses eutopies.
—Orgies de rèmores entre rovells d’arbre magnífic.
Banyades en fonts els niells se’ls fonen
Que entrebanquen en brutícies l’entrada al fracàs prolífic.
Me’n ric dels qui les desfetes afonen.
—Cap defecte no veig en el meu naufraig calidoscòpic
És bo perdre peu a frec de boig abís.
Nimfolepte i violat rai mes no pas tan filantròpic
Que el fiscorn se m’enfili a cada incís.

~0~0~

—Ames enyorar les elefantines procrastinacions empreses durant el teu viatge còsmic, jagut, a qualsevol gep herbós i amb no gaires xicaloris ni borinots emprenyant per les orelles, damunt d’aquesta idiota esfera, barrim-barram embalada rucament pel molt fat espai, sense més al·licients que els dels asteroides, de qui en fores, si en pagués mica la pena, qui n’aprofita la balba ferralla, arrencant-la amb les ungles, per a, fent de ferrovellaire inert, bescanviar-ne, les miques de metall “preciós”, preciós per a qualque imbècil qui donés importància a aqueixos repulsius deliris de luxe, per qualque quilma més o menys plena de queviures escaients, que encar em calgués menys llavors de moure’m cap a cap botiga, on les pudors químiques sempre m’han fastiguejades.
—Mes al cap de sis o set setmanes d’anar fotent l’estaquirot ja no ajornes més la visita a l’Òptica Ull Viu, car recordes els dringadissos mots del petit Obduli (Abdul? Duopoli?) qui li deia a son pare, *El fidel oftalmòleg de l’Ull Viu ha enllestida molt reeixidament la seua comesa*.
—Al taulell un xicot si fa no fa ben plantat, estil galant d’opereta, amb el crani rapat, molt colrat i lluent, a tall d’albergínia; d’aspecte desimbolt, sense arribar a intrèpid,

mòdicament aventurer, amatent a les ocasions, les escaiences, adientment agut i esdrúixol, gairebé mai pla. Garneu, despert, viu, d'aquells qui et capeixen amb un llambrec. Tret que, com descobreixes de seguida, el tret potser encara més destacat del seu tarannà no fos que fos el de l'afabilitat, una afabilitat superficial, ben entesa, sense que les misèries d'altri mai el neguitegin verament ni un bri.
—Bon dia, sóc l'inspector Copèrnic Polanski, no pas en visita oficial, gens! Només en règim personal, vull dir, per curiositat, de company a company, per a pentinar els serrells d'un cas antic, més: arcaic, caducat: caducat.
—Vós direu.
—M'interessaria poder enraonar una miqueta amb l'il·lustre oftalmòleg qui fa visites casolanes? Per exemple a ca la senyora Rosó Çoncirerel·li?
—Per què? És que voldríeu que hom visités també la vostra dona? Us han parlat bé de la meua feina, oi? Una recomanació del Climent?
—No, vull dir, sí. Molt bé, me n'han parlat magníficament, és clar. Però no, no; no estic casat, gràcies.
—Doncs sí, ja l'heu trobat. L'oftalmòleg qui la serveix, jo mateix. Ferran, Ferran Pambous, vós manareu en què altre us puc doncs servir.
—És tracta pus tost d'un interès (si fa no fa de caire observacional) envers la senyora Rosó, qui visiteu doncs sovint en el vostre paper d'oftalmòleg eminent. El cas és que no la veig sortir mai de casa. He suputat que deu ésser paralítica, pobra dona?
—Paralítica? No, no, gens paralítica; ara grassa, i tant! I molt, molt gossa, això també! Bovina, no gaire higiènica, allitada el dia sencer, jorn i nit, sense moure més del que calgui mentre cardi, car això rai, cardar, cardar rai! Ara us ho diré. El Climent, el Çoncirerel·li, té un pixot enorme, però no li penca mica; em sembla que quan el seu negre es va suïcidar; es deia Zuïndil·la, el negre espoliat; doncs això, quan el Çoncirerel·li es va assabentar del suïcidi d'en

Zuïndil·la, el remordiment el va capar. I tothom sap que la seua dona, la Mona, la Rosó, antiga artista de films d'horror i cardar, és una nimfòmana. Així que el Çoncirerel·li amb el seu pixot inútil ha de pagar els serveis de mants d'especialistes. D'on, jo. Jo mateix.
—I els vostres serveis, ben abonats, hom confia?
—Home, per la feina, qui se'n plany? Cardar-hi és una merda; ara, sempre hi tens la distracció de sentir-la contar els fulls viscuts en la seua vida de putarra de qualitat. L'eloqüència de les sanes putes sempre millor, i més genuïna, i sincera, i més plaent, i intel·ligent i amanida de girs literaris exquisits, que no la dels mesquins diputats; l'eloqüència dels diputats és la dels maleïts paràsits, la dels viciosos funcionaris, bandarres degenerades, les qui per putrefacció interna perderen temps ha la xaveta, escòries i derelictes dels bordells buròcrates, i es repeteixen eternament en banalitats impúdiques sobre falòrnies litúrgiques i patriòtiques, i vomitant grans peans i elogis als saigs assassins de les forces de repressió, i eslleteradatant-se sobre els profits econòmics duts pels diversos crims per ells, amb llurs il·legítimes lleis, legitimats. No trobeu?
—A mi, el qui m'agradaria trobar és a en Climent. Potser... Potser tinc el mal Climent, el Climent dolent, l'equivocat. El meu, i enteneu que estic parlant d'algú qui era viu fa una vintena d'anys i qui sap si encara és d'aquest món; el meu tenia una dona qui feia molta de patxoca, alta, escultural; ara, freda; freda, oi? I qui, a tall de freda aranya, del marit n'havia fet un paquet de teranyines i n'havia anat xuclant el suc fins que en un no res el tindria eixut. Doncs això. Aquell magnífic espècimen de dona portava el nom — tan lleidatà, tinc entès — de Bitx.
—Hà! Ara us entenc! Sí, home. Vós qui cerqueu és un altre Climent qui també vivia part de per ací. El Climent Çafontanel·la! Això! Confoníeu els noms de Çoncirerel·li i Çafontanel·la! Sí ves, un error com un altre!

—Com he pogut confondre el nom que portí damunt tants i tants anys?
—Eh? Que mani?
—No, no, re. Distret, cabòries. *Alienes il·luminacions, com qui llegís el cervell equivocat*. I sí, sí, teniu raó. Dos noms força similars, de sonoritats veïnes, ca? Ara, quines relliscades mentals més estranyes, oi?
—Re, home. Doncs sí, ell mateix, el Climent, i tant, qui era casat amb la Bitx, la Bitx Encruïlla, l'artista poetessa, molt superior, com dieu; de fet, tothom el coneixia, a ell vull dir, a ell també, per l'Encruïlla. Climent Encruïlla, ell. Sotmès en això i tot, i tant.
—Ahà, ahà; tot lliga, tot lliga. Hom deslloriga l'entrellat amb una facilitat esborronadora. Érem en pana i tornem a rutllar!
—Ara us ho dic, home. Més tard... Més tard, quan la Cassandra Tastavins es va morir, es féu, la Bitx, ella, es féu, qui sap com, amb les dues millors cases de putes de l'indret. Dic que "qui sap com", perquè és clar que jo no ho sé pas; per a saber tants de detalls d'aquesta història, segurament caldria ésser-ne l'autor, o l'heroi, o un distingit detectiu com vós, mentre que jo només hi sóc de comparsa fugaç, un extra qui hi surt avui i segurament que mai més.
—Home, qui sap, qui sap; potser sou massa modest.
—Oi que sí? La mama sempre m'ho deia! *Ferran, la modèstia per a les modistes, per als qui estudien de l'ull, orgull*.
—Poètic.
—Però jo, què hi voleu fer? Hom és humil per natura, cavà? I sense cap necessitat d'ésser-ho molla.
—No, no. I en Çafontanel·la, vull dir, ell, n'Encruïlla, dieu, mentrestant, què se'n va fer?
—Home, ell de gerent. De gerent de les cases de putes.
—Gerent de cases de...? Em pensava que a hores d'ara potser s'hauria fet d'allò més cèlebre. Car pintava, oi? Era pintor.

—Home, de parets! No; ara, de gerent, al contrari, magnífic, com ara nat per al mester. Ni pintat. Com si hagués nascut per a l'ofici, oi que m'enteneu? S'entenia perfectament amb les operàries; i tan paradet com no era abans, i ara li agradaven les dones! De la nit al jorn, inopinadament, qui sap com ni per què, s'havia escarrabillat molt. Potser havia descoberta la vocació! Car abans, abans no sabies de cert que no fos (d'amagat, oi?), que no fos del ram de l'aigua... I de sobte... Quin any devia ésser?
—L'any del lloro.
—Hà. Potser. No ho sé; no sé pas com va, això dels calendaris xinesos? Xinesos, oi?
—I tant.
—Doncs a l'any del lloro, tot d'una, de sobte, com dic, de la nit al jorn, sorpresa! L'Encruïlla qui s'enllepoleix amb els conyets! Amb els conyets gratis, és clar; els conyets gratis de les seues agraïdes proletàries. Les tracta amb prou miraments, això també, però, qui ho hauria dit, amb fermesa, amb fermesa d'home. Fins la Bitx n'està astorada; no, astorada, no; un pèl impressionada i tot. El deixa tot solet fent la feina. Així ella en rep els beneficis sense com qui diu embrutar-se les mans, i alhora, naturalment, es pot dedicar més ferotgement al seu art d'artista poetessa, ep, i de col·leccionista d'amants, tot sigui dit de passada.
—Doncs molt bé, gràcies. Meravellós testimoni de tot, vós! Feliç d'haver trobat al capdavall algú de fiar, i de tan fi intel·lecte.
—Mercès, capità.
—Molt agraït, molt agraït. I em diríeu, si us plau, a quina casa de llobes el podria doncs trobar, en Çafontanel·la, n'Encruïlla?
—A cap! Fa anys va emigrar a Polònia.
—A Polònia!
—A obrir-hi sucursal del negoci. Noves cases de llobes, com en dieu vós.
—A Polònia!

—Sí, per què?
—He vingut de Polònia i fa un mes que sóc a la Gran Catalònia, vull dir, la Catalònia Gran, anant infructuosament de rodes a pilans per a trobar-lo! D'Alacant a Perpinyà, del Gaió a Maó, passant per Selvanera.
—Admirable, que enfeinat!
—I a quin indret... A quin indret de l'encara més amplíssima Polònia no diríeu doncs que no es troba, bo i bastint l'imperi meretriu de la seua divina dona, doncs, dic, en Çafontanel·la?
—Ni puta, vós. Qui sap? Deu fer deu anys, o més, dotze o tretze, que va desaparèixer de les converses i tot. Tothom dient que sí, que encara devia parar per Polònia, bastint-hi, fortificant-hi, com dieu, l'imperi, l'imperi que dieu. Ara, qui més li veia el pèl? No pas jo. Ni ningú. Potser la Bitx que en sàpiga quelcom; potser, no, segur. Ella ho controla tot, encara que sigui de lluny. Tret que... Tret que la Bitx no respon mai, o en tot cas només a qui ella tria de respondre. I no crec que tingueu, ja em perdonareu, el seu gènere de físic. A part que dubt un ou que ragui pels encontorns. Ja sabeu com són aqueixos artistes multimilionaris. No saps mai on collons paren. A quina illa deserta o distant desert, en secretes construccions d'allò més fastuoses...
—On moltonegen els núvols al cel com a terra les geperudes roques... Testimonis muts del silenci i la pau i el bon temps continu d'un paradís ignot, incartografiat...
—Exacte, si fa no fa!
—Ocult oasi.
—D'uadis frescals i uberoses cabres.
—Sense gossos ni d'altres menes de saigs ignorants. Amb les oques en tenen prou.
—Les oques capitolines, qui són bombes de cobalt ambulants, robots qui peonen, corren, neden, volen, i esclaten al fit. Sense un altre mot.
—Hi toqueu, hi toqueu. Toqueu-la!
—Passeu-ho bé. Sort en les vostres investigacions!

—Arreveure!

~0~0~

—La consternació — de l’escorça de l’arbre
Quan qualque xitxarel·lo — hi retallava un cor
Amb les inicials — jota ca zeta cu
Esclatà en una còlera — d’àcida encesa saba
Que al brètol cremà els ulls — *jo ta casa t’acurç?*
Jo ta casa forad — amb mots d’usurpador?
Cruel mocós inepte — putrefacte ninot
Qui a nafrar em véns amb armes — de cuc massa punxut!
—Cau fet un nus de rels — l’inútil agressor
Ubics l’han abatut — barrots arraïmats
Interfecte raurà — titella ple de ronya
Insectes policroms — arreu de testimoni
Quan per a femar el bosc — es va descomponent
—Grallen dalt les gralles — *carrò carrò carronya!*

~0~0~

—Prenia comunió
Amb l’arbre sota el qual sovint m’assec.
—Un faig multitroncal i esponerós
Qui com li comunic el meu afecte
Em comunica sa vitalitat.
—Un jorn amb ses mans arrabassa un llamp
I me’l tramet directament.
—He esdevingut home-carbó
Qui d’amor arbòria cremarà.

~0~0~

—Va dient per les vores — d’un cel tacat de sang
“M’han tallat el pixot — les forces de les hores”
I ho diuen les onades — nervis de galiot
Aurores ominoses — aigües ensangonades
Rellotges espatllats — llurs busques totes foses
Incomptables cruïlles — als espills esquerdats
D’un cresp enfellonit — on si ets fera t’aïlles
Si no vols col·lidir — amb qui et vol ja cruspit
Massa ares i hores — ara a l’hora del vi
D’un cel tacat de sang — va dient per les vores
Pel mesurer nafrat — tot encetat el flanc
“El caos tornarà — ara que m’heu sanat”
Bromera d’oceà — lleterada d’Urà
“Les hores només marquen — la fi del que serà”.

~0~0~

—Amb tinta viola (més peces d’oblit d’en Diamant, Margarit).

(...)

—Ensinistrat pels sinistres capellans enverinadors d’infantesa (que de més a més ens donessin pel cul, això rai, aquest era llur cantó encantador — i no en diré cantó adorable perquè no vull pecar d’idòlatra); ensinistrat pels sinistres enverinadors, doncs, amb prou feines infant encara, em volia fer jo també “pescador d’ànimes”.
—Copsant un migdia vora el riu un pescador de peixos qui renegava esgarrifosament bo i barallant-se amb canya i llinya, potser fotent l’enferidura al pèl de cuca, penjant-hi l’esquer, i clavant-se l’ham al panxell d’un dit; copsant jo llavors que potser calia aprofitar l’avinentesa, me li fiquí a la voreta i, esguardant fermament cap a la seua conversió, li deia que més li valdria, per tal de guanyar el cel, de no

cagar-se tant en déu, i que em fes cas que me n’entenia, car prou que era un pescador d’ànimes i volia pescar la seua.
—*I per què no te’n vas a pescar al cony de ta mare!* — em va dir, una mica més enfellonit, i em pens que prou m’hauria fotut d’afegitó una guitza al culet, si no fos que l’ocupava massa la seua feixuga feina d’enganxar el cuc.
—En tot cas, quina recomanació més adient, avinent, ni encertada! Molt més convenient ni sàvia que no pas les dels sinistres enverinadors amb llurs cruels bestieses.
—Car, gràcies al providencial pescador de peixets, ara, submarinista de conys, batiscòpic per llurs fondàries, sóc un microbiòleg de marca ni qualitat provades.

(...)

—Sentor de pinassa al Sol!
—Ah glòria de voler-s’hi mirmecòleg, micòleg, liquenòleg!

(...)

—Enmig de la nit pares l’orella per a oir l’inefable — pàl·lids efímers tremolors del temps.
—N’escaties cap esdeveniment volàtil, eteri, que traduiràs en sòlid.
—Reconeixes com a fets els fets de la situació.
—T’has empescades així les historietes on esdevens, per procuració fantasmal, molt més viu que no podries mai ésser en la basardosa realitat.
—La basardosa realitat on l’únic indret on vius si més no una mica (fantasmalment), és on les historietes que t’empesques no s’esdevenen, encarnant-te llavors en tots els personatges alhora — el bo, el dolent — el ruc, el viu — el viu, el mort — el boig, l’assenyat — el lil·liputenc, el gegantí — el dret, el tort — el tes, el pansit.

(...)

—Tot ho faig a la biorxa.
—Volent ajudar, transformava la botigueta de ma mare en tot un daltabaix horrorós.
—Tot damunt-davall.
—Cosa que toques, cosa que espatlles.
—Quin sapastre, fillet; tot ens ho fums de baldriga-baldraga!
—No toquis mai més re fins que hom no t'ho mani.

(...)

—M'arramien insolents a duel i hi anava armat degudament, quan la dona em deia, despectiva, que llencés el ganivet, que tingués collons i lluités "com un home".
—M'he doncs presentat amb les mans nues i els enemics naturalment anaven armats.
—Un ganivet em penetrava el cor, una bala m'esclatava al cervell.
—Cal no fotre mai cas de la puta dona.
—Arma't sempre prou adientment.

(...)

—Amb quin odi ni disgust no em vol esborrar els trets fastigosos de la cara!
—És de matí, sóc clapant, i tot de sobte un ofec!
—És ella, el seu cony omnipotent poderosament fregant-se'm a la cara, amb tota l'esquírria del món.
—Fins que no m'esborrarà la repulsiva cara odiada.
—Cada facció obliterada, delida. Que no em reconegui nidéu.
—El meu visatge, ara arrugat pergamí sense marques.

(...)

—M'ha feta una cara nova, de pergamí arrugat.

—Com si tremolessin conscients de viure molt precàriament en palimpsest, cinc mots minúsculs i insegurs escrits al pergamí — *ull ull oronell oronell mui*.
—M’ix de l’uix de la mui una veueta tota timorateta.
—*Mercès; mercès immenses, deessa*.

(...)

—De fet, vaig descobrir la meua inclinació per la pintura, fent de pintor cosmètic.
—Quan la dona arribava tota marcada per les suara frenètiques *zones de frec*.
—L’endemà, perquè fos presentable en públic, em calia amagar-li les seqüeles, els rosecs a la pell, les llepies i xuclets, les múltiples diferents nafretes, amb potingues i pinzells.
—Zones de frec memorables.
—Sorres de platja, catifes d’hotel, dures fustes, terra brutal, murs invencibles.
—La casa envaïda pels actes dels sàtirs santíssims. Dolces evocacions que emboliquen de felicitat l’entesa de la còmplice parella.
—Les dues galtes gratades a carn viva per la barba furiosa de les cinc de la matinada del criptògraf georgià en Rol·ló Hipnotidze.
—Els colzes, canells, genolls, i *mentó* (!), encetats i ensangonats per l’apassionada dedicació del pontificador gal en Bel·ló Postil·la, o per l’atleta africà en Màquina Copel·la.
—Els propis senyals indelebles estampats pel príncep venecià n’Hel·lè dels Pòl·luxs i Hàl·luxs. Tots els ossos de darrere sense excepció, espòndil rere espòndil fins al carpó, i les paletes, i la pell encara més escarbotada als ossos dels malucs i dels altres que romanen no pas encoixinats per les formosíssimes natges.

—Amb la pràctica, cosmetòleg immens. I de cosmetòleg a pintor, què? No res.

(...)

—Quan ben jovenet vaig triar la carrera de no re fotre, cert que no n'era gens segur que fos la millor carrera a triar.
—Després he vist que hò, que ho endevinava de mig a mig.
—*No contest*.

(...)

—Un sol ítem mai m'ha fet de debò moure — anava a dir treballar — anar com qui diu, si fa no fa, de cul — de cul.
—*Els conys*.
—Quatre conys escadussers m'han fet anar — anava a dir de bòlit; anava a dir de corcoll — mes potser només en diré de cul.
—De cul, efectivament, de cul.
—No es pot negar.

(...)

—Am l'ham de la dona qui am
N'am el mam al mamellam d'aram
Banzim-banzam mamellam banzim-banzam.
—I am amb l'ham tot el que ve amb l'ham
Tot el que hi ensum hi és reclam
N'am cada tram n'am cada tram
N'am l'estil la corol·la i l'estam.
—N'am nyam-nyam n'am nyam-nyam
N'am amb fam al sucós pampolam
N'am amb fam tot rugós recam.
—Llepa'n zim-zam cada gram zim-zam
Vulva de flam nimfes d'enciam.

(...)

—Venim a fer-hi de transmissors de gens.
—Quatre lleterades, i au, ja has fet prou; ara mor-te.
—Tret que llavors, enllepolits pels conys, prenem gust a la vida, i no ens volem morir mai.
—Dones. A llurs potets de mel, mels saboroses s'hi coven, sabes vitals, fragants suquets per a sucar-hi i ressucar-hi.

(...)

—Teriantròpic, el peret de baix apareix a la finestra, múrria serpeta.
—El peret de baix canta molt, encara que només quan va llord.
—Que què canta?
—Arpegis, arpegis de busnó quan amb la pixa pixa.
—Que què vol dir *busnó?*
—Busnó vol dir això, pixa, vit, carall, peret de baix, xiulet, cigaleta, titola, virot, matràs, xil·la, xirimberga, atzeb, i au, i au, me'n cansaré.
—No te'n cansis. I la menjaó, la reguardosa menjaó que li fa doncs prendre sempre l'airet?
—La menjaó, l'esgarrifosa menjaó li ve d'haver-hi sucat temeràriament.
—Que on? Al mingí, el conyàs, o conyicle, la fufa, la furí, la magerra tova, la xona, el taboll, o cotxó, parruf, minjó, i au, i au.
—Cansat, cansat.
—De macip a pureta en un bleix.

(...)

—A casa d'altri, immediatament, remenant a les golfes polsegoses i gens arrengades, en descobria, entre les endergues, els misteris i secrets.
—El vell em mirava amb reguard, de mal ull. Era l'únic de la família qui se n'adonava que amb quatre llambrecs els els sabia tots — llurs vicis, llurs mancaments, i especialment els

seus, els d’ell, el vell empedreït criminal, el gatamaula qui es depenyia avi reverend.

(...)

—He anat a veure la tieta qui m’han dit que ja no rutlla gens del cap. El seu fill gran mon cosí m’ha dit que dormia. Enraonàvem i algú altre ha trucat fora. Quan ell ha sortit a respondre a la porta, m’he aixecat i he anat a la cambra que recordava que era o havia estat de la tieta, he oberta la porta amb molta de cura i m’he ficat a dins. Hi havia un llit amb molta de gent qui hi dormien força estrets. Me n’he anat a l’espona de vora la finestra on em semblava que reconeixia el cap de la tieta. No ho era. Era alguna cosina qui no reconec o la dona de qualque cosí, no ho sé. Semblen tots família. Hi ha una dona força grossa i alta enmig. De fet, els he comptats. Hi ha tretze dorments. N’hi ha de joves i de vells. No hi veig gaire canalla; en tot cas, ningú part dessota els dotze o tretze anys. A poc a poc, es van despertant; ja són les deu del matí tocades; han degut anar anit molt tard a dormir; potser celebraven qualque efemèride o altra. En dessonillar-se, alguns em somriuen com si sóc de la família. Però jo no en reconec ni un. Tants d’anys que no hi venia. Trenta-cinc anys. Un dels xicots s’aixeca amb els pantalons del pijama força abaixats. Ens mostra el cul. És un xicot prim, bru natural, pelut, fort, i vol que li diguem què en pensem. Sembla que se m’adreça sobretot a mi. Potser es pensa que sóc el metge, o un metge. Té un bony tot negre a la natja esquerra, tirant cap avall. Dic, *És una taca negra en forma de bony dur, però la duresa sembla venir pus tost del múscul de la natja musculada; ara, tant si el bony és tou com dur, jo m’ho faria mirar, tret, és clar, que sàpigues d’on ve; ergo, si recordes d’haver-t’hi donat un gran cop*. En aquell instant el fill gran mon cosí ha entrat amb sa mare, la tieta. La tieta havia perdut molt. S’havia empetitit pel cap baix un pam i mig,

però no s’havia aprimada gaire. Portava un bata blau cel amb petits rombes encoixinats. *Hola, tieta*, li he dit. M’ha esguardat i ha feta una petita capcinada. No m’ha reconegut. Me n’he anat del dormitori dels tretze acompanyant la tieta i el fill gran mon cosí. He encaixat amb mon cosí i, molt feblement, car prou se’n malfia, no se’m creu mica, no em coneix de re, amb la tieta mateixa. Un posat no gens amic. La meua mare em va fer exactament el mateix paper la darrera vegada on la vaig veure. Llavors, doncs, sense re altre a fer ni a dir, he partit. He caminat fins a la platja. La marea hi era baixíssima. He caminat fins a frec d’aigua. M’ha pres ben bé un quart d’hora peonant damunt la sorra. Hi havia només dos o tres pescadors de perles asseguts, cascú sol, netejant closques o petxines, en uns clotets fets amb sorra humida amuntegada. A frec d’aigua m’he ajupit i hi he netejat una pedreta qualsevol. Era magnífica. Era bruna, amb clotets. *Totes les pedretes som úniques*, sé que em deia, amb alè de mar, a cau d’orella. I cert que a cap altre objecte mai no he donat tanta d’importància com a les pedretes que m’he anades trobant a la vida, vós.

(…)

—Bo i esmunyint-me com negre cuquet per la finestra, lleixava de bell nou la mestra Conypruent tranquil·lament gratant-se el cony.
—Veia llavors cardar les cabres, ociós entre les folles herbes, mentre tothom era doncs encara a classe o a catecisme.
—Com tantes de vegades, la calor, la xafogor, la suor, els havia fets despullar’s tots plegats, i ara, si fenyien d’escoltar la mestra, de fet, sobretot, esguardaven per la finestra el riu.
—El riu incessant, totpoderós, i les monstruoses serps d’aigua qui s’empassaven de trast en trast sobtadament

algun dels infants qui, delinqüents si feien fugina, o massa jovenets per a escola, s’hi banyaven, diàfans.
—Si recul-recul encara pus, em veig ensumant de la tutriu els plecs magnificats dels seu cos mentre dorm.
—Fem ensems la migdiada a l’estiu.
—Ella ensopida, escandallant somnis segurament d’amor, mentre la meua llengua es baralla amb els ulls de basilisc de son anus i son cony.
—Al cel del nostre idil·li mut, ella roncant, jo xarrupant suquets àvidament, es veu que en aquest món hi ha déus qui vetllen que no puguis ésser mai feliç enllà d’un instant.
—Diuen que me n’enverinava la sang — garlen en acabat de “leucèmia” els maleïts bruixots en col·lusió — alfarrassen que epistaxis i infeccions sobtades m’han trastocat sense remei.
—Na Fúlvia Conypruent amb els anys es tornà ogressa. Sembra al seu autumne contagis rai. Carnívora ans mortífera, infantons qui natura empeny al deler de xarrupar, n’extermina milers.

(...)

—Nada a Alcoletge, na Fúlvia es lliura, llas, d’ençà la més tendra infància, a les impetuositats del desig — porcades rai, la puteta.
—Collons si se’n fa, de marrecs, i àdhuc de grandallassos, i de vells. I que en treu, de regalets, i dinerets, a part de qualsque mastegots.
—De natura palesament corrupta, carda, com dic, pels descosits. Mes, ara, l’encadenament vergonyós que l’enjova es veurà trencat per la providencial circumstància...?
—Vull dir, el cas com un cabàs que vet ací que, un vespre, passant per la mota de sirga, tornant de cardar al cau de la fassera prop cap cadirat, rere una bardissa s’ensopega amb el seu primer enamorat, l’hereu de cal Paressant, el flequer

del poble, ell qui l’esminyonava molt tendrament quan només havia fets (ella!) els sis anys...
—I allò doncs (*ecs!*) era de debò ara l’hereu de cal Paressant...? Doncs hò. Es devia haver mort de cap atac de cor, o vés a saber de què altre, i prou romania allí mateix fet un horrorós palter, en acabat de qui sabia, a hores de llavors, els dies que no fotia — fet un palterot tot ple de cucs i mig menjat pels rats, corbs, i, com dic, els ubics, múltiplement potuts ans flagel·lats, diminuts, cadaveritzaires de costum.
—(Bis, vull dir, tornem-hi!)
—*L’encadenament vergonyós que l’enjova es veurà ara doncs trencat per la providencial circumstància...?*
—Doncs no. Al contrari, qui fóra tan carallot! Un pic albirat el cadàver tot rosegat i fastigós, per comptes de penedir’s de re, se’ns llençà a l’amor sacre de l’anar cardant encara amb més embranzida, car, vist que per quatre dies que hi som, i de la faisó esgarrifosament porca com ens veiem tantost morts, més val aprofitar la puta estada i extreure’n el màxim de suc.
—No voldríeu pas que, tot acollonida, s’apuntés a cap merdegada eclesiàstica! Qui fóra aumon tan viltenible!
—Adversa, com cal, a tota la falòrnia, el tripijoc i el gangsterisme de la religió, no caurà pas en llur parany per als lobotomitzats per la més carallot de les pors, no — no pas ella qui s’ha cardat mant de capellà i sap que no són sinó mòmies malcolgades — no gens escèniques mòmies plistocèniques, les quals (*qui els ho permet, qui se n’aprofita, qui hi guanya amb la propagació de llurs viciosos ensenyaments, maleïts datspelcul!*) encoratgen el tripijoc mafiós de l’adorar un ídol monstruós qualsevol qui elles (les putrefactes mòmies) “representen ací baix” — potser perquè l’ídol no caga i no es degenera ni es podreix, i elles hò i tant — elles caguen, es degeneren, es podreixen, puden a merda de continu i cada jorn pitjor.

—Repulsiva escombraria, i amb quina facilitat no embacinen els cretins — aquest el primer manament que aprenien a les corralines on els ensinistren els sinistres cap de la màfia més execrable: “Que com més bèsties les diguis (les bestieses), aixo rai, car millor se te les creuen (els cretins)!”
—Policroma gàrgola facunda qui desa pels clots del cos ambrosies com escíbals, la temptadriu Fúlvia, amb ses objurgacions de tipus jocós i ses extremositats pel que fa al vestit, uns pits pròspers com un parell de més emblemàtics Tximborassos, sense fer cap cas dels envejosos vòmits del xafardeig, per xiripa acabarà, llevant-se d’hora, i llegint-se llavors, amb escabrosa il·lusió, manllevats els volums a la biblioteca de l’àvia, dona d’un pastor, i doncs, a part del galliner, amb poques d’altres tasques casolanes durant els mesos on amb el tirapeu, el gos, el sarró i el ramat ell enfila cap a les muntanyes, llegint-se, dic, na Fúlvia, a cops de llapis, els més prolífics clàssics lleidatans, acabarà, dic, entrant a la Normal.
—Armada amb el llapis, aquesta és la imatge: Davant els llibres, si als prolegòmens del combat, pugnaç com la formiga buldog, qui, si cal, lluita a mort amb ella mateixa — cap amb maixelles gegantines contra cua i fibló prenyat de túixec — na Fúlvia quequeja, en oscil·lacions ferotges anant de períodes de cardera descordada, i llavors esdevenint, davant l’enemic el llibre, ascètica, melòdica, metòdica, monàstica, sublim, aviat, sempre burxada pel deler de sobrar més endavant aquella persistent pruent castedat molt luxuriosa, corrosiva, oceànica, aviat, dic, com àvida llampresa, es rabeja en les pregoneses dels més críptics dels clàssics.
—Arriba sàvia a la Normal. Mestra de l’humor incidental, molt feridor, la seua facultat més admirable és la de percebre en condeixebles, com més tard en els vailets alumnes seus, els ròssecs autodestructius d’infantesa que com parracs de nàufrag se’ls arrapen a l’ésser com a res més valuós que posseeixen, i sempre els duu a penediment

i a esmena vergonyants, retuts incondicionalment al seu rebuig, reconeixent mantes mancances de mascle privat, delerós, de cony. Car com més creix l’home, més es comprèn escapçat, incapaç de mai poder omplir el pou sense fons, inomplible.
—Inomplible, el pou llenegadís i despectiu que la infamant sumptuosa deessa tothora inflexiblement no empara i desa.

(…)

—Hi ha al món pares cruels qui, emparats pels metges criminals, volen esguerrar el fillet amb la brutal disrupció d’una circumcisió.
—A aquell poblet nostre, l’odiosa tia Grausam hi feia de cauteritzadora — a les seues putes urpes, tot masclet hi esdevé femelleta.
—És con si la pitxolineta de l’infant era enceb — s’encén i peta — i la pitxolineta és cendra.

(…)

—Les esglésies o mosquees hi eren en forma de grans pintallavis, o de grans godomassins.
—Hi eren, alternativament, en forma d’enormes fal·lus, d’enormes glands.
—Em pensava, petitet, que els de forma de coses de dona foren per a les dones, i els de forma de coses d’home per als homes.
—Mes no, al contrari.
—Diu, *Últimament cretins i d’altres sarraïns ens passa pels collons de descoratjar l’homosexualitat*.

(…)

—*El duc.*
—Li dic al duc Duc que he vist el duc.
L’hi duc.

Al duc Duc doncs el duc li duc.
—*Què duus* — diu el duc Duc.
Dic — *el duc*.
I que què diu el duc?
Encara re.
Car dúctil rai mes tampoc cap psítac.

(...)

—Tant de menjar cues de pansa per a la bona memòria...
—Distret (oblidós?), endrapava atzebibs de boines.

(...)

—Diu — *El que escrius no ho entén ningú*.
—Li dic — *A mi...*
—Dic — *A mi em passa el mateix; els únics escrits que comprenc de debò són els que escric jo mateix; tot el que escriuen els altres no sé mai de debò què collons s'empatollen*.

(...)

—(Cert que els escrits que surten amb cap i peus de les mans de certs autors, sovint llavors passen pels sedassos corruptors de les urpes assassines de correctors i editors, qui sense haver comprès l'autor, l'esmenen ans atetitzen fins a fer'n, de l'escrit, el femer esgarrifosament inepte que no en surt.)
—(Remei: Sempre que un "corrector", ço és, guerxaire, espatllador, et vulgui anorrear una paraula, restableix-la. Un cop restablerta, fica-hi darrere un punt. I ara, en majúscula, repeteix-la.)
—Endavant.

(...)

—Adotzenats escrits els teus — formulats en innombrables alternatives frases, dient al capdavall que sempre sense remei vas a pitjor.
—*A què altre aniries, carallot?*

(...)

—Pertot arreu em trob gossos qui em diuen, lamentables, que llurs mestresses s'han suïcidades.
—Els tust el caparró, i compadim i ens condolem ensems.

(...)

—Em casí, i la meua dona era una gallina, i cada matí em ponia un ou per a esmorzar, i després me n'anava a la guerra, car, com mon padrí m'havia recomanat a les portes de la mort, m'havia fet militar, i la meua vida era la millor possible, amb prou feines fotent re altre que matar ben de lluny qui-sap-els enemics, per a llavors tornar a casa tot mudat on la meua dona, la gallina, era toveta com, de plomes, tou coixí.
—I nogensmenys, ai. Tornant esllanguidament de la feina llonga de campanya, me n'adoní un bon matí que la dona feia una truita a un estrany. Romanguí al propileu; no gosí entrar a casa. Com qui s'estimba per l'ull de l'escala, m'estimbí a l'ull sens llum d'una melangia sens fi. La meua dona lliurada a un estrany mentre sóc matant remots enemics! Deslleialtat de gallina fementida! Molt llongament llavors plorí.
—Al períbol vomití. A arcades orxegant, èpiques orgies sòrdides d'una infinitat d'ous de sotamà anguniejadament em pintí.
—Hi racionalitzí. Era l'estrany mon oncle execrable? El qui s'amagà a l'arca i hi descobrí l'arcà, el qui havia esdevingut doncs l'únic qui se sap localitzar? L'únic qui posseeix el ver sentit de la ubietat (contrari al de la ubiqüitat, tan fàcilment assumible pel primer alquimista qui s'hi fiqui)? Nou Anteu,

no pas sols terraqüi, espacial. Invencible doncs! Car ningú altre no sabem mai verament on som.
—Ensumí fregidina no pas de truita, de gallina! L’estrany fregia la meua dona. Se’n desféu amb quatre mossades.
—Ètic, hèctic, ostatge escapçat per l’enferritjada panòplia de la impotència, desmanegat ratolí restret per la implacable ferramenta del parany; altrament, l’esquena ausades, oncle disbauxat, prou fermament ja no li casquí.
—Capaç d’occir vastes gernacions sense miraments, tret que sempre aqueix fet heroic acomplert d’ençà de molt lluny, ara, amb l’up a up, l’urta a urta, gairebé el toc a toc, amb el poderós místic de goludams hièniques, d’apetits lupins, vulpins, acomplert gal·linòvor d’esglai, em funestí tot sol.
—Cap múscul no se’m desembutllofa. Paralitzat raguí. Al replà de baix, on m’ocupí només en el lent procés de retre’m del tot.
—Al replà de baix, els morents érem estesos en gandules davant el Sol maleït, incessant. Dalt, on eren els esparsos aplecs dels qui decidien, o s’ho imaginaven, hom intuïa que prou els calia també amagar-se’n, del Sol inclement que els ofegava ans eixorbava.
—Els morents, tan mascles com femelles, colrats, quasi fregits a la cremaó del Sol, una flassada a la carranxa, me n’adoní escandalitzat, nafrat a l’ànima...
—Tots plegats hi eren manxant. Sóc l’únic qui se n’està.
—Sota la flassada, llur mà activa ditejava incansable, llançaires esmerçats totalment amb llur persistent llançadora. Car fins al darrer sospir la preocupació pel sexe que calia excitar, cos de merda, embolcall de putrefacció — que n’ixi, que n’ixi, bullent brutícia que ens ofega ans eixorba.
—Gallinam acunçat als barrastrals. Galliner de xafarders. A cada cau de cua, a cada niu, al ventre baix, entre les cuixes, hom s’hi desa els ous. Ous qui cuc cal que piqui perquè cap

no pugui mai descloure. Espellir-se en un nou ens qui del niu, del cau de la cua, és expulsat.
—Cuc als ous, cuc als ous. Ous com nous cucades, qualcuns dels quals... Qualcuns dels quals esclataran com bombes mortíferes de pudentor asfixiant.
—Sóc el guerrer qui es mor.

(...)

—*No sé si em reconeixeu* — digué — *sóc la Bobina? D'Ella?*
—*Sóc aquell marieta molt odiós, i molt merdetes, i molt masoquistet, i abans adés una miqueta antifranquista perquè es pensava que els franquistes creien de debò el que deien creure — que els marietes eren tots carn de graella i carn de tortura i carn de botxí — mes qui, oidà, quan els franquistes l'enxamparen, i l'hagueren mès a la garjola durant una temporadeta, on tots els franquistes el donaven pel ses — se'n va adonar que els franquistes eren tots marietes, mes marietes sobretot de l'altre ram — el ram sàdic — i doncs, perfecte, vós — allò em va agradar tant que em vaig tornar franquista i me n'ané a viure al Merdís i tot, la capital mundial dels feixistes, on tothom em fot pel ses ara, i per això sóc tan feliç.*

(...)

—*Soliloqui d'en Tenori Putadella*.
—Ah doiut oblit
Ah escarxofat delit
Ah atuïment del bona nit
Ah rastellera del vellutat ampit
Ah planer ans tendre i gruixut tararit-tararit
Qui es reixinxola com un malparit per al pernabatre
Ah dolç ans harmònic garranyic de catre
Ah repenjar's al polsegós coixí que hom idolatra
Superflu embolic de l'ennuec abans l'enfit.
—Oblit delit de nit a l'ampit del tararit-tararit

o a l’inrevés o cap per avall o com mani el psiquiatre.
—Prou deu ésser pel fet que sóc un home de teatre
que en la creixent foscor ho veig tot invertit.

(...)

—*Guarit.*
—Caçant bolets, una gla se m’estavellava a la clepsa. Pànic!
—En fer cap de nou a casa, m’esguardava a l’espill.
—*Quina por que em faig!*
—Sort que aviat serem independents, que em dic; car altrament malament rai!
—Em sembla que la Independència, talment com l’enlluernador liniment Satànic, guareix tots els mals.
—Bo i havent-me amagat el trep amb un barret groc, eixia al carrer i me n’anava fins al banc.
—Em calia pistrincs, ja us ho diré.
—Tot entrant, carallot de mi, què hi perceb?
—Hi ha un ros armat qui, sense ni com va ni com ve, engega un tret al guardià negre, el qual, tot caient, barrim-barram, amb l’arma a la mà, que es treia, ai, llas, massa tard, prem (segurament sense voler, per qualque espasmòdic sotrac de moribund, per exemple, un tendó que es dispara tot sol), prem, dic, el guardià, el gallet, i endevina el ros, el qual, al seu torn, en caure si fa no fa mort, prem, en l’agonia de la mort ell mateix, així mateix, allí mateix, el gallet a la babalà, i et tret que n’ix occeix ara la secretària o la noia qui rebia els clients, o no sé quin paper hi feia, aquella pobra noia, allí al rebedor del banc. La qüestió que en un tres i no res, els tres són morts. Per quina raó? Segurament per no cap.
—Abans no foti cap la bòfia, m’esquitll de part de per allí, enfonsant-me alhora el barret groc celles avall.
N’hi hauria per a caure un mateix en depressió.
—Sort nogensmenys que pens en aquell instant, mentre m’esmuny per la vorera del davant, que la Independència, i

doncs la Llibertat, són imminents, d’on que allò m’aixequi els esperits fins a l’optimisme mateix.
—I és que no hi ha remei, per a un bon ciutadà sotmès, com l’esperança de Llibertat, és a dir, d’Independència... millor remei, com dic, per a guarir qualsevol complanta ni plany, ni gam, ni malura, ni entec.
—I tant!
—Esfereït, doncs, m’he embotit en qualque cinema. I ara que passi clement l’estona. Em faria més gràcia poder tornar a casa i calmar-me una mica, però la dona m’ha dit que avui hi tornés tard, que tenia una festeta amb les “noies” — aquelles festetes a casa nostra duren fins a altes hores de la matinada, i a mi no m’hi volen. No hi volen cap mascle; allò és cosa de femelles i prou.
—Així, les dues de la matinada tocades, al capdavall em veig amb cor de tornar a casa. Retut, exhaurit, només pens en ficar-me al llit i colgar-m’hi i clapar-hi de valent, per a oblidar aquell jorn massa feixuc, amb el trep a la clepsa i la tragèdia al banc, amb els tres morts simultanis. Quina por i quines esdevinences més malastrugues!
—Poca gent als carrers. Damunt algunes de les parets, signes de la Llibertat i de la Veritat que s’atansen. Allò em dóna ales als peus fatigats.
—Lleu hi serem.
—De moment sóc a casa. Veig bo i entrant que la dona no hi és. Millor, directe cap a la cambra, només amb l’ampolla de conyac.
—Per dissort, el llit és impracticable. Hi ha, damunt els llençols tots llords, esteses i esteses de xocolata. Xocolata de la dolça (quan a mi només m’abelleix mai l’amarga); rajoles encetades i esmicolades, preses mig mossegades i mig mastegades. Haig de netejar tot allò abans de poder-m’hi gitar. Aprofitaré la xocolata malaguanyada — no la llençaré pas — l’aprofitaré com dic ficant-la en qualsevol pastís d’aquells que faig amb tot el trob a l’abast. Ho desaré en qualsevol atuell de la cuina, per a un altre jorn.

—L’estrany — i alarmant! — tanmateix és que amb la xocolata i amb d’altres brutícies, també hi ensopegui algunes lleterades. No em deia la dona que només es reunien les “noies”?
—Poc tinc temps d’escatir allò. Tampoc no em fa gaire cosa que la dona em fiqui banyes. Cadascú les seues dèries, pobrissones. I després de tot prou hi estic acostumat. El que no vull és agafar cap malaltia d’aquelles que els qui carden massa sempre, es veu, us encomanen. I qui sap de qui era el cony (de quina “noia”), ni de qui la cigala...
—Qui eren, en un mot, els dos bruts qui cardaren damunt del meu llit, i en acabat no han tinguda la decència de netejar-hi la brutícia.
—Ja no sé on deixar-me caure. Estic per a llençar. No puc més. Però bé haig de canviar la roba del llit.
—Quan duc els llençols i les flassades llordes a baix, a la màquina de rentar... Me n’adon, passant per la cuina, que la nevera està mal ajustada. El congelador tot atapeït de glaç. Les viandes dins fent-se malbé, massa congelades. Algú hi ha abaixat el termòstat i a més hi ha deixat entrar aire, o què ho sé jo; la qüestió que allò són amuntegaments de glaç molt dur.
—Què hauria de fer, desesperar-me?
—Què li diré a la dona, que allò ja passa de mida, que aquest cop n’ha fet un gra de massa?
—Ara m’atur. Saps què? Demà tot farà millor cara.
—La Independència és imminent. Els sotmesos lliures de bell nou. No és pas temps per a neguits ni cabòries. L’esperança de Llibertat és una panacea.
—El conyac m’ha escalfat.
—He trobades flassades noves.
—He pogut ajustar la porteta del congelador. Esperem que demà tot rutlli, ja no dic com cal, mes si més no força millor.
—Ara saps què? Bona nit. Tinc massa son.

(...)

—Tothom prou diu un cent per cent
D’animalada i excrement.
—Via fora som els prohoms
Som molt com cal no anem gens broms.
—I rucades no en direm mai
Au som-hi amb els estudis crítics:
—*Les dones llurs conys pudors rai*
Els homes llurs collons — raquítics.

(…)

—Cent per cent del que diu la uhmanitat té la vàlua d’un pet recargolat
les mosques tenim raó
rondem per esfínters cagats i d’altres espiracles pudents
als llocs més podrits hi estudiem les uhmanitats — matèries un colló irrisòries jotfot
hi ponem els ous hi fem niu hi fem vida com qui diu
hi aprenem a bastament
tot el qui s’hi discurseja ho escoltem ben escoltat
per a fer justament en acabat
l’inrevés del que foten els qui són aitan pampanes que trien d’extingir-se
i segurament d’anorrear amb llurs brillants idees el mateix planeta i tot.
—Fugíssim doncs mosques fugíssim a qualsevol altre indret de l’univers
en cap no trobarem pas boques tan inversemblantment dadespelcul
més que no pas boques traus obscens fístules d’ultratge en gàrgoles sense endemà.
—Amb ales càndides enlairéssim’ns-e vers els empiris nets lluny ben lluny on no es regolfin incessants les sentors de noc ni d’escorxador ubic.

(…)

—*Som els antics corcs qui podrírem ton pare i ara venim a podrir-te a tu* — diem a mestre Ànec, poderós bilionari força influent en política i, és clar, entre els gàngsters — ell qui només gaudí mai gens, bo i obrint paquets regalats — car addicte rai, a les capses, grosses i petites, plenes d'objectes que hom molt acollonidament de continu no es veia obligat, amb perill que el pelessin si no, d'oferir-li.
—*Som els antics corcs qui podrírem ton pare i ara venim a podrir-te a tu* — diem a mestre Leopold — famós jugador, també bilionari, convalescent — i ho diem, aprofitant l'avinentesa, a la seua infermera tot d'una moribunda.
—*Som els antics corcs qui podrírem ton pare i ara venim a podrir-te a tu* — diem als perduts per cruïlles d'enlloc, els qui cerquen esmeperdudament de trobar llurs mansions, les mansions dels bilionaris condemnats.
—Mansions enfonsades molt remotament als fons dels camps, sense demarcacions segures ni senyalitzacions que t'aclareixin mai re. Mai no se sap on rauen, i al cap de quins camins tan antics que tanmateix semblen que no han estats de debò mai fressats.
—És clar que sempre ignores igualment qui hi mana per aquells viaranys sense eixida. Car per quines teratògenes metamorfosis tothom qui t'hi ensopegues, potser transeünts com tu, t'esdevenen tan fàcilment transformables — de tràgics a còmics — d'amenaçadors a amicals — de simpàtics a esborronadorament cruents.
—I si te'ls n'escapoleixes, horroritzat, atès que sovint et cal córrer a frec de barranc, no val pas a badar, no fos cas que hi caiguis.
—*I allí t'hi esperem*.

(...)

—Sóc la dona del botxí del rei en Bugre
Qui cada mes fa penjar seixanta reus

I dues vegades seixanta a l’octubre.
—I dic i ratific i m’hi fic dempeus
Que el botxí fot la pixa d’un llangardaix
Penja el camàlic el macip i el bastaix.
—I el rei en Bugre és un maleït bardaix
Qui fa penjar els qui es cansa de dar pel cul
En Roc en Semproni en Facund i n’Abdul.
—A sotmetre’m a l’espectacle vibrant
Menda tota la vida s’ha dedicat
Tot sabent-me vinclar amb estil endavant
Sàviament aprofitant aprofitant
Aprofitant el darrer aür del penjat.

(...)

—Mai fui amat ni mai no amí ningú
I ara a emprenyar resulta que véns tu.
—A què hi véns sinó a emprenyar?
Quantes de vegades t’ho haig de dir?
Que no vull ésser amat ni vull amar?
—Tot això de l’amor és falòrnia i collonada
Si mai t’ho has cregut hom t’ha ben ensarronada.

(...)

—Al mas de ca la sogra, hi faig l’única feina per a la qual de debò tinc vocació. L’home sóc qui es troba al seu element. En pau amb si mateix. Sap que per a això el nasqueren.
—Cert, car re no em plau tant ni mai sóc tan feliç com quan puc anar afegint-hi fems als femers.
—Afegeix-ne com un malparit! Quin deler d’anar-hi fort! Que creixin fins a la perfecció!
—Amb el teu carretó curull, regalimós, amunt i avall per fangars i herbeis. Amunt i avall, amunt i avall, portant fems, portant fems.
—I ets amic de la puput qui put tan delicadament a fems, a fems, a meravellosos fems de gegantins femers que calds

fumen tan sensiblement i llurs fantàstiques flaires i emanacions caritatius estenen pels voltants.
—Amb les puputs hi covem, hi covem; hi covem, jorns benaurats.

(...)

—Quan sóc al taulell de la fleca, només a les noies rialleres els lliur mai el pa de lletres.
—El pa de lletres és un pa que, el llesquis per on el llesquis, totjorn t'hi trobes vulguis no vulguis que la nova llesca és llesca de pa llegible.
—Com qui diu cada llesca un full nou de llibre nou.
—És un full escapçat, que sempre et deixa a les escapces, és clar, car per força l'has tallat en llesca irregular.
—Mes fia-te'n, és un pa d'allò més saborós.

(...)

—A cal carnisser per primer cop, a comprar-hi ossos per a la sopa d'un malalt.
—Out of the blue, el carnisser em retreu que, vint-i-cinc anys pel cap baix que visc al veïnat i no conec el Wilfrid, el cèlebre Wilfrid qui va dir no sé què.
—Li dic que escolti, sóc així. No sóc social ni, com se'n diu, sociable; que vaig a la meua, i que tothom en pau.
—I em diu que *Home adust empolsega cap a casa*, i que allò és un poema curt d'en Picassó i que en Picassó en deia dels seus poemes curts *Sardines*.
—Li dic que d'en Picassó re no m'interessa, ni les seues sardines ni els seus gargots, i pel que fa a ell mateix, qui és tan savi, potser fóra millor que cités el poemes d'en Wilfrid, l'altre Wilfrid, el Sassoon, car ell dels seus poemes llargs en deia *Salsitxes*.
—*Salsitxes*, oi? No pas *Sardines*. Molt més adients al vostre ofici. I que per començar podria aprendre-se'n algunes de les *Salsitxes* més corrents. *Sutor ne supra crepidam.*

Claudus sutor domi sedet. Ah, i encara més a to, *sus Minervam*. Sabater coix, queda't a casa. I no vulguis alliçonar, com féu el porc amb la deessa, qui d'això en sap prou pus que no tu.
—És com si no sóc pas el pintor qui sóc, ans el grec Apel·les, i em ve qualque vulgar ultracrepidari sabater a arrufar el nas sobre la faiçó de les sandàlies d'un dels personatges en un quadre meu.
—La *Salsitxa* del meu Wilfrid fa referència a un cuiner qui confon cervells per gelees, i li diu a un proctòleg qui recacejava pel cul de la seua dona que li semblava que ho feia malament, i què li diu el proctòleg...?
—*Coc, per què remenes amb el nas la merda que no et toca, per què no el fots a apariar d'altres empatxos i pastissos?*
—Qui en confegeix, si hi gaudeix, hi reïx, i re no el desconfeix.
—Em diu que amb mi no es pot anar enlloc.
—Li dic que ara sí que ens entenem. Enlloc.

(...)

—Ja de ben jovenet
Em feia passar per poè-ta
Portava els cabells llargs
Que em lligava com cuè-ta
Feia la universitat
N'anava a la bibliotè-ca
Davant la noia d'ulls blaus
Qui sap si adés nada afgana o astè-ca
Li empenyia paperets
Claferts de roents versí-cles
Se'ls llegia casualment
Se m'escanyaven els testí-cles
No semblava pas fer'n cap cas
I m'esclata al nas la bombò-lla
De ma fada il·lusió de llusc

No em sucarà pas gens la virò-lla
Se m’allunyava el mol·lusc
Qui tothom tastava inconsú-til.
—Bec un conyac malencònic
Sé que sóc tanoca i inú-til
Cardava amb tothom la tia
De mi n’admira les estrò-fes
Ull-cot em dic no tinc pebrots
Hi tinc i prou blaves butllò-fes.

(…)

—I see yonder a tiny speck of blue?
—A Glorious Speck of Blue? Aren’t you the Most Exquisite Poet, Pride of the Nation?
—Am I?
—Spying from afar, atop some Golden Hill by Sacred Muses sedously built, our indefatigable Planet, our cherished Mother Earth modestly strutting across the Infinite Skies deep inside the remotest spaces of a Limitless Dark Universe?
—Just tiny speck of blue.
—Indeed, indeed!
—My balls in yonder mirror.

(…)

—*Borinot a l’osca*.
—El senyor Ombrívol és un malastruc
sempre fa tard i ningú en sent el truc
truca i retruca la dona erts atots
rau ell l’ull a l’osca entre els borinots.

(…)

—Qui s’enfonsa al seient i demana auxili?
Qui el pas barrat troba per l’elefant escàpol?

Qui no vol que cap quili li forado l’ili
Ni amb el raor cap dròpol vingo i capo’l?
—Qui els homes boigs fuig qui amb matxet i xàpol
El trametrien a l’etern exili
Sens nap per a en Caront ni drap que tapo’l
Ni cal dir cap comiat d’ardent navili?
—Qui demanava que cap metge faço’l
Pus grotesc si com és ja és prou pallàssol?
Crec que qui era no era pas jo ans l’urpit
Per la tigressa quan tot arrupit
Amb la sàssola trec rostolls de femta
Que encar de l’orgia deixen-li empremta.

(...)

—*Esconillats porucs i amb sang d’orxata*.
—Sóc el corrupte qui en orrupte trem
car li sembla haver vista la flaca
qui rabiüda del racó m’ataca —
sóc com ell un acollonit extrem
de tarannà o tremp fluixet i fotem
una careta de fava farnaca —
amb cap esglai ens cau sola l’escata
i nus davant la por, fotuda l’hem —
sóc molt mal jutge del primer flagell
i tampoc ell no n’endevina gaires
perill ens és tot — n’ensumem les flaires —
cada sorollet se’ns torna martell —
dors a dors i orelluts vius com el llamp
pirem, toquem el dos, fotem lo camp.

(...)

—Escarransit i sense suc ni bruc
vell corromput qui es caga a la sabata
vinc a la porta amb els ulls plens d’escata.
—Llibres d’abans desvetllaven el lluc

els discs hi són tots de truc i retruc
n’hi ha els esperits — de ningú en sap la data
els veus i no — duen llaç o corbata?
—O ets a l’espill ximplet fent-hi el xaruc?
Perniciós el temps o preciós
goigs no gaires i múltiples dolors.
—Si fes cap la bruixa a aclarir-m’ho tot
només ve quan vol i potser s’ha mort
potser m’abandona a la meua sort
de moix carrincló fent un darrer rot.

(...)

—Puta merda de merda merdosa, escolteu, prou; en la meua provecta edat, és clar, immensament avergonyit del que escric! I doncs sabeu què collons de merda? Que mai més no escriuré ni cony ni datspelcul ni merda ni menjamerda ni merda de déu ni em cag en tots els morts! Corrupció carronya vergonya!
—Mai més, dieu?
—Mai més! Mai més no no escriuré ni cony ni datspelcul ni merda ni menjamerda ni merda de déu ni em cag en tots els morts ni...
—Molt bé molt bé...
—Ni cony ni llepaconys ni tastamerdes ni... Re! Ni carronyes ambulants cada desgraciat de merda qui encara és viu ni collons podrits en vinagre i que es fotin tots els morts haguts i qui haurà! I que m’hi cag m’hi cag de valent en ells i en tot i au!
—Entesos.
—Oi que sí? Que tant fotre el capdecony merdós de puta merda, vós! Prou collons de cony prou cony de collons prou cardar forats de cul per on la merda puta hi raja a la boca del més menjamerdes de tots.
—Fet!

—Quan era jove, encara; hom se’m podia imaginar emprenyadament rebel, amb qualque greuge obscur que tard o d’hora prou calia endreçar, eixugar, mes ara...? Ara...? Avergonyit, fotudament merdosament podridament cony-repel·lentment avergonyit, prou prou, collons, collons, vós, i tant!

(...)

—Una dona em volia “llegir”; no li ho recomanava gens.
—Car je n’y parle que de merde de sexe de mort.
—Jamais d’amour?
—Com li ho diràs? El concepte “amor” és un concepte falòrnia, empescat per marietes dependents i llavors entusiàsticament adoptat per les dones per a decebre cap embadocat altri — i així anar fent, viure a collibè d’un carallot mascle o altre.

(...)

—Com diem les negresses assassines qui capem puel·les...
—*Morta la cuca mort el verí*.
—I els fotem els clítoris a parir parteres.

(...)

—Caguen i caguen les noietes sanes
Conys a betzef tots tacats de caques.

(...)

—Suquets de cony no si si beure’n gaires
Les prevencions de maires i paires
Encara m’empudeguen pels escaires.
—Com eixir d’aqueixes sòpites boires
On quimerudes no m’afonen moires
D’ullals d’escurçó i pells de xicoires?
—Amb quina cuirassa els llavis t’encuires

Amb quina picaó al nas no eixavuires
Si hi xucles com qui xarrupa madeires
O hi llepes com qui glot rosta vieires
Mentre cony endins com somorgollaires
Ja no gens delicats ni rondinaires
Els bonyets de les papil·les tastaires
Braus s'enfeinen a les tasques llepaires?
—Pledejaré com els garneus janglaires
Que el pla un mal de queixals em fot pels aires.

(...)

—Aquells taumaturgs de ferro colat, els mecànics més inútils (els metges), en treuen l'estella i la costella.
—Sense les dones, de fam l'espitxaven.
—Escorniflaires ensuma-femnes, -feses, -*femtes*.

(...)

—Som com som, i som fets de certs forats per on hom ingereix i expel·leix; hom s'hi fica, hom es buida, i els forats et regeixen.
—Ets com ets — coneix-te, coneix-te.
—Coneix-te, i, conegut, lliga-t'ho amb catgut, car només això t'ha calgut — que el rellotge es bellugui molla, i tot se't deslliga.

(...)

—L'ànima, o demoníac paràsit imaginari, qui tanmateix cal anorrear, si vols que la teua realitat suri sense entrebancs.
—Car ésser diví és ésser no re.
—Mot de na Margarida Porreta fent botifarres, *Quan ni vols ni sents ni et sents, atenys divinitat*.

(...)

—Li dic, *Li dius al teu marit ferotgement engelosit que el teu amant molt agressiu és en Tal (algú qui no pots veure o qui pus tost veuries al sot) i qui el marit ara doncs matarà, això si l'amant no és més viu i mata el marit (qui tampoc no pots ni ensumar sense orxegar i de qui te'n desempallegaves volenters d'allò més).*
—Ça com lla, sigui qui sigui qui rep primer, l'altre malament rai; cau denunciat (per tu, anònima, si cal) a la zelosa llei.
—Et desfeies ensems, amb la mateixa enginyosa trepitjada, de dos escarabats molt nocius o en tot cas detrimentals per a la teua felicitat (i qui sap si heretes d'ambdós; astruga, cavà?).

(...)

—De jovenet, tot haptotròpic.
—Fugint com un boig del toc de tothom.
—Je sentais déjà, et toujours après, peser sur moi la gêne de mes insuffisances.

(...)

—El món és una gàbia on pertot escamots de rats es mouen sense trast ni quest mica vàlid.
—A mi no em cal anar enlloc per a ésser a tot arreu — el meu racó de gàbia es val qualsevol altre.
—Car oi que tant per al rat írrit qui es belluga com foll ignar, com per al rat estàtic, el mateix destí els aguaita?
—Si la gàbia fes figa, tothom en feia — si no en feia, re no canviava.
—Ara, la gàbia sempre és la gàbia — i el rat rat, tant si és rat com írrit.

(...)

—S'ha malmesos els colzes i genolls cardant mentre hom la donava pel ses.

—I copses que a la seua carranxa hi rumbeja avui un foradet de més.
—Vicissituds de perineu aritmèticament inconcordant.
—Em diu que, *Per error de paral·laxi, el supositori profilàctic se'l fotia en mal forat*. D'on l'estranya nafra novella a l'antiga molt pregona cicatriu.
—M'ho creuré.
—Com que, si mai sóc al cel, setanta dues molt espirituals, intangibles, inatenyibles, imaginàries, nimfolles — paies molt silvanes, etèries, divinals, i màgiques — paies molt pontals i fontals — m'hi amoixaran durícies.

(...)

—Feliç qui té una dona cardable i a tesa marcada, Margarida, car el proïsme s'hi apuntarà per a cardar-se-la ans així mateix per a marcar-la de pus en pus.
—I l'home feliç, més feliç serà.
—Mes ai, maleït, dissortat, malament rai si en té una d'incardable, i mai marcada doncs, car qui se li cardarà ni l'hi marcarà? Se l'haurà de cardar ell tot sol, i ella és clar emprenyada contínuament, car de debò no mai marcada.
—Amb què la marcaries?
—Sentor hircina. El clavegueram sots lo faldillam. T'hi estavelles, nàufrag. No em veig pas mai aumon marit marítim sallant per sucs d'aquest cony. Em cardava abans cap truja condemnada, amanida amb tot de sucs de cony porcí tot cru.
—J'en ai marre de ta morne saucisse.
—Entusiame? Cap ni un!

(...)

—Salut, amics de cada poble i llogarret; sóc eu, el déu qui mai no mor, el déu qui tots plegats, molt assenyadament ans assenyalada, no coleu — el déu qui decoreu amb tota

mena de flors, farines, cloïsses i espermatorrees — tota mena de bons nodriments bellament acunçats.
—Faci cap on faci, ensems em veniu que us digui l’esdevenidor, que us conti els averanys, que us lliuri i us deslliuri de tot mal ni amenaça flotant.
—[Pantomima ignominiosa dels omniscients qui re no sabem.]
—Us pronosticaré mortalla, espurnall, silenci.
—Una pudor de porc rostit, amanit amb farineres bordes.
—Pira dels despullats.

(...)

—Diu el brau, *Res vaccí no m’és aliè*.
—I té raó.

(...)

—Els encants podrits de certs bordells per als qui, sublimment depravats, amem la decrepitud, amem la morbidesa, amem l’avantmort.
—Sota les sedes esfilagarsades, la carn a mig corrompre’s ensenya, molt tantalitzadora, el nas.
—A sos morros mos marros.

(...)

—*Ambut*.
—Pudia — i no podia no pas pudir — car anava tot podrit part dedins.

(...)

—L’única feina satisfactòria és la feina de mai no acabar.
—*Tot punt final duu inevitablement depressió*.

(...)

—Engegar coets bo i masegant-te la titola.
—*Vet ací tot el que hi aprens anant a escola*.

(...)

—*Dones fines*.
—Les dones, com més “fines”, més els costa de cagar.
—*Uf, uf*....
—Amb dificultats, i penes i treballs rai...
—Amb calçabotes i tot — o potser vull dir amb descalçaestronts, descalçacagallons.

(...)

—En Gregori es transformava en fastigosa cuca.
—*Com al retrat al mur la dona molt fina tota vestidota de pells*.

(...)

—Ai renoi quin noiet més pretensiós ni enigmàtic.
—*Malaguanyat parell de mastegots zigomàtics!*

(...)

—Què hi fas a la cuneta,
servidor del diable?
—*Per fer’m una peceta*
hi sóc robant lo cable.

(...)

—De primer m’he perdut per carrerons de nit, i després he tornat a trobar el clar camí, i com exultava — anava saltant i ivaçós, tan lleuger!
—Tret que el bon camí duia de bell nou als foscs carrerons on m’havia perdut...

—I ara me n’adonava — *el bon camí només duu al dolent, constantment, inexorable — i això cada camí amb cada camí*.

(...)

—Quan tenia quaranta anys em pensava que en sabia un colló, mes en realitat no sabia re.
—Ara que en tinc com qui diu setanta em sembla que no sé re, mes en realitat en sé un colló.

(...)

—De jove havia por de mes pròpies memòries, per això cremava mes confessions.
—De vell haig por (una por molt relativa, mes por al capdavall) de no deixar’n cap, ni les més merdoses, o, màxim, pel cap alt, de deixar’n de tan adotzenades, ai, que tothom s’hi identifica (tothom qui és mica sincer amb ell mateix, ep!).
—I doncs, si quan hom és jove n’ha por, si mai és vell, veu que tot plegat no re.

(...)

—Confonc el pretensiós tel o tapís del pal·li de l’escatilós bisbe amb el vel humil del conopeu qui et guarda de bestioles i follets malignes qui colquen nocturns celistres.

(...)

—Convençut que els uhmans no van enlloc, romanguí a lloc.
—Ja s’ho fotran.

(...)

—Cansat de cardar’m xarnegues, em cardí una catalana.
—*Cordons, que patriòtic!*

(...)

—*Que no som de déu?* — imploraven les cuquetes qui volia esclafar.
—En el procés de no esclafar-les pas, algú altre m'esclafava — *cuquetes? cucotes? focs?*

(...)

—Els intel·lectuals de tot femer acadèmic, com els pallassos capellans, pertanyen a la classe inútil dels mandres extrems.
—No volen treballar com els altres treballadors, qui es pelen els collons amb feixugues feines manuals.
—S'empesquen obscurs conceptes que "expliquen" coses inexistents (inexistents altre que en llur magí d'idiota).
—És una enganyifa generalitzada.
—Tot no res.
—Si només hi fossin ells, tothom mort de fam.

(...)

—*Son cony pop esgarrifós*.
—Es va treure el revòlver del cony — se'l treia força rovellat — de seguida vaig fer córrer el llambrec a la percaça del setrill — *Oli li cal, oli li cal*, que deia, obsedit, vull dir, enderiat, envestint-la amb el setrill com qui l'envesteix amb cap abraçada de passió.
—Fora feia un fred de caldéu — na Gertrud Rebotiga, la revolucionària, tenia un penelló al clítoris i tot — davall, els sucs se l'hi havien glaçats — ara, amb l'escalforeta de ca meua, se li fonien i n'ensumava l'atiadora gerdor — mon nas s'hi adheria bontròs.
—Em va ventar un mastegot — *Sigues consistent*, em va reptar, car "érem revolucionaris" — i els revolucionaris durant aquells anys no teníem lleure ni per a cardar.

—*Chi non lavora non fa l’amore*, mormolava despullant-se per a ficar-se al llit.
—Mig adormida, me li atansí, me li ajaguí a la voreta, li cantí els *Ventiquattromila baci*, tractant d’estranquis, d’esquitllèbit, d’estampar-li’n cap.
—A l’espona, els expatriats bocins de carbó que servaven formes estranyament anatòmiques — el cec, l’ili, d’altres figures del paltruu, l’epíploon, la freixura, el ronyó — romanien expectants. Ja em figurava l’endemà el repertori pirotècnic la nit quan els encendria; esdevinguts camaleons d’esclats multicolors.
—Avec le coeur qui cogne, me li atans ja sabeu on. Hi espií avall avall, endins endins, i hi veia els becs dels tentacles que li eixien incoatius del tall. No gosava pas ficar-hi els dits. La llengua encara menys, vós direu.
—Hideux et dangereux je fredonne com un ange issu de la fange. Qualque cosa fina, com ara que, *Val pus que bossa cafida, enorme perruca i barret de paperina... un cor ben brau, prou sal a la carbassa, el peu isnell i la mà amb força traça*.
—Mentre al llit mateix, llavors, a poc a poc, parpelles closes, hi era...
—Hi era en Paganini Solimà, un altre dels més bavosos fidels, qui, amb vits a trenc d’ensemencir, abraonàvem ensems l’estupenda deessa — i el seu invertebrat dels catorze atzucacs, i els tres cors qui bategaven discordants, i la perillosa quitina escoixeguent al bec verinós — ah, i els innombrables tentacles dels llenguts xuclalls (botris molt augmentats o àdhuc pulvills de mizorincs monstruosament gegantins) amb què absolutament ens tastava per si de cas érem del seu gust, i llavors, és clar, se’ns engolia sense remei ni compunció — l’atroç invertebrat escandalós, ressorgia, malson irresistible, amb tots els cromatòfors engegats, i allò era l’orgia mortífera mai més bèstia ni imaginable.

—El pop esgarrifós del seu cony, ara nedant en llefiscositats de múltiples procedències, augurava a xipolleigs de rude sibil·la els fracassos estrepitosos ans imminents de cascun dels seus adoradors.
—*Us perdeu com analfabets peixets de diccionari o pecs pianistes aleatoris per la bogeria de l'hivernacle asfixiant dels mots i sons rebentats en vírics ans mefítics gasos*.
—Així mateix, el cervell del pop, qui, com tothom sap, el cony duu embolicat com ample collar al voltant de la gargamella, s'esgargamellava mudament com samurai tentacular qui cerqués la seua identitat entre oblidats fangars d'indret ignot.
—Dels recòndits embuts del pop, els raigs de càustiques secrecions ens eixorbaven i encetaven boïgues, afegien vasts esvorancs de xarxa obsessivament traucada al sapastre bricolatge de les nostres pells.
—Èpics, com els daus llençats a vida o mort, ens gitàvem, cruanys, entre els carbons anatòmics, a esdevindre-hi disfressades peces d'inconspicu òrgan (verbigràcia, la melsa) o d'encaix ossi, com ara escaigs de cardat maluc o d'atrofiades ròtules.
—*Ep, ja cremarem del tot*, ens dèiem, *una altra nit!*
—Personalment, sempre m'he sentit mig home i prou. I he sempre sentit oimés que ésser mig home ja m'era prou prou. Doncs bé, el mig home qui avui es lleva del meu llit es lleva com qui diu ex nihilo, naixent d'uns llençols encarcarats.
—Car al capdavall, oi? No pas que li calgui mica somiar a qui la vida, despert, ja li és prou emocionalment intricada.
—I ara, més estrany encara que no el somni d'en Paganini Solimà, qui s'ha de fer, solet, la mà, amb per tot esperó sexual només alguns sucs de pop als dits, m'ofegava...
—M'ofegava en tinta; no, en sang. En la sang blava del pop acorat, la seua sang duta pel coure i no pas pel ferro.
—Sang de tinta viola, tinta ametista, amb què, nogensmenys ofegant-me, escric, a peu clop, rebregades

cal·ligrafies de saurí pels horts i jardins de les veïnes, a les quals els pruen els conys d’elasticitats i tenacitats accentuades, i els responen, gratant-los-els, dits cal·ligràfics, fent als sengles conys els mateixos arcans signes que jo faig a llurs horts i jardins amb l’esqueixada bagueta de saurí amb tinta viola.
—Mans d’Orlac que suara amb sucs de pop barroerament cal·ligrafiaven conys, ara, fora de to i amb espinguets, toquen polifonies orientals i duen glavis sollats qui gotegen i roden i s’atansen macabres com ales d’helicòpter.
—I em despertava doncs amb un esglai.
—Pitjor. Calipsos o apocalipsis, ja no sabia què li hauria de cantar, tantost com na Gertrud es despertés.
—Car com eu em despertava amb sos dos pits en tost de mos collons, ella ho faria amb mos dos collons en tost de sos pits.
—Encara endormiscada, em demana que li mormoli, *Els occhi neri.* Aquells darrers dies, tot i que els seus ulls eren ara ulls blau cobalt, ara ulls caca, ara molt fastigosos ulls rosa d’albí, i no pas mai negres, no es cansava de sentir’m cantar-li la cançó.
—*Els uotxhi txiorni*, he corregit, amb veu tremolosa; la por que tenia que obri’s mai els ulls i em toqués rebre horriblement, pel bescanvi monstruós d’òrgans anatòmics bàsics, encara que la situació no fos pas en cap cas culpa meua, ans de les circumstàncies atzaroses de les caòtiques combinacions universals que arreu s’esdevenen incessantment.
—*Uotxi stràçnie, uotxi eixlútxie i prikràsnie, kak liubliú ià vaç, kak baiuç ià vaç, znati uvídel vaç ià v niedòbrii txaç*...
—*Què és això! Treu-me això! Treu-me això del pit!*
—Esborronadors esgarips de terror que em feien por a mi i tot, tot i que coneixia que “allò”, aquelles cosetes peludes, no eren pas ni cuques ni aranyes ni crancs qui li devoressin el pit.
—Com li ho explicaves?

—No és res, no és res; pitjor jo, pitjor jo, Gertrud! És, la teua, una condició benigna. Benigna d'allò pus, Gertrud, no res. Pitram testicular, no res, no res. No res que no dissimulin un bons sostenidors encoixinats.
—En canvi, eu, guaita, esfereeix-te'n! Com aniré pel món? Elefantiasi collonera! Els hauré de traginar amb un carretó. I bona nit les lleterades, bon comiat els orgasmes, ja no me n'eixiran mai més per la pixa; m'ixen, en forma pus tost de llet, pels mugrons dels pits que emulen, pitjor, que usurpen els atributs i virtuts de quòndam mos espatotxins collonets, ara penosament abdicats del meu reialme. Entronitzats en un de molt millor, el teu, Gertrud, un cos d'heroïna monumental, que no?
—Merdós dandi patorrat, marieta culcagat, carallot d'en Dares, mistinguet, dinguilla! Impertinent, salaç, cuacurt! Bruixot guerxo qui tots els prestigis els reïxes a la biorxa. Els teus collonets merdosets em ponen ous vergonyosos de mort molt humiliant, larves de vespes bracònides qui se'm mengen l'amor propi fins al moll. Només serviré ara per a suïcidar'm per la revolució, no pas per guerrejar-hi!
—Tu què hauries fet? Filustrant com l'apaivagaries, la teua intuïció de femelleta prou avisant-te que, potser vindicativa, la terrorista, vull dir, la revolucionària, no decidís d'una caparrada de fer't desaparèixer el moixonet, ara que t'havien desapareguts els ouets corresponents, per a distreure-la d'aqueixos assumits mals pensaments, i ensems foxtrotant-hi pler, et fiques a cantar-li, a la babalà, una escudella, vull dir, una olla barrejada, de cançonetes.
—Avec la pluie et la neurasthénie, tu es ma vie/ magic moments filled with love and no strife, for I never made a pretty woman my wife/ Même si on oublie ses misères quand on est cocu, always marry a woman uglier than you, et alors les ennuis sont superflus/ My baby don't care for furs and laces nor high-toned places/ she's not asking for the moon, when there's plenty of stars in heaven/ And even if the untold want never disappears, there of hope is the

leaven/ When my dreams are lost beyond recall, for she gave lips and arms, and I gave all/ I still wonder if she ever tells him of me, I wonder who's kissing her now/ Raw chastity for sundry opaque ocular wonders allows/ so I went to the window askew/ I had a feeling that's new, I had a strange premonition/ The cops were agroof over me and my ignition/ Everything they said rang so awk/ Mopery? mopery, mopery!/ Mopery with intent to gawk!
—Rebutjada l'opció del revòlver rovellat, em deia ara que trucava son germà que la vingués a rescatar.
—Com tothom sap, "germà" va amb "germen", i germen amb infecció, i per això no sabia com fer-m'ho per a fotre el camp com més isnellament millor.
—M'amagava al canfelip. I ara, abans de sortir, tu ben mudadet, Papagai, vull dir, Paganini.
—Essencial, el barret.
—Mon déu mon barret — me'l fic me'l trac — a voluntat.
—I el telescopi a la butxaca, per a guaitar-hi de lluny els enterraments dels esclaus, o, si això no, els capellans qui ixen de les boquetes de les vestals curulles de desigs qui entre els matolls del cementiri dels esclaus s'eixarranquen que hom els masegui ben masegats els pops.
—Quan s'escorren, volcans de tinta viola els n'ixen amb què escriuria, si en sabés, propvinents, suplementàries epopeies.
—Entre l'imperi del sensori i l'imperi del consirer, somia que es desplaça el pelegrí.
—Passi-ho bé, passi-ho bé, finestra avall.
—Transformat en mossèn Mariet Dinguilla, passaré per totes les universitats, explanant als altres ganduls especialistes, amb llurs amb cares de cul i llurs gorres de llana de caracul, que, tant l'hivern com l'estiu, cal fugir sempre les Jezebels a la primera saó ni avinentesa, no fos cas que llur avolesa us dugués, tot escapçat, de cop i volta al clot.
—I del meu curs en diré, *Ni das Ding an sich, ni die Dinge an sich, ans der Dinguilla an sich*.

—I faré les lliçons cantant.

(...)

—Badallava davant l’aparell televisor abans d’anar-me’n a dormir, per tal de relaxar’m, car m’havia basquejat feia estona per a trobar un mot perdut, que potser només l’havia somiat i tot, i al capdavall massa marejat, l’he jaquit que es podrís per les sentines del mai pus, quan, ep, què hi diuen ara?
—Divertit! A la pantalla, una altra notícia irrellevant. La revolucionària Gertrud espitregada com la Marianna. I tothom pel voltant fotent-se un tip de riure, tothom, inclosos els bons caps guillotinats per terra i tot, quin tip!
—Car allò no són pits de revolucionària com déu mana!
—Allò, revolucionària de pa sucat amb merda, allò no són sinó dos miserables collonets escarransits.
—I amb dos collonets escarransits per mamelles no es pot ésser revolucionària. Allò és empastifar el bon nom de la revolució! Guillotinem-la! Per massa lletja! Per excés de lletgitud, vull dir (massa filosofia), lletgesa!
—Mentre jo, estalvi entre els espectadors, lluny del batibull, gairebé panxacontent, com si els sentís de veritat, els dos enormes, magnífics pits/collons meus, xuclats.
—Xuclats a dues mans, vull dir, a dues muis, amb la Fúlvia mestra amorrada a un colló/pit, i a l’altre pit/colló, també clafert de llet, na Margarida Porreta, la porcairola de Raïmat, molt experta en psicologia porcina (no li ha calgut tampoc haver de llegir’s cap llibrot rar per a sàpiguer’n un ou).
—I ei, no cal dir que enterament aplicable, la psicologia porcina, als uhmans.

~0~0~

—Quan el detectiu Cosmètic, vull dir, Copèrnic; encara que, pensant-hi bé, Cosmètic li escau força, perquè em sembla que l'altre és un nom fals. Reguardejant d'incògnit, com amen de fotre els pudents. *Copèrnic Polanski, my ass*.
—Doncs això; tantost el Cosmètic se n'ha anat de l'Òptica que li dic a l'aprenent, *Fica't al taulell, que ara vinc*, i, el detectiu detectat, me li n'he anat darrere sense que se n'adonés.
—Li havia dit que em deia ferrant pa amb ous, Ferran Pambous, hà! M'havia ensumat immediatament que em cercava, el molt puta. No li anava doncs pas a dir que el bon Climent Ça-roca era jo, oi, Eladi?
—*Ha capito magari lei, Eladi!* Cavà que sí? Segur que fins i tot vós, una persona tan com cal, ho capíeu a la primera, per què no em volia deixar conèixer. Car qui se'n fia, dels bòfies, eh? El detectiu potser es pensava que amb bones paraules m'ensarronava. Si hagués sabut si en sóc, de bòfia-fòbob! A part que la bòfia polonesa, qui la coneix? Potser és encara més malparida que no la nostra.
—L'he tramès de bell nou a Polònia!
—Al seu darrere una estoneta, me n'adonava que d'altres li anaven també seguint l'aup; que no era pas jo sol a estalonar el detectiu!
—Vaig reconèixer l'Obduli, el fill de l'altre Climent, i també l'home del soterrani, aquell qui recull amb infinita paciència peces d'oblit i no ix mai a la claror. Allò era gairebé miraculós, Eladi, no creieu?
—Que aquell lluç tan esquerp ni poruc d'en Margarit Diamant gosés exposar-se a la feridora llum del jorn per a interessar-se al que fotés en Cosmètic, allò encara em feia pujar més amunt la mosca al nas.
—Quantes de vegades, vespre clos, no m'ha vingut a veure en Margarit! Sovint tot esglaiat de certs portents que es veu que havia tot just vists al cel — uns núvols que de sobte es tornen una immensa carota sarcàstica… qui es resol a poc a poc i tanmateix prou de pressa en un cap de mort!

—I llavors de cop i volta el soroll esfereïdor d’uns gegantins virolats helicòpters, molt xarons d’estil… i depents, o pintats, damunt, amb pastels xocants i sense cap mena de suc ni de bruc. I amb mànecs verds, portes carbasses, poms safrans, la cua coral·lina, el nas groc cuguç o vitel·lí. Amb una hèlix sèpia, l’altra fúcsia, i així anar fent. Tot plegat un trencaclosques de colors inadequats. I dintre qui sap quina mena d’exèrcit aliè qui venia a anorrear-nos sense compliments. I potser alhora no pas només a anorrear-nos com a poble, ans fins a anorrear i tot el feble mútic inerme solitari abandonat planeta sencer.
—Al·lucinats animals quimèrics en un paisatge inhospitalari. Goril·les molt lleigs i ferotges, l’un amb tanmateix potes i cua de vulgar pollastre i tot...
—Em diu, *Incessant, incessant... El malson que, tot dormint, i amb molta de força de voluntat, fas aturar en el son... que tanmateix se’t torna així mateix malson... que aturaràs en el nou malson... que atures encara en el malson que...*
—Li dic que s’assegui, home, i es prengui un conyaquet, de fet alleujat que avui no vingui a vendre’m ni a proposar-me cap “afer del segle”, extret de les projeccions “lògiques” d’un somni seu.
—Llavors assegut al petit sofà, m’era vijares que, mentre s’embolicava en les “crisis de religiositat” i els “ensorraments de testosterona” de la damnada uhmanitat, d’on que “tot de bàrbules als horitzons eriçats amenacessin les esfèrules impactades i els pinyols corcats del sistema nebulós”, m’era vijares, dic, que a poc a poc s’anava adormint.
—Jo que m’aixec i que faig una mica de soroll, perquè potser s’eixoriveixi. De cap manera. Rau cataplèctic — es fa veure el mort.
—*Siau i sort* — que dir llavors, fortet —. *Apa, sabeu què? A parir parteres; de la seca a la meca, eu, au!*
—I faig espetegar la porta i em fic a trepitjar a lloc, mes disminuïdament, a tall de qualcú qui fot lo camp, talment

com si fugís de l’Òptica.
—Sense moure’s, encara mig jagut, ell imita, o s’ho pensa, el meus gests i ganyotes bo i fingint que me’n vaig.
—I ara, ulls clucs, es fica de puntetes, fotent impressionants carotes i posats de mim extremat, com si fos cap sortiller qui aspergís, per coses de carallots tabús i d’altres màgies, polsims de zebú i fúrfurs de pagell, i, a tall d’insecte gegantí, clònic belluga el cap, com si recacegés, amb els ulls orbs, reguardejant girientorn, on es ficaria per a salvar-se de la invasió dels barbres o goril·les gegantins. L’únic amagatall, segurament qualque deserta comuna. Amb passos d’adormit, d’insomníac, de somnàmbul, sempre se m’hi amaga. De vegades, l’hi he de deixar tancat. A la comuna. Fins l’endemà que obrirem botiga. I si és el cap de setmana, no sé què hi fot, enfonyat tantes d’hores al canfelip. Somiar-hi, dic.
—El treies de la comuna al cap de tres dies de festa, i et desvariejava, *Queia malalt? Per on parava? A quins verals rac? Crec que somiava sense interrupció durant anys i panys. Somiava i prou, res més? Qui somni més llarg! Les diverses vides que em pensava viure eren plegades només un sol somni allargat? Cert que no era sinó qualque nap buf, i au; bufó, bufonet, això també; un triomf de sarcòfag, vull dir, d’aquells que duen pintades o en relleu les més nobles fesomies. I llavors... llavors em feien engolir escorces, car el mal que tenia! M’havien operades les tonsil·les, l’apèndix, els genitals, els queixals, qui sap quins ni quants d’altres tumors estranys*.
—“Engoleix, engoleix, fillet, es bo per a tu: escorces, escorces, ràdules, clofolles, pellofes, rapes, n’escorxàvem marfulls musclos canics rabassos mussols fuets peònies petúnies satèl·lits... Ah, i aquells tomàquets petitons rodonets: cirerols; cofins i cofins de cirerols... i els marfulls, com dic, per comptes d’ostar-los, els atrèiem; ja no dèiem als macips, típicament ni clàssica, *Macip, osta els marfulls!* Ara els dèiem, *Macip, acaça’ls i caça’n aitants com puguis,*

valent, que prou en rasparem les escates a les ales per a remei ni tutia del minyonet convalescent.”
—No s’embasardeix ni empegueeix gens llavors si li agafa la petarrera; tres dies a aigua i a qualque crostó i cacauet de la butxaca. Força sord, en Margarit. Per això respon sovint rucades, car s’imagina la qüestió lògica i respon segons la qüestió imaginada, i llavors, és clar, com dic, prou sovint la sala salvatgement. I veure-hi? Siluetes. El que veia fora dels somnis, on tot hi és, és clar, clar i fix i acolorit i segur, exacte; el que hi veia enllà dels somnis, dic, no era pas que fos mirall de gens nítid estany, el seu espectacle era empantanec on malsuraven visatges salvatges, mànigues aberrants, folles insinuacions... Sap àdhuc que ara mateix sóc verament amb ell al canfelip? S’ho ensuma? Em distingeix ençà de les altres incessants siluetes hipnopòmpiques i hipnagògiques qui li pul·lulen pels voltants? Tot d’una, diu que em té pels collons. Li dic que no, que no. Diu que ah, que té els de son frare, que té son frare Marcel·lí pels collons — un germà seu qui em consta que es va morir fa trenta anys!
—Li fic als ulls gotetes del millor col·liri. *Ara hi veureu molt millor. Torneu-vos-en al soterrani i me’n tornareu contesta d’ací sis mesos, veureu*.
—Car prou confiava, il·lús de manguis, perdre’l de vista tots aquests mesos.
—Ell i el fill llor o bru de l’altre Climent, doncs, però, això rai, eren més els qui empaitaven el detectiu. Qui més hi havia? Per exemple, el petit dels Çanoguera, eixut com estocafix, de nas com una agulla, cara de destral, elegant com moixó secretari ballant amb una serp, també s’hi havia afegit, cumulativa processó. Ara, el petit dels Çanoguera, petit gens, dic, car què devia fer d’alt? Vuit peus lleidatans pel cap baix. I com s’amaga aquell pallanga, tros de penca? Malament rai, així; hom el clissa d’una hora lluny.
—I direu, un bòfia d’allà dalt a la quinta forca, tot i que de contrada germana, mes inquirint, burxant, ficant el nas a

casa d’altri, no pas que fos tan estrany, que molta de gent acabés trobant-lo sospitós. I ara volien pols, perxò venien a l’era.
—Es veu que un jorn, cap al vespre, a mig buidar sos prodigiosos collons, en Çanoguera va rebre una visita intempestiva. Inhibint-se, fent un singlot d’esglai, nistagmàtic, forassenyat, desempelta l’esqueix, i de la dona se’n paira, la llença amb força a tres quarts de quinze, espantat de quina *futura nissaga* no li pariria. En estavellar-s’hi, espetega ella al mur. Perd el coneixement i la xaveta. Que qui el visitava? Un rogle desrengat de caramellaires beguts. Perpètua rancúnia la seua ara contra tot allò simfònic ni harmònic. No si allò explicava la seua presència a la cua del detectiu Cosmètic, però, eh?
—Ara, aquell Cosmètic, segur que, garneu, sabia força més que no deia.
—Cert que particularment, la veritat; m’intrigava sobretot un mot seu molt misteriós. On parlava de, *Saber llegir el cervell adient*.
—Curiós, cavà? Curiosa proposició i curiós corol·lari que el mot ja no es duu. Llegir per error o desesment un cervell fals, un cervell que no pertoca de llegir. O llegir dretament i adequada un cervell que el que duu escrit hom sent que és parcialment o totalment erroni.
—Al capdavall, un sentiment, una sensació, que em ve a mi també, de vegades. Quelcom de molt desequilibrant, com si te n’adonessis tot d’una que vius, ja no dic a un cos, a un cervell aliè.
—Perplex, t’enclotes sotjant-te endins. I què en treus, tret d’apregonar-te en la perplexitat?
—Car qui s’entén, vós, qui s’entén? Mai no m’he entès del tot. De vegades, gens. Ni convicció, ni creença en si mateix ni intenció d’altre que de jeure i cogitar ensonyadament — incessants truites somiades, sense ni com va ni com ve.
—Les forces de conació, com qui diria, espatllades, com si en un punt una vegada es trencaren, i en aqueix punt la

nafra, el trauma, es sosté i el desig d’acció s’hi veu alentit, o desviat, o perdut per filtració, per gotera.
—De qualque manera, sé qui sóc sense ésser-ne del tot segur, i això m’estronca sovint la intenció conativa, la voluntat de surar, i (en) romanc trasbalsat, destarotat. Desnumerat, desnaturat.
—I em dic, de sobte, tot d’una...
—Tot d’una, el meu cervell és com ara eixuta ans escarransida nou, i corcada — un corc nic i inic s’hi mou qui et voldria, sense que ell mateix no sàpigui per què, diferent. Diferent, mes com?
—Teniu fills, Eladi? Ho remarcàreu? Car hom se n’adona, no pas? Son fill és son pare, i hom, colltort, amunt, avall, veient què diuen — ambdós amb el mateix trèmul riure, la mateixa tosseta, tarannàs copiats — el mateix captindre’s, el mateix passet — i, en tot això, hom mateix què hi era? — banal transmissor de gens, i a córrer — hom s’escarranseix fins que desapareixeria, baula negligible. Car (oi?) prou foten la mateixa cara, fan el mateix posat, tenen els mateixos punts de vista pel que fa a la vida i la societat, i n’extrauen gracietes aitan semblants que ara semblen anacròniques tant per a l’ancià traspassat com per al novell d’esdevenidor calcat i estergit? Nodes antipodals idèntics. Eterns retorns.
—Som doncs repetibles? Ateses les infinituds on les combinacions de la matèria no poden enfonsar-se, en som — hom és repetible, com n’és tothom i tota altra cosa; car si hom és, i som, com tot és, somni de la matèria — així, com qualsevol somni o malson que es repeteix, hom pot i podem, i tot pot, ésser doncs tard o d’hora repetit — i hom pot, i podem, i tot el que ara és pot no ésser sinó repetició, com somni o malson d’adés qui sap quan.
—L’esperit existeix de debò? No és just quelcom d’imaginat, una altra falòrnia, un altre eidòlon o ectoplasma, un altre fantasma concebut fantàsticament pel magí desvagat? Fóra altrament palpable, mesurable? Cert que és possible un canvi d’esperit, hom ho veu tan sovint! Amb qualque

trastocament del cervell. Un cop al cap, i au, hom és altri. I llavors què o qui fa l’home? Les facultats mentals, l’afecte, el sentiment, el voler, l’intel·lecte? O és el cos, i prou? O el prou hi és de més? Supernumerari. Superflu. *Però qui és qui llegeix el cervell?* Si és el cos, l’esperit no compta. Si és l’esperit, l’esperit no és altre que lector de cos, d’una part oimés molt esborradissa del cos.

—Quantes de vegades he canviat d’esperit? De petit era espatotxí i ballava el garrotí, i de cop i volta, escales avall, amb el cop al cap al caire de ferro de la bàscula de baix, em vaig tornar retret i melangiós. Després, sempre frugal, espiava una parella cardant i em descobriren, i em van llençar pedres i una em va encertar el clatell i vaig caure al riu i havia oblidat qui fos ni on era, i em van dur més tard a rebre electroxocs i m’esborraren els més recents records, i ara fa uns anys, era a un teatre, me’n reia, tot cofoi al meu tron, potser presenciant el triomf adotzenat d’una altra mistinguet qui múrria s’arregussa les faldilles, i un enlluernament sobtat m’assolà, i una bonior fúnebre m’entrevingué els cellers dels lòbuls i hi oïa veus de cacatues roses, i psítacs, i gralles i cotorres i, per l’ull d’aquest costat hi veia heteres colossals, beware the devil women, dones àvols via fora, llurs popetes molt tastívols popets qui no sols popava, em cruspia de viu en viu, si hagués mai pogut, i fossin llambrots allò que em voltava la mui, i aparegueren negres bromes al cel i l’horitzó es comprimeix de pus en pus, i ara assistia al simposi d’uns quants de mesells decrèpits al crani del ciclop i un calfred sísmic em recorr, i qui sóc, de quin hom propi sóc propietat, sóc propietari?

—Gran canvi, vós! Cap rigor no m’acolloneix, em veig endrapant rèptils arrebossats. De cap barliqui-barloqui baliga-balaga tarit-tarot he passat a home mèdic si fa no fa educat en les ciències químiques i anatòmiques, i me n’entenc un colló d’ulls, ciclop superdotat.

—Reconec, com qui diu per ciència infusa, els símptomes ni detalls que denuncien oftàlmiques aberracions, com ara quan els excessos de rapacitat epistèmica (massa de nits seguides despeses arrauxadament estudiant) emulen trombes volcànics a les palpebres, o a les escleròtiques sanguinolentes cadavèrics laberints devers l'hermètica follor. I això és no res. Molt més, molt més, us en dic, de críptic rai, ocularment parlant.
—Mes què faig? Us vinc amb romanços sobre la calamitosa elasticitat de l'ésser, i em dieu amb el posat, *Caic de son, caic de son*.
—Mes, calleu, que ara hi caic! Ara hi caic, jo també! Caramellaire d'avinentesa, senyor dels col·liris, aclucalls i ulleres — i tot sigui dit, de sotamà, senyor dels més astoradors ni infal·libles remeis clàssics, la ruà del Prodigiós Mag Magnètic, el mundialment celebrat liniment Satànic, els supositoris Radioactius Nuclears Atòmics, els frenètics godomassins del Primitiu Prior Príap Pruent...
—Ara ho comprenc; amb tots aquests atots, em seguien a mi. Marits i fills, i els boigs qui sempre s'hi apunten, vigilant a quines dones no faig visita d'oftalmòleg, no fos cas que, després, bo i visitant llurs mullers o llurs mares — o, en el cas dels folls, llurs imaginàries emanacions enjòlit — no les empeltés amb qui sap quins entecs, d'on, de retop, en rebria belleu la família sencera, el que el petit dels Çanoguera en deia, absurd, la "futura nissaga".
—A tots ops, bons vigilants! Mirant cascú per al bé de casa. Aquest cop, emperò, feina inútil. Tothom empaitant tothom debades.
—Car en Cosmètic, oi? En Cosmètic ambtant ja es feia portar pel taxi al camp aeronàutic d'Alfés on a l'hangar penjava la seua avioneta. Se'n tornava ipsofacte a Polònia, a empaitar-hi ell, barrufell, l'espectral Climent del cervell a zero. I eu què? Girava cua. Som-hi cap a l'Òptica que no ha estat res.
—Alleujada, darrere meu, la columna es disgregava.

~0~0~

—Ens fèiem estimets d’amagatotis
Li oferia un pomet de miosotis
Ni una pena no teníem al món
Hom juga es fa estimets s’ensenya es fon.
—Mes arribà el brut invasor a fotre’ns
Era talment com si vingués la mort
Llurs vòmits seguits semblaven rebotre’ns
A la closca del nostre morro fort.
—Falòrnies de foraster assassí
Tot el que llurs lleis i jutges decreten.
—Perquè els amoixéssim el pèl moixí
Merdes de capellà armat ens excreten.
—Ens fèiem estimets d’amagatotis
De bon matí ens tallarien les glotis.

~0~0~

—(*Aululària.*)
—Potser això et trobes — una olla amb calers
Et responen bruixes cridant pels carrers.
—Crocs de cobejances — n’ets inic penjoll
Dissorts el sensori et vomita a doll.
—Només ames l’olla que et transforma en pres
Exclòs de la colla criminal confés.
—Bona nit t’empari — t’estimbes segur
Vers inferns enfruns de turment molt cru.

~0~0~

—No hi sóc! No hi sóc!

—Era dalt amb el noi Soc qui em donava pel cul quan a baix trucaren imperiosament.
—*Obre, som la puta bòfia!*
—*No hi sóc! No hi sóc!* — esgaripí de bell nou.
—Això de “no hi sóc” essent com qui diu el meu mantra. Tothom qui mai em demani ja ho sap. *No hi sóc*. Fins al punt que qui em coneix em digui de Nohi Sóc per comptes del nom ridícul que em plantificaren en néixer, nom que era... que era... ara ni jo que me’n record, collons. Ah, sí, Climent. Climent Çafont. Noms de merda. Sense nom, tothom podria ésser qualsevol persona.
—*Que obris, datpelcul, o enfonsem la porta amb un obús!* — això la puta bòfia de baix.
—Així que li dic al noi Soc — prou sé com es diu, ell, es diu Lapidari, Lapidari Soc, tret que, per facècia, i diguem-ne per emmirallament molt harmònic, que li’n digui de noi Soc. (Get it? *Nohi Sóc* against *Noi Soc.* Clever!)
—Li dic, pobre xiquet, a mig buidar els ous i tot, *Desmunta, noi, deixa’m de dar’m pel cul, que hi ha la bòfia a baix que no sé què cony diuen d’un autobús*.
—Pobre noi Soc, què li havia d’haver dit! Escaientment lapidari, féu, *Ja hem begut oli!* I es llençà finestra del darrere avall. Llavors me’n recordava l’incident que m’havia contat l’altre dia, on enmig l’autobús ple de quitxalla, de minyonets d’una escarransida escola de frares, s’havia tret el cigalot i havia creat aital caos, cada minyonet volent-l’hi tocar alhora, que el noi Soc havia hagut de fugir empaitat pels xiulets esbojarrats del prefecte, un altre d’aquells maleïts enfaldillats fanàtics.
—Musclegí, *Sí ves, què hi farem*. Em cordí, em pentiní una miqueta, i davallí a obrir la puta bòfia.
—Bufa, vós, davant la púrria armada, l’alt comissionat mateix, el cap de tots els putes bòfies de l’indret, el pomerani František Mitjó! No crec que vingui, en František, a llepar-m’hi el santòrum; el santòrum és el vesc pudent i repel·lent que regala sovint del trau del cul d’aquell qui

suara se’n feia donar per virot de mul, barreja fètida, llefiscosa rai, de merda, vaselina i lleterada, i sang i pus d’hemorroide esclatat. *Santòrum, made in Asspain! Indeed ausades, hà!*
—Ve per a un altra cosa, em diu, pla, carregat de seguretat en la seua asseveració, *Vós no sou en Nohi Sóc!*
—Que no? Sí! Sí, home, sí!
—No.
—I ara sí que m’ha fotut. El dubte se m’apodera, merda! Potser no ho sóc, potser no el sóc... *No sóc en Nohi Sóc?*
—Potser el Nohi Sóc qui ell es sabia o es pensava sabre no és el Nohi Sóc qui jo sóc. Potser som molts qui no hi som! I molts d’altres que ni hi som ni ho som.
—Em feia un embolic quant a la meua personalitat i tot. No és el primer cop que si hom em qüestiona qui sóc, malament rai — un mareig de caldéu!
—A part que qui sóc — sigui qui sigui, tant se val — qui fóra jo per a contradir la puta autoritat — t’assassinen in situ — impunement, t’assassinen. T’assassinen in situ.
—Aquest és l’inspector Benet Mussol, de Lodz, vull dir, de Łódź, collons.
—Molt de gust, senyoria.
—Amb veu d’espinguet malgrat la seua corpulent corpenta, l’inspector Benet Mussol, em diu que, *En Pipou Dolçull, un antic drut vostre, al capdavall m’hi atraçava; uf, no sabeu com m’ha costat esbrossar-vos-hi; ara, nogensmenys, m’entrebanca cert quòdlibet; un tap que pler em lleuria de desencallar si mai sabés com prendre-m’hi, ca?*
—Li dic que, per ésser polonès de soca-rel, enraona en un català collonut.
—Esdevé porraci i estarrufat. Es refà i esdevé seriós i àdhuc tan draconianet com pot. *Hem pogut escatir que el nom Nohi Sóc és malnom, que el vostre ver nom és Climent Çafontanel·la, d’agnom l’Encruïlla, la dona del qual es diu Bitx, un nom ben lleidatà. I que sou a Gdańsk a obrir-hi prostíbuls*.

—Ni una, ja em perdonareu. Em dic “només” Climent Çafont, la meua dona es diu Blau, i aquest sí que és nom prou lleidatà; Bitx, la primera vegada que el sent, potser hi és nom nou o de forasters. I som a Gdańsk perquè s’escau que hi solia ésser en Caront Gavarrer, un diguem-ne “amic” de la dona, un caragirat, mal llamp forcat no el toc, qui, més tard, ens va deixar a l’estacada, en aqueix fotut atzucac. Ara hi fem d’allò que podem. Ella ensenya idiomes a l’institut. Jo, anar fent. El comissari František Mitjó coneix perfectament les meues activitats.
—Estossegà en František, mirant-me alhora amb ulls de guivre, griu, opinic o calcatriu.
—Me n’adonava que m’embolicava, que m’enfangava, que tots dos remenaven qui sap quines ferralles a les butxaques dels abrigots.
—*Què faig? Au, saps què,* que em dic, *osta’t tu sol; osta-t’hi, òspedrera, osteu-vos-hi!* Al cap i la fi, prou teniu ja un peu que us penja enfora. Un pas endavant, i adéu cancell.
—Fugint, fugint, jo i els meus. El camp, fotéssim-lo, cavà? Expulsats per impuls propi, replà avall, escaletes avall, cap al carrer mullat. Amb un darrer esguard de gos ataconat devers els sorpresos comissionats.
—*Un altre parell de tifes pudents, una altre fastigoset tàndem de patums doncs qui la identitat em tornen putament a emblar, malparits!* Car sóc qui sóc, som qui som, som qui sigui, un o altre. Som-hi, tant se val.
—El noi Soc, el meu corrent donador pel cul, m’esperava, prou malmès, al bar de l’altra cantonada.
—*No venien pas per a tu,* que li dic; *ni altrament per a manguis, es veu. Venien per a algú... Algú o altre. Inconegut? Desconegut? Com se’n diu? Ignot. Un nom estrany. Alçamanel·les Creïlles, quelcom si fa no fot.*
—*Quina equivocació! Quin misteri!*
—*Qualque quimera, galivança.*
—*Esperit? Emanació? Ectoplasma? Cos astral!*

—*Espera't, eidòlon*. Li diguí, eidòlon, una paraula que deia molt quan era jove, i que darrerement no deia gens. *Eidòlon, eidòlon, sí, ja ho veus; maleïts inútils, la bòfia, només emprenyar la gent, rere qui sap els fantasmes, els podrits. Saps què? m'hauràs de donar aixopluc fins que no trobi un altre lloc on viure. No et pensis que no em sap greu perdre la caseta, encara hi tenia gairebé mes i mig pagat de lloguer.*
—*Li hauràs de comunicar a la teua dona, com es diu? Blau. Amb qui viu ara?*
—*Amb un company de l'institut d'idiomes, em sembla. Sí, li escriuré de seguida. Que no foti l'error de venir'm a veure quan els pudents hi seran. Per què creus que l'empraran, la caseta, ells?*
—*Deixa córrer la imaginació i atura-la on el film esdevingui més insuportablement horrible, tu. No et dic res més.*
—*Monstre aparegut del no re — generació espontània de l'abominació més esborronadora?*
—Romanguérem un bon tros esgarrifats davant les cerveses, segurament esmant-nos les inconfessables possibilitats per als inquisidors a llur nou niu. Les tortures. El noi Soc és paleta i coneix les recurrents propietats ergòdiques dels edificis; les forces latents a la pedra, el ferro, el plàstic, el vidre, els impel·leixen a voler sempre tornar a l'origen. Car tot hi torna; amb el temps i una canya, tot és com fou, tot torna, una mica més espatllat, al començament.
—*Tot bòfia, inquisidor latent. Tota caseta anònima, cau d'ignorades abominacions*.
—*Ben xafat, Lapidari!*
—Ara, com ho diràs? Antenes intel·lectuals, sensorials, entenimentades, et copsen pels aires magnètics llimerols carregats amb llimalles d'insinuacions, oneigs de caire hieràtic, vorticel·les enigmàtiques d'oceànic zumzeig, polpes poètiques de sotsobre bla. És la pudent autoritat qui se t'atansa, els ensumes. La visió interior t'hi veu qualque

vacu, imperformable, visatge de dinosaure munit amb un fal·lus embrionari i un cervell encara més petit. Carcassa errant qui amb les condemnades pinces t'enxamparia si fossis cap catiu trepanat, o prenys fins a les orelles, o nafrat de dalt a baix. Li dic, *La bòfia emboscada, Lacònic, vull dir, Lapidari*.
—Diu, *Amb quin talismà lògic, per quin subterfugi saberut, no ens n'esquitllarem?*
—Li dic, *Amb cap, carallot. Fuig com un heretget. Tu cap a la dreta, jo prenc l'esquerra*.
—Diu, lapidari, vull dir, lacònic, *En tota guerra de nervis, la millor arma la calma*.
—Li dic, *No diguis rucades. Que no conec que ets un esbojarrat?*
—Ràpid, un estratagema dilatori — meandres — apotropaics trucs de màgia acompanyats d'adormidors melismes.
—Polifònica Mnemòsine ens duu a vida pròspera. O potser que féssim anar les cames a tall de com carden els peixporcs — com bòlids al rebot.
—Com s'ho fan les dones? Maules rai, se'n surten de tantes!
—Qui ha cony, ha pa; els qui només hem vit, ens cal captar.
—Els batallons interminables de dones qui es foten fotos, vull dir, i que estarrufades de poder mostrar a tothom llurs impudents aparells púdics!
—Lleterades de dofí, si n'hem vessades, lleterades profuses, mai exhaustes; vastíssimes lleterades quinze cops pel cap baix en tres quarts d'horeta o menys!
—És clar, això era abans, desgraciats — ara ens reformàvem, ens adreçàvem, hi ficàvem seny, i bo i donant i rebent pel cul, esdeveníem persones.
—Persones molt com cal qui tanmateix la bòfia vol al clot. Som àligues, Lacònic, no pas nines ni vedells d'or.
—Vols dir Lapidari.
—Què?
—Pels ulls del clatell els veig. Als queixos de l'infern, una estretor, un escarransiment, quan els perceps, atansant-

se’t, vatua l’olla, grossos i pudents com leviatans, i irritats molt irritadament, com letals elefants boigs. N’Hermes Termini, carnífex en cap, amb l’estol seu de zelosos uròlegs, i d’estiracordetes i victimaris, ells i llurs jocs de raors i pistoles, els veus de cua d’ull, horda d’horrors, cascun tifa grotesc, gàrgoles, dracs acrobàtics, en escorç, o a tall d’empoixevolides, enfellonides, formigues qui et rosegarien els tendrums.

—Quan et desconfeixen, fia-te’n, t’aboquen llavors a la destrucció total. I de corol·lari, re. Absència de tota mena de dol. Sense rèquiems ni asfòdels, ni taüts ni garlandes escanyades amb estels i lotus de plàstics cridaners. Obscurs bàrbars no pas gens savis escrutant cap mena d’enigma; car per a ells tot és clar: cal matar.

—Corrent a tot estrop, he ensumats fums de bales. Ah, les bales! Vespes, abelles, escorpins i altres fiblonaires, sense fiblons. Serps, llops i la resta dels ullalaires, sense ullals. Les bales, rai; es perden directament, massa obsessives, sense nas.

—Escàpol, esbufegat, sóc conscient que en Lapidari, se m’ha sacrificat. Massa cardat, esquerdat, havent-se llençat feia poc per la finestra; prou sabia que no podria córrer gaire lluny, pobrissó. I ara potser se l’enduien a la caseta de les tortures, on aquest migdia tan feliç no fou donant-me pel cul!

—Potser li deia sa mare, com la meua m’ho deia, que faria la fi d’en Macot. Rere la plaça d’en Neptú, on vivien mos avis, baixant del Canyeret, sovint hi pensava, saludant la carassa del moro qui feia com si servés el balcó de l’altra cantonada. I encara, tornant a casa, passant pels porxos d’en Massot, on m’imaginava que en Macot no fou penjat i exposat fins que es podrís del tot. Els porxos fantasmals on, heroic, molt més petit, sempre em tocava d’anar a cercar-hi llevat per a les imminents incrementades fornades de mon pare, a can Mont-rabà, fosques nits, sense cap fanal, o a

cercar-hi, a l’apotecari del costat de can Mont-rabà, Asmones contra l’asma de la padrina.
—Fosques nit, hò. Amb els homenots amb ganivets qui sap on amagats, i pitjor, molt pitjor, la mala sort de trobar-t’hi el parell de criminals de la sinistra guàrdia armada dels invasors, qui amb llurs gossos assassins, et podien fer malbé sense que els calgués mai donar cap mena de justificació.
—Tan tard, totes les botigues eren tancades; havia de trucar a baix fins que algú sortia a la finestra, *Qui hi ha?*
—*Sóc el fill de la pastisseria Çafont*.
—Què dic...? On aniré a parar...? Escolta, prou!
—Què fas a Gdańsk, Nohi Sóc, melangiós plorant la mort d’un íntim company i enyorant-te de Lleida la morta? Per l’agre exhaust de l’eixorc terrer encara mig escruixit? Pensava que deies que ja no érets ningú, és a dir, un home lliure, sense nom ni merdes concomitants! I ara et ve àdhuc a l’esment els dies dels teus inicis de conversió en persona. Als pixadors de la plaça dels Marcadors, on compraves sobres sorpresa per una pela, i on els “condemnats” marietes s’havien de rabejar hores i hores entre ferums de pixums i cagades. Cavà que ja t’havia passat per la clepsa, i se t’hi bellugaven una miqueta, part de xap, els bombatxos, que potser els afers de cul et treien de pitjors penes ni entecs, que no?
—Li hauràs de dir a na Blau que emigres. Per mitjans ocults.
—Ni a Gdańsk ni a Łódź no hi ets gens segur. Hauràs doncs de fer un cop d’ull al mapa.
—Fet i dit. Hi passava, com dic, el dit, i a la babalà vaig triar d’emigrar a. [Triomf críptic del buit al melic.]

~0~0~

—*Notes marginals a* Nux Vòmiker *(2016) (El llibre vomitiu de Mòniker Vòmiker)*.

(...)

—De les destrosses del naufraig només se n’estalviaren els més fràgils cristalls, que pupils brèvols, ingràvids, esperonats pel buit que els omplia llavors no arrengaren, estrafent sense saber-ho aquelles bugies qui als reialmes exòtics, centúries ha, no arrengaren ni recosiren, en llongs penjables amulets, els infames diamants, precisament els defectes estereotípics dels quals no els feien tan volguts ni desitjats per a les dames i els marietes de les corts més carrinclones de les terres imperials.
—Fràgils cristalls, aures d’escàndol.

(...)

—Enduts pels dies fugaços
Clot avall amb fort tropell
Com ninots en reguitzell
Tothom ens fotem de nassos
Sense glòria ni oripell
Tots desfets en padellassos.

(...)

—Cantussejava tranquil·lament el *Hi Whore, Hi Whore*, quan, venint d’enlloc de sobte se m’atansa el director de l’escola.

(...)

—Tinguéssim sempre present el mateix rellotge.
—*Tic tac*
—*Bressol taüt*
—*Tic tac*.

(...)

—El flux incessant, el corrent inestroncable, dels pensaments — inaferrables — inaferrables — horror.
—T’horroritzes si hi penses. Corrent inestroncable de pensaments inaferrables. No hi pensis. No pensis en els pensaments esventats.
—Inevitable.
—Tot s’accelera com s’acceleren els morts enduts per la duad. *Liebestod*. Riu etern esventat cap a l’etern no re.

(...)

—Llegeix.
—Llegeix el riu — quina no te’n deu contar ara?
—Una de ràpida — fluent.
—*Tots hi som, tots hi anem* — diu la gentada feliç — *mes on?*
—On? Ah? La història no s’ha acabada — continua llegint — llegint — el riu.

(...)

—*No, no em reca re*
No em reca re
Ni haver tan ruquejat
Ni perdre’m pel carrer
Ni haver repapiejat
Havent carranquejat
I caure pel terrat
I al riu i al riu
I al riu haver’m negat.

(...)

—Cada llibre, xafardeig, repapieig.
—Què és llegir sinó oir xafardejar?
—I sovint, llas, en llarg monòton repapieig.

(...)

—Riu glaçat cada llibre.
—Les bestioles enxampades, foses al glaç immòbil, hi xafardegen repetitives sense interrupció...
—Fins que el foc no les haurà alliberades d’aquest compacte infern.

(...)

—Si et menges tots els enemics, què menjaràs?
—Els amics.
—Te’ls menjaràs també tots?
—No.
—No, perquè llavors et mories d’inanició. Car re no et romania per a fotre’t.
—Tret que no podràs pas evitar-ne la tendència, la compulsió, de menjar-te totdéu. Massa malacostumat, enderiat, a destruir totalment.
—*Qui és abocat a la destrucció, tard o d’hora, no li roman cap altre remei — s’autodestrueix*.

(...)

—*Lladre d’idees.*
—*Lladre ideal*.

(...)

—*Amb cada cataclisme, reapareixen els fòssils*.

(...)

—*Creador i creatura xauxinant en la mateixa passada confitura.*

(...)

—Malgrat tots els avals que posseïa
pel que fa a la navegació aèria
el colom per molt àvol escaiença
perdia sa coloma — romania
pansit entotsolat fet una caca
a un racó de món tot arrupidet
fort desesperat i es sent detestable
sense vigoria i gens respectable
dispèptic hipocondríac inèdit
destil·lant suïcidis en penombra.
—Amb elixir el ruixa llavors venus
abominable qui insidiosa tempta
la seua fidelitat nupcial.
—Pecats de llorda còrvida moguda
la tafarra no li escalfaran
esquàlida intrusa amb cianur
a les negres plomes — tèrbol mirall
on son sem visatge es reflecteix
mostrant per primer cop de fa setmanes
que quòndam sa íntima coetània
més val veure-la ara ràpid coet
lluint metàl·lic al celest colur.
—I això fa ell — volar tan alt com pot
dret cap al cel — misteriós ostatge
qui exaltat prospecta entre paraclets
qui (odiosos carrinclons burgesets)
cosons qui es pensen verament tremends
ominosos en marcial estol
li barraven irrisoris el vol
tret que amb quatre cops de molt aspre bec
arraulits estrafolles es regolfen
a latrines amb femtes a encolar-s’hi
tanta de lletja ploma que els caigué.
—Brava deessa encarada als banals
elements qui ventrílocs anuncien
falses cruïlles espills esberlats

de cel enganyós amb sàtirs llunàtics
de qui les cerimònies Semíramis
qui feta de cotó fluix no fou mai
sens dubte irada volgué esvalotar.
—Alt entre simulacions escèniques
com perla àziga qui abstreta es desrenga
i s'adequa al somni no gens rígida
només el dit il·lús l'enfilarà.

(...)

—Tothom qui neix el neixen al cavall
Nomenat Mort— cavall malalt i mut
Qui del NoRe al Re si al començ t'ha dut
Del Re al NoRe d'un bot sense aturall
T'ha retornat com qui diu amb un badall
Que a cos trencat i podrit tothora put.
—Vulgues-te'n caigut vulgues-te'n caigut.

(...)

—Jo? Jo, em dic, quin jo?
—Llença el teu jo ben lluny. Veja'm on s'arrapa. Llença'l per la finestra. Potser s'arraparà a cap branca nua com cap foll esquirol escuat. I et farà riure amb els seus equilibris capsdecony per a no caure.
—Car tot jo no és sinó inútil afegit d'arnada pell de mona sàvia.

(...)

—"*Al radere*", diu, "*la bòria dels dies*."
—Al davant, dic, la pregona foscor on tot d'una et fots trompada contra la tossa horrible, goluda.

(...)

—Colom qui col·lidí contra el vidre de la finestra i el creguí mort i davallí al jardí i l’enterrí.
—*Criminal!*
—Car l’endemà un altre colom col·lidí al mateix vidre i caigué mort, tret que no em vagava llavors de davallar atès que estava ocupat, i doncs no podia eixir a sebollir’l, amb el “perill” de vaga profanació que vingués cap guineu a endur-se’l, i al cap d’estona, vigilant-lo de cua d’ull que no fos que cap bestiota, com dic, no s’atansés a cruspir-se’l, el veig que s’ha aixecat i que camina tentinejant, tot marejat, un ala en doina, per a amagar’s al capdavall sota un pedrís del jardí, i hi ha romàs gairebé dues hores, i llavors, hò, sí, s’ha envolat, s’ha envolat!

(...)

—Quan era petit, mes és clar que ja apandre, nou, deu anyets, darrere el taulell de la botigueta els llargs foscs vespres d’hivern on ningú pràcticament no venia a comprar re, si no me la pelava per a apaivagar l’angoixa amb alguna revisteta amb dibuixets de dones pròpiament popudes i coludetes, estudiava molt angoixadament l’antimatèria.
—I no hi entenia re.
—Què hi entenc ara, una seixantena d’anys després? Exactament el mateix.
—L’antimatèria, deia el llibret prim, és el contrari de la matèria, com qui digués la seua imatge a l’espill amagat del cosmos ambivalent; antimatèria i matèria coexisteixen perduts qui sap on; ara, quan col·lideixen, com no poden sinó tard o d’hora col·lidir en l’estesa de l’eternitat, desapareixen tot d’una tots dos, totalment, com si mai no haguessin existit.
—Sempre he aguaitat i tremolosament temut que no fos que a cap giravolt no se m’aparegués el meu maligne antijò, tramès pels fats forassenyats del que és, a eliminar’m d’un

cop d’ull i au. Petit contacte i antijò i jo de sobte desapareguts i no en parlem més.
—D’ací les meues manies paranoiques que em duen de continu a transformar’m, a disfressar’m, a esdevindre altri sense haver donat cap pista d’on anava prèviament, sovint pel fet que ni jo mateix no sabia qui fóra ni on em perdia llavors, com qui diu espontàniament.

(…)

—Encara viu?
—*Partie remise*; esperarem la propera; ajornat esdeveniment.
—Et volen mort, voltors.
—I llavors què diran? *Encara és mort, aquell?*
—I hom dirà, *Qui, tu?*

(…)

—No és el mateix moc que moquim.

(…)

—Fa l’almirall balanç fins al matí
“*No la cagava enlloc — tot collonut*
Cada sextant el perfecte azimut
Cada cardà el magnet ben supí.”

(…)

—El necessari només s’esdevé quan cap incident, accident, mutació, monstre o espontani, no intervé.
—*És a dir el necessari no s’esdevé mai*.

(…)

—*Mon magí i la realitat.*
—Re no existeix si al magí no se’m figura.

(...)

—La meua individualitat de formigueta em duu a conèixer un univers multiplicat cada vegada que faig cap accidental tombarella i llavors tantes de noves vies no em vénen a tomb.
—Perquè sóc només mínima formigueta no puc pas gaires estrompassades fer.
—M’haig d’acontentar amb anar un peuet darrere l’altre.

(...)

—Car les regimentades orelles sempre m’ouen el que volen, ara m’oïen aquiescències on, de fet, tot eren rebufs.
—Xerraires com tietes qui tothora degeneressin en adotzenades fútils aberrants moralitzacions, els mitjans de comunicació em marejaven amb llurs esllavissades perennes de paleses mentides, i els hauria amb rauxa rebentats tots plegats públicament, de tal faisó que per a desviar tota oradura que tendeix a fixar-se’t, i que es prou perillosa davant la folla multitud de gossos manats per llops, em fotia pessic i catxamoneta a les galtes del cul, i, fotent el camp, traient foc pels queixals com n’Encèlad, ja lluny de tota armada merdosa, m’enfilava als horts on creixen els delicadament peluts rambutans, on, de més, m’hi hauria volgut, i entre els ataronjadets orangutans o entre d’altres excel·lents primats, cada tribu sempre molt més intel·ligent que no la merdegada empestant d’empatollaires estrafolles, ço és, els odiosos uhmans, boigs xerraires qui no diuen re.
—Quiti de llurs abassegadors patuesos incomprensibles, enraonaria amb rambutans i orangutans en la pau dels ritmes naturals, no pas imposats per la follia de la goludam, la cobejança, uhmana de posseir. Posseir què? Car, il·lusos, del moment que els neixen, la puta mort prou els va pujant sempre per l’espinada. I per molt que es pensin mai posseir, mai no posseiran re.

(...)

—Com menys et bellugues, més lluny no vas.
—En somnis.

(...)

—Quina flaire fa aquest microscopi?
—Quina cuca hi feia caca o, esclafada, hi pudia ara?

~0~0~

—*(Amb tinta d'ull, Diamant esclatat.)*

(...)

—Pintoret qui no hi veu gaire, què pintes?
—No re; trenant pèls de colors i pintes
Sortejant-ne a la babalà les cintes
Pollegons prims i sivelles succintes.

(...)

—Espasmes d'ampla esberla molt intrigant. Flairosa? Sucosa? Ardent! Cremant! En foc!
—Justament com pinten els gurus i els bruixots dels cretins la porta de llur carrinclonot infern.
—Espií per una finestreta que tot d'una s'il·luminava, i ep, se m'apareix un cony encès entre les cuixes d'una dona qui nua s'asseu a l'espona del llit — i ara ho puc endevinar, mes llavors no podia saber per què aquella estranya, enorme, nafra lluminosa semblava cremar tant.
—Era evidentment que la dona havia tot just plegat de pelar-se-la a les fosques i ara s'examinava amb dits envescats el fumós damnatge fet per la ferotge acció.
—Mes què era allò, aquella enorme nafra lluminosa?

—Vet ací la trobada fonamental de mos ulls verges amb un primer cony. Experiència força traumàtica, car els dubtes que em rosegarien durant mesos i mesos, fins que no podia escatir de què es tractava si fa no fa, déu-n'hi-doneret!
—És així que esdevinguí espieta! I és així com se'm cremaren els ulls. Irregenerables, se'm foteren malbé.
—D'ençà de llavors, rere un vel tremolós rauen mos ulls. No pas els millors per a ningú qui es volgués mig pintor.
—Mos ulls, filògins llangardaixos qui, amb deler de saltarel·la, amb tenacitat de jaguar, per espinosos o vellutats traus, en avinenteses escaients o no, s'esmunyien a ficar's.
—Nebulós paisatge, desintegrada realitat, on, si copsaven cap cony, s'ancoraven i glaçaven, vulnerables a totes les ocioses, àvols ni nocives envestides dels traïdors elements, de qui els càustics àtoms se m'hi encastaven sense pietat, ninetes i escleròtiques metrallades, resistint jo tanmateix cada vil atac, si, rere els vels, el cony hi era nogensmenys present.

(...)

—Ull fascinant que et servava seduït i obedient.
—*No pas cap portota d'infern, assassins!*
—Niu de benaurança, no voldries mai moure-te'n.

(...)

—Somriu el cony i és el cosmos qui somriu
I es panseix el cony i el cosmos s'ha pansit
I es podrirà el cony amb el cosmos tot podrit.

(...)

—Què collons deu voler la baronessa?
Del teu amor propi l'última peça.

(...)

—Tragèdia, vós.
—El meu pitjor fracàs — haver volgut ésser el cuguç més cuguç de la història del món, i només m’he quedat entre els millors i prou.
—Close, but no cigar.
—Car ara, massa tard, ja ho sé. Si havia volgut ésser el cuguç de referència, el cuguç més cuguç de tots els cuguços del món, m’hagués calgut casar’m amb la nimfòmana més nimfòmana de totes les nimfòmanes del món.
—I no pas, ai, només...
—Només ho feia amb una dona molt poderosa qui no en tenia prou amb tindre un marit sotmès del començament, sempre interdit de penetrar-la i obligat a servir els homes triats per ella per a plenament oferir-se’ls... No en tenia prou... Volia més àrees de poder. I per això, presa per d’altres activitats de l’exercici del poder, només... Només, ai, li romania estona per a ésser moderadament promíscua.
—Moderadament promíscua...
—Trist!

(...)

—*Aranja, aranya.*
—Mitja aranja? I un colló!
—Ací rac, tot capat, fet un paquetet molt ben lligat per l’aranya, per la meua mitja aranja, transformada en posseïdora immensa cupular groga acampanada aranya.

(...)

—Tota la vida m’he rebel·lat contra el cony.
—Molt hàbil mentalment, he convençut cada dona que un cony és “massa per a mi”.
—Que l’entrada al paradís només em pot arribar *amb la mort*.

(…)

—Tota la vida he estalviats els orgasmes, per a l’hora imminent on seré al cel i hauré de servir setanta-dues molt goludotes dones per a la puta eternitat.

(…)

—La dona quin belluguet!
—Tantes d’empreses empreses alhora!
—Quin cul-de-mal-seure!
—Només contenta, transitòriament, quan el seu cul s’asseu en vit majúscul i majúsculament trempat.

(…)

—És clar que, tractant la teua dona de cabra, et tractes de cabró.

(…)

—Quines satisfan més?
—Les macadures al cos de la deessa degudes a l’oblit del goig?
—O les macadures al cos del cuguç rebudes de càstig, cops redemptius, per verga de deessa?
—Les segones. By a lot. I tant. On aneu a parar?

(…)

—Prou sé que sóc xinès i que em cal portar tothora el capell verd, com fa la tortuga, tòtem simbòlic per a nosaltres de la cugucia, a part que, atès que sóc el cuguç més cuguç de les rodalies, les autoritats s’enfellonien si per qualque folla baterola cap jorn me’l llevava.
—Més jove em demanava per què sóc el més cuguç de tots, i com és quelcom al capdavall per a mi d’allò pus plaent

saber-se’n, tenia por que potser (cavil·lava) la dona cardava pels descosits amb mant amant en part per a fer’m favor, per a fer’m feliç, mes sort que en acabat hi queia i se’m fonien les rosegadores cabòries, car me n’adonava del fet que de fet sóc seu (sóc pertinença totalment pendent d’ella) perquè abans d’esdevenir’n (tant pertinença com cuguç màxim) ja la veia arreu i pertot arreu gaudint de cardar amb pler (reguitzells, corrues) de druts diferents. *She ran around with every married and single guy in town*.
—La seua fama de cardaire fàcil era còsmicament estesa, de tal faisó que vaig pensar que belleu potser jo i tot hi tindria prou sort i al capdavall m’acceptava en el paperet d’un dels seus penjats passatgers.
—L’estratègia que trií, car al capdavall prou sabia les meues mancances — un homenet escarransidet, lletget, pobret, molt covardet, tret que observadoret rai — fou d’atansar-me-li com qui diu de gairell, de biaix, i àdhuc d’escorç, com veureu.
—S’escaigué que la cambra al costat de la seua a la dispesa on vivia es trobés buida, i la lloguí. Com adossava llavors l’orella a la paret que tocava la seua cada cop que rebia un drut, i com me la pelava i m’escorria alhora que els crits que ella feia amb l’orgasme m’eixorivien volcànics el cor!
—Cap dubte que era cert la remor que corria pel que feia a la seua facilitat de cruspir’s amants a doll. Pel trau del pany en veia desfilar i desfilar, al replà que compartíem, i n’oïa en acabat perfectament les entusiàstiques cardades.
—Em fiu, vergonyosament i humil, el topadís. Anant a la sala de banys quan ella hi anava, i cedint-li molt arrupidament el torn, per a en acabat, ella sortint, ficar-m’hi i ensumar-hi les seues meravelloses sentors i llepar-hi els indrets on la seua desitjada pell no hagués pogut fregar-s’hi. O fent cap a la cuina quan ella hi fos, i llavors servir-la en totes les seues necessitats; li ferrava els ous, li torrava el pa, li bullia la llet i la civada, el que volgués. I quina joia la meua quan veia que se n’aprofitava de més a més, fins a

abusar’n descaradament, on la meua felicitat arribava al zenit.
—I l’espiava tant com podia — quan prenia el sol, quan s’airejava el cony, quan els amants l’ensemençaven, quan cagant fertilitzava el jardinet. I tot li ho trobava magnífic, ideal, d’allò pus escaient.
—Fins que se n’adonà de la meua utilitat, un lacai sempre present, un factòtum de franc, un escarràs de la feina el qual hom pot abusar a pler i ell encara agraït; un satèl·lit, un annex penjant del fil de la seua saliva, esperant tothora rebre ordres.
—I doncs que, un cop casats, continués i àdhuc accelerés les seues cardades amb cardaires més i més nombrosos, potser que no fos un fet fet per a plaure’m, ans al contrari, que ho fes lliurement era perquè era com era, i que em tolerés només s’explicava pel fet que des del començament em plaïa que ho fes i que fos com fos.
—És a dir, no sóc causant de re. Quina descoberta de putxinel·li! Totes les causes vénen de la font inexhaurible dels seus actes. Jo hi sóc, benaurat, per a rebre’n els raigs, el retops, les conseqüències, els efectes... Sempre pendent... Pendent, llengua enfora, del que m’hi caigui.
—*Al cor de la teranyina del cony*
Hi té una aranya negra afamegada
Milers de vits una i altra vegada
Hi remenen com en confús enfony
I l’aranya no els fot repte ni engrony
Tots els embolica amb seda rosada
Fins que tipa no els carda mossegada
I és cada vit estrangulat tirony
Qui en la final perístole és cagat.
Roman l’aranya paint una estona
I llavors se t’eixoriveix amb fam.
Els de la cua no s’han acabat
Que vingui el vit qui millor no picona
Ens el cruspim també amb goludam.

—Poeta xinès, mestre cal·ligràfic, sóc qui als capvespres, quan parteixen els aventurers amb els fusts buits a lloms dels zebús cap a les selves per a omplir'ls de fruits silvestres, i tornen plenets de peixets els joncs a la colrada badia, compon cants d'amor.
—Fruits exòtics, escarsers, qui, suculents, caplleven, seductius, captivadors, polposos, com mugrons i clítoris; peixets innocents qui intrusius exploraven cavorques enigmàtiques i n'eixien nebulosos per a ésser llavors barement enxampats per les teranyines de xarxes pescadores, on ara moribunds nogensmenys somriuen pel fet enyorat de la benaurança adés allerada — allò que els fos permès en vida llur, tanmateix, de qualque cop atansar's, a tall de minúsculs ans eficaços vairons, pallassets i rèmores, qui, pels caus d'imposants femelles manatís, deesses gegantines, els netejaren delitoses brutícies.
—*Com l'home peix*
el coneix tothom
tothom el coneix.
Quan glopeja reneix
com li passa a tothom.
O com a l'home colom
qui d'ignorància pateix
i amb el bec descobreix
allò de què tothom
prou en va ple
de gom a gom.

(...)

—Cony llefiscós com òstia d'ampla closca
Xil·la petita com pota de mosca.
—Ella i el tit en injusta contesa
Apostar-hi fóra inútil despesa
L'òstia es cruspeix el cuïc quin balafi

Teorètics plasmeu mon epitafi!

(...)

—Poètic llimac qui avença constant
i deixa pertot seguici de mocs
que s'eixuga en text.

(...)

—Llegit i oblidat.
—Seguint les traces del llimac
text amnèsic que invariablement ens duu
a un altre punt final de cos escarransit
de resseca desferra d'extingit llimac.

(...)

—Em diu, *No vull que mai més clapis*
I ara em clava a l'ull un llapis.
—Amb tinta d'ull m'escriu al raquis:
No vull tampoc que mai endrapis.
—Del ventre em brollen lletres caquis
Que mos ulls han de prendre a rapis.
—Crec que em diuen, *Vull que et capis*
Que els collons a tesa et nyaquis.

(...)

—Inutilitat dels mons
gratuïtat de les accions
perenne trafegar de cardaires i cardats.
—Tanta de gimnàstica per a ésser observats
putxinel·lis exclusius per al lent esguard
i la mà que me la pela amb un cert esclat.

(...)

—Sempre deçà i dejús del normal
Gran carallot romàs a les escapces
Massa ruc per a ésser cap científic
Per remei et fots poètic filòsof.
—Bramant ara et demanes per què brames
Furgant en la vertiginosa merda
Oceans de vituperis endures
Fins que l’ésser mateix no es defungeix.
—Fungibilitat de les vigories
Senescents acers escallimpats
S’engrunen talment sèctils llicorelles.
—Piràmides de les comparacions
Només els monstres han ressuscitats
Emfàtics difunts petant-se’t al nas.

(…)

—La bastida se t’enfonsava al cap
Conys a betzef et plouen irascibles
Llurs redubtables solcs macabres beis
D’epilèptica esfinx tornada pols.
—Indecorós assalt als llagrimalls
En conflicte amb desrengat padellàs
D’orfe escalaborn quiti polimat
De tota transgressió rep-ne el blasme.
—Rítmica vidiella dels oceans
Ninot de fang tot just consolidat
Amb serenitat desxifra’n els glops.
—Metàl·liques raneres d’epicentre
Intriga agonal disbauxa hermenèutica
Batecs que estrafà el capficat criptògraf.

(…)

—En hores d’imminent perill què voleu que em cobreixqui?
El tit se us cobreix la tita (no pas el cap, ep) com a indret
més important.

—El tit i la tita, pertot anem plegats.

(...)

—I ara feia memòria d’aquell nadal on tinc quatre anys i na Carmeta encara se’m cardava quatre cops per dia; dos cops durant el jorn...
(*—pon titeta pon... pon un coco pon un coco... pon titeta pon... pon un coco per...* ***esmorzar!*** */ pon titeta pon... pon un coco pon un coco... pon titeta pon... pon un coco per...* ***dinar!***)
—I dos cops al vespre i a la nit...
(*—pon titeta pon... pon un coco pon un coco... pon titeta pon... pon un coco per...* ***berenar!*** */ pon titeta pon... pon un coco pon un coco... pon titeta pon... pon un coco per...* ***sopar!***)
—En acabat les vacances s’acabaren, la cosineta partí i...
—Mai més no he tingut cap mena de relació sexual amb ningú — gros o petit, jove o vell, nadó o moribund — mort o viu — animal, vegetal, mineral.

(...)

—A l’aguait que ningú no posi en perill la vida del fill qui hem ficat en fanal sense espelma.
—És un fill qui és tot cap, amb un cos tot escarransidet, minúscul, que ha romàs a l’estat embrionari més incipient.
—És un fanal de vidre que quan en traus el vel negre que el cobreix, s’il·lumina amb la intel·ligència del cap del fillet, fràgil com ou.
—A son germanet gran (quatre anys) li hem donat, perquè figuri que és son nou germà, un ninotet de fusta envernissat amb vernissos de colors força apropiats a la fesomia d’un ninotet qui serva trets de personeta, un ninotet de bona mida, al qual he vist ara mateix tot esfereït que, jugant-hi, li ha fet saltar el cap.

—He corregut cap al fanal, que no fos cas, vós, que, per qui sap quin simpàtic transport transmigratori, també el cap del fillet al fanal, místicament representat, ençà del fanal, pel ninotet escapçat, s'hagués desprès del cos.
—Horrible possibilitat que nogensmenys he pogut immediatament comprovar, molt alleujat, que no es realitzava, car tantost destapat, el fanal s'ha il·luminat amb la cara brillantment encesa del fillet.
—Són les neurones, els espetecs elèctrics dels innombrables contactes al cervell d'aquell pedacet de xiquet tan intel·ligent que fa llum com bombeta de cent vats pel cap baix. D'ultradotades entitats d'aqueixes, abans hom en deia, amb força raó, lluminàries.
—Hem romàs, ell i jo, entenent-nos pregonament. L'estrany és el normal.
—Això ens dèiem tota l'estoneta on sintonitzàvem en perfecta entesa. Tot és estrany. Tot és normal.
—Tot és normal. Tot és estrany.
—La boca del cocodril. El còdol de l'estany.

(...)

—Tot just nat m'enconaren amb mels de conys remots.
—Més grandet m'esqueraren amb mels de cony més memorables — duc a l'esment no sols ma mare sucant-se'n els dits — i d'això ara en diries *Quin fàstic*, mes de petit com discrimines? Tot cony prou es val qualsevol altre — i hi duc així mateix, a l'esment, el deliciós record de les incomptables minyones qui m'alletaren — sucaven un dit al cony i me'l fregaven al llavis i al mugró que em donaven a xuclar.
—I mai més no m'hi hauria mogut, ocell casolà, bellament ensinistrat, per sempre pus enconyat. Mai, dic, sense que les mels dels conys d'altres exòtiques minyones, és natural, no m'hi empenyessin.

(...)

—Quan en Dolmenat es feia l’estret.
—Li queia sovint si més no un bolet.

(...)

—Saps qui no es fot mai l’estreta?
—La meua dona!
—Tota mida hi cap!

(...)

—D’un seu godomassí blanc i ventrut com blanca coloma en diu *paràclit*.
—I *als voltants del clit* és on li fa la millor feina.
—Li fa veure esperits sants amb la cua encesa, aloses incandescents, quan amb l’orgasme no esclata.

(...)

—Irada em foté puntada als collons.
—Li oferia dues orquídies blaves.

(...)

—Se la sap llarga, la dona, Eladi.
—Es fa amb un dels seus Romeus molt alfa i quan enllesteix la sessió em fot netejar-li el cony a xarrupades, d’on m’he guanyat un herpes màgnum; hi apareix al cap de quatre dies, rabiüt, eruptiu, llavis tots rosegats.
—Amb aquesta excusa, ja mai no puc tampoc llepar-li el cony. Cony al qual, és clar, entrar-hi jamai no havia pogut.

(...)

—El seu tub vaginal amb més ferramenta que no la boca de cap llampresa ni la gola del tauró. Buit cilíndric molt

allargassat, passat el metre. Pell nua i llefiscosa permanentment badada, amb tants de queixals com segons no romanen per a la teua execució. Hi lleneguen mocs incessants qui càustics tot ho fonen. Escriny hermètic on el laberíntic trencaclosques qui s'hi oculta ho tritura tot. Cap vit per vertebrat qui fos no n'eixia altrament que eixut, amb el suc tot xuclat, pansit i rostat, corcat, a frec de lliurar l'ànima.

(...)

—No sabia si en Dolmenat se'n deia perquè *dol el menava* o perquè *duia molt sovint un dolmen feliçment instal·lat a lloc*.
—*Sóc de mena melangiós. Només joiós esdevinc en escaiença de rebre vit ben gros ses amunt* — fa.
—I ara que dius *joia*, no és pas dolmen; és monjoia, millor: menhir, és clar. *T'hauries d'haver anomenat no pas Dolmenat, Menhirat* — faig.
—Cert. Mes llavors em mancava (greu mancament) el dol. *I, sense dol, qui sóc? I, sense dol, com sabria pas què fóra joia?* — fa.

(...)

—Cony extremeny em parla en portuguès
Ses calces de bandera al meu bauprès.

(...)

—Caminant amb la darrera néta als braços per túnels de curulls magatzems on bull la gentada — anant cap enrere ara, cercant si tornaríem a trobar una de les dues bosses que la néta no duia penjant de cada mà i que li ha degut caure qui sap on, segurament mentre badàvem davant certs aparadors; no sé pas què contenia la bossa, crec que la dona qui deu trobar-s'hi qui sap on bo i continuant les seues

compres, ens la donava que l’hi portéssim perquè ella ja portava prou paquets.
—Quina casualitat i quina sort que, encara fascinat pels petits quioscs a la desembocadura d’un dels túnels amb rengs i rengs de llibres provectes, vegi que fet i fet hem sortit a l’altra punta de reguitzell de magatzems, justament cap al darrere del barri xinès on hi ha els carrerons més humils i amagats, i sobretot que em trobi frec a frec amb les vedets d’un dels music-halls qui, entre actes, surten darrere a xerrar i a relaxar’s i a refrescar’s, i jo amb la néta als braços passem innòcuament entre aquelles gegantines perfectes escultures de carn. Quines paies majúscules, vós. Veig que el meu cusc i ridícul caparró no els arriba ni a l’alçada de les nues orgulloses mamelles.
—M’he ficat a somiar ensumant-les (essències d’entrecuix de magnífica bruixa, vós, re mills no guareix les repatànies condicions ni malalties cròniques del crònicament mancat) i elles no sé ni si em volien veure-m’hi, viltenible, brevilini, escarransit, grotesc petit personatge caduc amb un nyec ensopit als braços.
—Ah si una d’aqueixes gegantes meravellosament esveltes i elàstiques mai no em volgués d’esclau! Per al seu etern servei incondicional!
—Quan han entrades congregades per una campaneta, he corregut a deixar caure la néta al carretó gairebé curull de la dona i he partit, esventat, esperitat, a llençar’m als peus de les deesses. Que triïn, que triïn! Quina, quina em voldrà?
—I és clar que abans d’arribar rere el teatre ja havia començat de retre’m a l’evidència. Car hi arribaria, i què? Com sempre, se me’n riurien i em ridiculitzarien. Siguem racionals, ca? Quina probabilitat que cap m’accepti d’esclau? D’esclau sense cap dret, només d’esclau de servei qui ensuma i veu i obeeix i fa totes les feines brutes, i...
—Pse. Rebaixa’t tant com vulguis. Prou saps que ni pagant no et voldrien, segur.

(...)

—Com em va dir adés n’Eustaqui Morent, sobrevivent del feixisme religiós canfelipútrid.
—Nat virtuós, fou el seu fat fatal que ho fes en una família d’assassins, de cretins militaritzats.
—Si t’han nascut en una família d’assassins, i per tu mateix naixies virtuós, doncs, ep, agafa’t, car qui problema més gros no tens!
—De petit, tot el que li ensenyaven era d’occir. No trobaven que fos obscè d’occir, al contrari, en deien d’honor. Per a ells l’obscenitat era el sexe, ço és, les ganes de cardar, les intencions d’amor, els atansaments tendres entre nueses.
—Com veus, el món capgirat.
—Als tretze anys, li cal la confirmació, la confirmació que és un assassí digne de la família. Li diuen, per començar, d’occir cap dissident envellit, afracte, il·loricat, benèvolament nu.
—No hi passa pas. S’estimava més, molt més que no assassí...! S’estimava més poeta xinès.

(...)

—Quina olor de figa tendra!
Refrega-te-me-n’hi ulls i nas i boca
I visatge sencer.
—No cal occir ningú
Tots ens morim a torn de roda qui roda
Roda de la fortuna qui “nyec!”
D’espetec sempre fineix.

(...)

—Llas, pobrissó! Per la seua intrínseca virtuositat, havent doncs renunciat a l’assassinat, només un fat li esqueia — d’ésser assassinat al seu torn per un dels majors de la família, per esguard de llur honor, segons ells.

—Mes atès que era un fill, i doncs pel fet que fóra encara més honorífic si el fill se suïcidava avergonyit d'ésser tan covard i tan ullprès pels conys, un dels principals de la família, no sé pas si son pare o sa mare o cap de la seua legió de canfelipútrids germans, tothom altri havent fotut prèviament el camp de casa, li va dir, abans de sortir també, li va dir, *Recorda-te'n d'haver-te mort abans ningú no torni; fes via!*
—Doncs ja ho veus. I ara ell, n'Eustaqui Morent, que es diu, *Com m'ho fotré? Com obeiré llur darrera prescripció? Amb força de voluntat? Esmerçant-m'hi de valent belleu quelcom m'esclatarà? O amb pastilletes? O amb cap corda? O com...?*
—I llavors el dubte sanitós que l'assalta, *I si fotés... Gosaré? I si fotés el camp també jo? Per la tresquera oposada, és clar! I ja em moriré... Ja em moriré caminant... Caminant repenjat al bastó?*
—I llavors, llavors encara va tindre una millor idea, *Sortiré matant... Sortiré matant aqueixa infame dèria de matar...*
—I es ficà a córrer per a desaparèixer per sempre més d'aquell mòrbid indret, d'aquella contrada a tesa corcada...
—I em diu n'Eustaqui, *Per això... Per això visc entre tenebres d'identitat. Ni jo no sé ni ningú no sap qui sóc ni quants*.

(...)

—*Tantes hores tants remeis.*
—Estruç tronat es posava a fer trapezi...
Moltes de pols enrere farcit i enflasconat
Havia fets equilibris: *Si fóra una bleda...*
Si fóra un bufaforats... Si fóra cap per avall
El carall de qualque venusta divinesa...?
I a traucar el somni el mateix anticor
Li venia sempre: en Lluert Foradulls
Qui per aquelles endreçúries sorrenques del desert
Figurava l'autoritat de qui et vigila perquè té
Un substrat anímic de corc anèmic

Qui tanmateix prou corca integuments
I pas que sap fotre altre (repel·lent escorniflaire
Amb dentetes de rosegaire inic i tragitós).
—Bon dia ja hi veig! Trons i traus d'estruços arreu!
Eixa és ma vida — tirallonga més o menys estesa
D'estruços (llurs culs!) — sapastrada a perdre-hi la vista!
Esteses d'estruços suïcides — empesos a
l'autoanorreament.
—Tristesa d'estruç l'envaïa — s'ha posat a consirar...
Fa la figa i la figuera (diminutivament).
—Enjòlit gens no es fia dels crocs de ferro
Redubta els empresaris de circ
Els quitis de Solell els raucs captius.
—Molt fóra recapte de consir que acabés
Clivellat aclavellat sota pal·li entre farbalans
Velluts porpres oripells imponents mortalles
(No vull res) diu (*Saber què hi faig i prou)*.
—Tros d'estruç de cap s'hi llença valent rai
Al cap d'estona atent para el cuc de l'orella...
I ou o oeix i sent l'aire les pluges els vents
Els trons les fams els freds els prepucis les calors
Que els seus sofriren adés...
I als altres se'ls esquitlla (*mai més heure'm han*)
Vergonyosa i repugnant burocratització de l'ultramon
(Àngels i dimonis sòpits funcionaris infames)
I esgaripava part de dins esgaripava fins a l'ennuec
Bòfia de tot pèl la persecució és un crim!
—Després li calia acarar's amb el realíssim perill
(Tot xerricant dalt la volta es gronxava el trapezi)
Oïc o oeixc aires brunzirs rum-rums
Així intervé i recorda en escreix ran la trompada
En escruix: el temps beneït on era ou
I escoltava gens desclòs ni mica asclat
Les filosòfiques historietes del vent...
Vaig en avió i entra en pana — aterrem damunt els rails
I ara esperem el tren... Ràpid capbussa-t'hi!

Els ulls li fugien cap amunt
Les parpelles se li esbaldregaven soles
Els ulls li recorrien el cervell (laberint) a la percaça
D'allò que devia amagar-hi de més preciós...
I sé...! I sé (llas fot-l'en despeses): persones triturades.
—*Em veu circular collons autoritat em veu circular*
Per què insisteix desi's la porra desi's i prou
I calli — calli (s'esgargamellava silent) *prou!*
Ambtant (es deia) ponc subtilment certs ouets
Vestigials — empedreïts — s'esclafeixen rialles d'ascles
A les closques que esclafen les pedres qui els creixen dins
(Ous com ampolles de xampany qui es rebenten
Com el líquid glaçat hi guanya volum) i aviat no hi cabrem
Niu escarransit de marcescents historietes de prepucis
De freds de calors de trons de pluges de vents... De penis
De penis cap per avall — cap per avall pobrissó!
Cap per avall bec naquis bec raquític bec estifollat!
Historietes de penis senyoreta
De penis arlot lleig
De penis la tortuga
De penis infusori
De penis bona orquídia
De penis mon Lluert
De penis...
Mes de *penis purgatorii*
Què hi fotrem!
—Hom revisita l'escarxofament grotesc
Damunt un altre cementiri clàssic...
Apa apa obscè! Que se't veu tot estaquirot
D'estrucet contemporani! (Se li veia tot
Entre la salivera fastigosa dels gossos furibunds
Afamegats i brètols... Se li veien les lleteroles
El budellam el paltruu els menuts la cervellada...)
—Simplicitat de trencaclosques resolt
Tot no era pas gran cosa — tot no era sinó pse...
Ventijol en contava de sòpites sòlites...

Xerric garranyic grinyol de trapezi qui es rovella
Amb el rosegar dels rats el roncar dels gats
El parrupeig l’escarbotar l’escataineig...
Esbarts de moixons sulls muricecs
Brosses disperses fulles que cauen.

(...)

—Als enconyaments tenebrosos del cementiri, les puretes castratrius mastollen agòmfies gori-goris al taüt, i, atuïdes, regalimant ròssecs de satàniques jeremiades, com larves de carronya vestides de dol, amb revesses psicòtiques d’eixam al·lucinat — de pansit verticil·lastre — de diarreic ramat — de carroll de negre raïm pel míldiu i l’oídium corcat — planyívoles com llinyoles sense quest, espetegant debades a murs escrostonats, xarxones, fantotxes, desaparençades fins a l’atrocitat, amb vagits d’aspres sentiments, invocant intimidatoris dispèptics avantpassats de qui els infreqüents taüts deuen raure infamement qui sap si gaire lluny, no em trobaran mai, sebollit qui fui netament i molt polida, només amb apedaçada mortalla, sense taüt, ni en cap bombolla ni butllofa de terra prenyada de cucs.

(...)

—No jec en taüt de sedes i tul
ni jec en freds marbres tornat tot nul
ni cap maleït ja em dóna pel cul.
—En taüt sollat que hi jegui furtiu
el cru corcó qui amb cisell corrosiu
amb implosió de brusc quist eruptiu
entròpic et duu al caos primitiu.

(...)

—Amb ganyols de gitans qui adrecessin gara-gares a la fatalitat, gangs de voltors, escatilosos hierofantes,

engeguen fastijoses maquinàries de colltortes apologies a no sé pas quins cadàvers de vils lladregots qui en vida, molt repulsivament goluts, es foteren rics.
—Més amunt, el sabotatge calmant d'un altre chor. Un chor de claupassades meucarres, figues al vent empestant l'ambient que petarrelleja, amb records celestials d'antics esclats de fal·lus esclatats, com les bromes procel·loses d'un empiri irat.
—*Amb ulls tan lluents que ens fan la rateta*
Ploréssim la mort del vell proxeneta.
—Oblidosament falcat entre llordes gàbies de cadàvers de més to — de més substància, és a dir, de més putrefacció — inefables merdegades d'hermètic taüt — ningú per a manguis no xamullarà de satírics neguits pels esvaïts escàndols d'adés, ni implorarà vagues clemències per a un cos bàrbarament envaït per àvols àngels esglaiats, saigs vituperatius, qui, ara que l'ardit flam de la vida se li és extingit, a llur molt repel·lent garjola el volguessin de fastigós afegit.
—*Cap camp no se m'adreça amb cap planyença*
Ni em diu "De tu no ens en quedem pas sense!"
—Contemptuós, a frec de caure per sempre del relliscós marxapeu del vehicle esventat qui mena al definitiu no re, em dic, *Oidà, albíxeres, ja ho tens tot fet, tira peixet! Ara, en la teua reeixida excisió, la teua sortosa supressió, la teua irremissible omissió, de tot el romanent, som-hi, ja hi som, inhibeix-te'n*.
—De tot, ep, tret de la cobejança d'etern capricorn de qui el carall i els collons infinits tendeixen cap la infinita acció, i doncs fot-te la Terra, hercúlia seductriu de gimnàstica fantàstica.

(...)

—Viu, guaita't la Terra i adona-te'n. Car la Terra (deixem-nos de sinècdoques confusionàries), la Terra sencera no és

pas cap mare — és un cony. Un cony eixut en indret sec; un cony rajant en lloc mullat; un cony somall altrament, mes sempre un cony, un cony que et pots cardar tantost no t'hi esmerces, rabejant-hi, pron.
—Ara, un pic mort, què?
—Torna-te-la a guaitar bé. Com la trobes més encantadora? De sobines? Bocaterrosa? Pensa només com la donaràs en acabat eternament pel cul.

(...)

—Em trobava depenyent les entrevingudes colors de les projeccions al mur prístin d'un prisma pels raigs del Sol il·luminat i amb enfeinades prismàtiques formigues de vidre dintre, que una altra hercúlia seductriu, aquesta de carn i algues, se'm volgué dur al canyet.
—Hi anava de grat, car sóc sempre permissiu cadàver d'haveria, de qui, lluny ha, el suc sencer xuclaven.
—Sempre m'he sentit viltingut per les dones fortes i fermes.
—Els faig fàstic, què hi farem.
—A tornajornals, només els retorn la mala cara i llurs gossos (amb els quals tothom sap que les dones qui n'han es foten fotre, els vits dels gossos molt més mal·leables i resistents que no els dels mascles bípedes); tant se val, gossos de merda, els els tract sense hipocresies ni decepcions, els els odii i prou que ho dic, i ben clar.
—*Gossos infectes usurpen les línies*
tant les sanguínies com seminals
les albugínies hi claven ullals
són orinals ens emmerden les sínies
tot el que ens borden són vils ignomínies
cal l'extermini dels bords criminals.

(...)

—I l'eco em reprèn de qualque escrit que escriguí quan encara n'escrivia.

—Qui? Qui, quan m’esgargamell, mai em sent, entre l’ordre, la sublim sororitat, de les deesses? I, si cap mai es rebaixava per caprici a mica fer-ho, alhora posseint-me com si em pren de cor, no m’anorreava pas amb la seua superior essència? No m’esclafava la seua colossal presència massa propera? No m’hi estavellava acceleradament, escruixidorament atret?
—Més et val doncs, si doncs no escrius escrits, que continuïs com sempre foteres, pelant-te-la a un raconet, o depenyent viatges d’acolorides formigues i més fosques mosques volants.

(...)

—Ànima de perdedor, oidà.
—La guerra fou un merdós fracàs, i, la gentada qui em viu a l’ens, ens abracem feliços d’haver-la perduda, no fos que els maleïts patrons l’haguessin guanyada, i encara haurien presumit més que no presumeixen, tifes cleptòcrates d’ineptituds i maleses claferts.

(...)

—Per què ens diuen els vomitaires de la falòrnia, sovint amb boques enormes i llavis umflats que recorden conys excitats, per què se’ns empatollen de continu, aquells merdosos hipòcrites, dic, i ens asseguren, imbècils, que són “bestials” les coses del sexe?
—Prou és un imperatiu de la natura; l’únic miracle de la puta natura — els orgànuls i les organel·les del cardar. Poc hi pots pas fotre re, altre que operar-te el cervell o pitjor.
—I al capdavall, l’única bèstia de debò qui, pràcticament sempre, “fa” sexe és l’uhmà. No crec que hi hagi cap altre animal condemnat en perpetuïtat a desficiar-se pel cardar. Les altres “bèsties” els cal si més no entrar en zel.
—La millor prova que els uhmans pensen principalment en sexe és precisament la mania obsessiva dels merdosos

“moralistes”, qui, entre tantes de folles falòrnies com no s’empesquen, sempre aprofitaran qualsevol avinentesa per a perdre l’estona ocupant-se esmeperdudament de sexe sexe sexe.
—Les altres bèsties què fan? Van amunt i avall cercant teca, sobretot. I llavors caguen de continu, mengen quan i tant com poden, i dormen (nosaltres les formigues, per exemple, fem més de dues centes becaines per jorn). I tot això les bèsties ho fan molt més que no carden. De fet, carden molt poc, gairebé gens, només quan els toca, i encara depèn de la competició. Els de més ens quedem a les escapces. De tants d’animals al món, quina proporció més exigua als quals els és allerat de mai cardar un sol cop, i amb por i d’estranquis com qui diu. Pobres mascles, vós! Els insectes mateixos ens passem la vida menjant, i, si hi ha sort, només cardem un pèl abans de lliurar l’ànima. Formigues, abelles, eixams i eixams, legions i legions, i només n’hi una qui carda mica. I les aranyes, quin exemple, eh?
—Els vomitaires de merda moral, del cardar i coses així n’haurien de dir “uhmanes”, i haurien de jaquir els altres animals més casts i ja prou putejats per la cruel natura en pau.

(...)

—Cadascun dels vacúols dats pel cul per vits prostètics de verins, per pous d’extracció vital.
—Cada espirall estroncat, obturat, ens hi neguem.

(...)

—Tribus de cretins qui colen ultra-sanguinàries fantasmes.
—Fantasmes sanguinàries qui, passats els núvols, manen i remanen que siguin comesos més i més crims.
—Les mateixes fantasmes qui han esdevingudes, maleïts cretins, llurs molt mèrdiques excuses per a torturar i assassinar.

(...)

—Eladi, no fa? No hi ha símbol més significatiu per al mascle de l’espècie. La pixa, el fal·lus, prova major de la seua identitat.
—I tanmateix, prou per a cada pixa hi ha dues mesures — la mesura mesurable amb una cinta mètrica, i la mesura que l’esperit no et mesura.
—La pots fer llarga de metre i mig i tanmateix veure-te-la mil·limètrica.

(...)

—Quin déu més maleït el dels maleïts cretins — et fot damunt un sexe perquè tinguis ganes perennes de cardar — i llavors et diu que tantost l’empris sense permís dels capellans (*collons vós quina casualitat!*) fas un pecat que et durà eternament als turments infinits de l’infern.
—Jotfot els malparits!

(...)

—Jo qui tinc ànima d’esclau mai no m’ha calgut cap déu malparit com el dels cretins, un déu omnituent i repressiu qui no solament et fot néixer i morir ans et condemna a l’extrema follia de l’eternitat, al més sovint entre tortures sens fi.
—No me n’ha calgut cap, d’aqueixos déus aitan immensament tifes, car, tenint com tinc una ànima d’esclau, sempre m’he vist sota una autoritat o altra qui em controlava absolutament i em deixuplinava molt cruelment, sense sentiments ni contemplacions.
—Si eren els pares, els mestres, la bòfia, ara és la dona.
—I sempre doncs m’ha calgut vigilar que no em caigui cap bolet de trascantó, i que hom no em reptés a mort, i no

m’arruques més ruc que ja no sóc, i àdhuc de nit volgués matar’m.

(...)

—La carúncula del car besoncle ens tenia mig atuïts, li davallava fins a mig pit.
—Que el car besoncle Cugat Cucut fos nan i geperut, ni famós cuguç, ni pudís tothora a carnús, no ens esbalaïa pas tant; a tot t’acostumes...
—A tot, dic, tret...
—Tret als golls i les carúncules que, quan tot altre se t’empetiteix, tanmateix continuen de créixer.
—Allò, com qualsevol bon carxot que obliterés un brètol, ens té atuïts, com qui diu, esbalaïts; esbalaïts i badant rai, i ens fotia rajar els oronells com moquims als canelobres i ens posava els ulls com albergínies.

(...)

—Com més vell em faig
més infantils i insubstancials
mos somnis no esdevenen
—(Somiant de rucadetes
sense suc ni bruc
ni cap ni centener)
—Tothom hi actua com un ninot
al·lucinat
com un titella sense cap ni peus
un albardà un estaquirot
un espantall
i llurs rialles!
ubiqües
sense cap raó
de foll
—I sempre pujant baixades
davallant pujades

amb autobusos
que no van enlloc
—Sense cap mena de seny
puges en aquest
com d’aqueix altre
en davallaves
—Ponts entre fangars
hotels sense accés
boïgues als mapes
—Vagons amb prou feines il·luminats
sallant per foscors
habitats per gent
qui rient es planyen
de mals inexistents
—Entitats s’hi entrelluquen
embolicades
en avinenteses
que semblaven escunçar’s
en crítics instants
però no
debades
falses alarmes tot
blens que espetarreguen
sense encendre mai
de debò cap flama
—Els hi lleix tots plegats
flascs moribunds
que s’hi acabin de fondre
en pic llurs vehicles
fan cap de bell nou
a les platges desertes
on Sols qui no fan llum
duen les ones
com cavalls sense esme
càrregues de fum
quan s’ensorren al terme.

(...)

—Só el bri
qui als mils
sol dir
só sol!
só sol!
—Mes és
de fet
un de més
amb mils i mils
i mils i mils
i mils...
de brins
en tot com ell
—Un bri
tot bru de pell
un bri
tot dur de dent
un bri
tot sec de suc
un bri
tot cru de gust
un bri
tot de mut bram
—Un bri i prou
—Un bri
de bri
tot breu.

(...)

—Hom antropomorfitza, metastatitza, es contorsiona.
—Hom recull com pot prou informació genètica per al desenvolupament de la seua cua.
—Som capses, capses d’astoradores sorpreses.

—Som polièdrics, fascinants, afins d’allò pus als exhilarants mecanismes que condimenten els zoos.
—Ni escanyats fatalistes ni degeneratius idiotes de la superioritat, com els cretins, criminals inventors de merdosos déus fets a llurs carrinclones imatges plenes de mancaments i mancances.
—En tot cas, tant se val. Sóc especial!
—*Torneu-me la cua, maleïts fats!*
—Per la manipulació genètica que calgui, llogat alquimista clandestí, troba’m el gen de la cua — sé que hi és adormit, latent, dins meu i m’he decidit a recobra-la.
—Collons, la vull, és meua. I prou!
—Sé que amb cua sóc molt més que no pas cap home — sóc un home sense mutilar — l’home qui es pentina la cua, l’home més presumit ni, amb raó, més ple d’urc, mai existit.
—Banyes, rai; tothom li n’ixen, les dones prou te n’emplastren pler — *però cua! — cues, cues!* — cua de guineu, cua d’escorpí, cua de paó, cua de gavial, cua d’hipocamp.
—Cua de tauró, de pangolí, d’udolador.
—Cua d’escurçana, de caracarà — cua de complet uhmà!
—Amb cua potent, multiforme, qui s’arrauleix mai pus davant ningú?
—Sóc guillot, sóc coiot, sóc poliglot.
—Cançons de l’urubú tocades al violí, només per a tu i per a ningú. Cantades a cuades de cua, damunt les cordes de les lires i els barrots de les cadires.
—Ensorrats grapats de comuns esguerrats, maldéssiu per apel·lar al meu tarannà més favorable, que us rebli les idees a un cervell degenerat, rebuig de les edats.
—Sóc, qui, adés ofès, esdevé de tots els fars el més encès. Cua de flames. Atxes, torxes. *Endavant les cues! Pàtries de les cues flamejants!*
—Com veieu, em reneix, amb cua, l’optimisme, *vós!*

(...)

—A tall del que li ocorregué, en la vella faula, al molt devot psítac qui d’un bordell de clergues passava, manllevat, a un altre convent de putes monges a la vora oposada del mateix llac, i en Caront Gavarrer n’era el barquer, i transportava el psítac a través de l’estany que dic, i el psítac ambtant, és clar, sentint enraonar en Caront, a pleret n’aprenia els renecs, i aquell psítac, alliberat als nous horitzons del llenguatge, deixaria les velles putes monges rajant de cony i enyorant enormes caralls de ferms Caronts Gavarrers...
—A tall d’ell, del psítac llibert, així jo, passant, encara jove, amb el transbordador cap a la llibertat d’Anglaterra, lluny del franquisme assassí i aixarnegador, esdevenint, amb el gloriós passatge, un psítac tot diferent — estort, alat, enjòlit!

(...)

—Als anys setanta em faig l’Anglaterra
Manta marfanta hi tasta mon vit.

(...)

—Que hom sàpigui arreu el fet incontrovertible que, no gaire ha, na Mòniker Vòmiker publicà.
—Publicà un llibre vomitiu que es deia *Nux Vòmiker*.
—I no és cosa gens bròmica que, segons la brama, és d’importància astronòmica.

(...)

—Es deia Verm-Vert, aquell altre psítac de les inútils monges qui passant de convent a convent, dut per barquer o gavarrer qui hi duu també obrers, i doncs, segons aquelles putes, púrria rai, aprèn la llengua del poble, per a escàndol de les faves.

—Carallot qui sóc, havent llegit que certs ocells, com ara les gallines, si te les cardes són més estretes que no cap verge del gènere uhmà, com no havia pas re altre de l'estil gallinaci a l'abast, vaig fer el bútxara, vaig fer el bugre, amb el psítac de la sogra.
—Jotfot, era un psítac molt llest. Intel·ligent, saberut. No li va deure plaure gaire que hom el prengués per cap bèstia grossa, amb la qual hom pogués practicar la bestialitat sense problemes, i se'n pensà una de bona.
—Es féu veure el mort. És cosa de psítac savi, fer's veure el mort. No hi ha millor manera de sortir de cap presó ni gàbia.

(...)

—Acollonit, pensant-me'l mort de debò, el vaig dur a la cort, al pati, on segur que l'ambient era diguem-ne més pur, no pas tan resclosit com a dins, i li volia fer la respiració artificial, i em va fotre cop de bec als llavis i, mal eixalat i tot, va emprendre el vol tàpia amunt.
—Ja em veieu anant de cul darrere seu, amb perill que m'arribés cap accident.
—Empaitant-lo, dient-li d'estimat i d'altres floretes, albirant-lo fugaçment i burlanera ara ací ara allà, fins que, esgotat, esbufegat, finalment no el localitz ben tranquil·let rere la finestra d'una casa vora la platja.
—Com el recobraré? Trucava a la porta. Una dona grassa, lletja, em fa entrar, em convida a cafè, em reté, em demana si la nafra al llavi és herpes o què? Li dic que no, que no, que em ve del joc amorós, i em veu que faig ulls d'enamorat molt murri, implicant potser que sóc un cardaire de primera, i au, què he fet, desgraciat, se'm fot damunt, i se'm carda impunement tretze o catorze vegades seguides. Em deixa fet malbé. Se'n va a preparar, *Un sopar opípar*, diu, perquè recobri les forces.
—Mentrestant, a les últimes i tot, tanmateix, subtilment m'aixecava, m'atansava silent a la gàbia d'aquell pèrfid

moixó, i zas. M’embotia el psítac a la sina, i torturat pel seu bec i urpes durant el trajecte, faig cap nogensmenys a ca la sogra quan ja són les dotze tocades.
—Em diu la sogra, *I el psítac?*
—Li dic, *Perdoneu, l’havia dut al parc que xerrés amb els psítacs lliures, autònoms i desemparats, que veiés que no hi ha com viure en casa bona. Els pòtols del parc, quins psítacs més plens de paràsits, sogra! Em sembla que ha après d’ésser molt més agraït envers vós.*
—Tot d’una, tanmateix, el psítac, com qui diu de bell nou a la seua gàbia, es fot a parlar.
—Collons, com rebré! *No és en Jordiet; és el lloro equivocat!* Qui ho hauria dit, un plomatge idèntic i tot! Mes, tret que només ho fotés veure i s’inventés un llenguatge incomprensible només per a prendre’s revenja contra meu, el fet era que enraonava en un idioma inquietant, al·lucinant.
—Potser en indonesi. En deng? En tai? En malai? En nonzantendremmai?
—O què? En karirí? En iacatecà?
—En qaziqulú? En kukurú?
—La sogra, la pobra, l’esfereïment. *Què enraona? Què rondina? Per la mort de déu, no en cops ni una!*
—S’ha degut fer amic d’algun xarnec o cosa estranya, i n’ha apreses algunes expressions sense importància. Demà les haurà oblidades; no us en feu tant, dona!
—No, no, és molt més greu!
—Doncs jo el veig com sempre, una miqueta més garneu, el punyeter; em sembla que ens en juga una de lletja; em sembla que se’n riu per dins com un camàlic, el malparit.
—*No, no; et dic que a aquest lloret, li n’hi esdevenia una de grossa! Segur que ha caigut endimoniat. Em sembla que això del dimoni s’encomana. Què has fet, desgraciat! Quina idea de dur-me’l al parc amb els indigents, els indesitjables, els lloros jueus i moros i els qui sap què.*

—I ara volia cridar ipsofacte el capellà de la cantonada. Diu, *Que l'exorcitzi, que li comoneixi l'anticrist qui si li ha ficat d'estranquis al cos!*
—Li dic, *Quina bogeria, sogra! Això fóra pitjor que si hom no el donés pel cul!*
—I ara volia convèncer-la que la malaltia del psítac qui enraonava tan estrany era natural. Que el pobre animal, amb les vellúries, havia enxampat el mal molt pirotècnic de l'"Alzheimer llorístic, vull dir, psitací" i no sabia què collons s'empatollava.
—Quines rucades que dic, em diu. *El Jordiet del meu cor, senil? Que ets criminal, Margarit! Un lloret tan jovenet, pobrissó! Si no fa ni quatre dies que el rebíem, com és costum avial a Lleida de rebre els nouvinguts, amb un lei ben bonic i tofut de boixacs de color safrà. Senil! Senil ho deus ésser tu!*
—I no me'n fot cap cas; es disposa a fer vindre, peti qui peti, aquell maleït corb rapaç, aquell bavós estrafolla ple de falòrnies, aquell barral buit ofenós i pudent de maleït sèptic edifici, ecs, d'església.
—Abans de veure les pallassades repulsives del cretí diplomat de la cantonada, doncs, he fotut el camp de casa i me n'he anat a veure la vella grossa i lletja qui m'havia suara exhaurit. La saludava molt humilment i amb cara de pàmfil.
—*D'on véns? I què has fet del meu lloro?*
—Sí ves! Quan heu partit a la cuina, el beneit ha tingut un atac de cor i l'he dut a fora encontinent, que respirés l'aire lliure, i, com veia que no es refeia, he corregut cap al veterinari. No us haureu de preocupar per re, senyora. He pagat el veterinari, qui ha certificada la defunció — ai llas! — i també he pagat que el sebollissin al cementiri dels ocells enraonadors. Com no sabia com es deia, veureu que a la seua tomba, hi diu, *Ací reposa, per a honor de la pàtria, el lloro desconegut*. Hi podeu anar demà. Avui en aquesta hora el cementiri és tancat. Ara us en donaré l'adreça i tot.

—Després d’haver-li dit totes aquelles imbecil·litats, com si jo també he esdevingut un capellà amb la mentida fàcil, i com més boja més creïble, m’ha dit que ens consolaríem amb les romanalles del sopar, car ella mateixa se n’havia fotuda una bona ració, i que després ens ficaríem al llit, i que celebraríem l’arribada al cel del pobre György amb unes quantes de cardades enormes.
—Vaig dir, *Ah György!*
—Diu, *Sí, era un lloro hongarès, força avençat d’edat, el preciós*.
—Hongarès? I el devia parlar, oi?
—No sabia pas cap altre idioma.
—I vós?
—Jo sé els dos, l’hongarès i el teu. I amb en György, en estreta col·laboració, hem escrita una novel·la meravellosa. Es diu *Nux Vòmiker*.
—Nux Vòmiker?
—Exacte. Quina cara d’estranyat que fas, ai ninot! És clar, és que no saps ni com em dic. Em dic Mòniker Vòmiker. I Nux Vòmiker és un joc de paraules, com veus.
—I ja hi ha versió en català?
—I tant. El bec d’en György, assertiu, emfàtic, foradant àdhuc el full, com si fos el darrer cop de cap que fotria a la seua tan profitosa vida, hi havia ficat el punt final no fa ni com aquell qui diu quatre dies. Segur que en llegiràs una còpia!
—Volenters! Re no em satisfaria tant, re no m’omplia de tanta de voluptat, senyora Mòniker! O haig de fer senyora Vòmiker? Com els hongaresos he sentit a dir que, a tall de japonès, es plantifiquen el nom capgirat…
—Capgirat? Davant darrere potser! Tant se val, em dius d’amant, em dius de mestressa, em dius de princesa, em dius de deessa… Vine cap al llit, campió! Hom s’ensuma que no serveixes pas per a gaire més, com d’altra banda has ben demostrat amb els afers dels psítacs difunts!
—En plural?

—Tu i els lloros, es veu d’una hora lluny, no us entendreu mai! Els dos barallats amb les mateixes paraules; un cervell monomaníac, i com si el món no fos prou gran per als dos. Repetint eternament quatre mots mal apresos, ell d’oïda, tu als diccionaris. I de dir’n rai, sense saber mai ben bé què us enfarfegueu. Com si cada mot és neologisme encara enlloc no definit, i doncs no pas establert a la consciència, leri-leri ran frau d’oblit. *Ai cabassets, poetes i lloros, cap diferència!* Porta, deixa’t estar, vine al llit; ens consolarem mútuament de la pèrdua inconsolable.
—Ja no crec pas que pugui gaire gaire...
—Això rai. Cop de xurriaques prou t’eixorivirà; et penses que no et conec!

(...)

—Com la de l’aigua, la molècula de la cardamenta és formada per tres àtoms — dos àtoms collonins, un àtom pixí.
—I, com l’aigua, es resol en fum prim que llavors es fon.

(...)

—Quan vaig tornar a ca la sogra, després que la Mòniker s’hagués adormit tota omplerta de la sang del meu virot moribund, vaig demanar pel psítac. Anava a dir-li a la sogra que no n’estava pas gens, d’endimoniat, que al parc havia après hongarès, i en presumia, i algun dia o altre ens faria el favor de tornar al català, però el psítac no era enlloc.
—La sogra havia davallat del seu dormitori. Em venia a veure. Se la veia desconsolada. El condemnat capellà, amb les seues bruixeries, havia — és clar! — assassinat l’animalet.
—El veterinari n’havia pròpiament certificada la defunció. El sebollirien l’endemà al cementiri dels ocells enraonaires.
—*Ah, hi ha un cementiri d’ocells enraonaires a la ciutat?* — vaig dir, tot astorat.

(…)

—*Sa bouche dormante*.
—J’y mets mon nez et après qu’est-que j’y mets?
—J’y mets ma langue ou bec? Mon cul j’y mets.
[Vòmiker György, *Le Diamant part en éclats* (2016)]

(…)

—El cel era de suro / i en ploure queien taps
Els tolls eren de suro / s’hi rabejaven raps
Els raps suren als suros / sense aturalls ni taps
Raps als taps hi suraven / prou trempats com prou saps.
—Hi suren polls i polles / són de suro llurs paps
I ocells volen pels aires / fets de suros llurs flaps
I als oceans de suro / els peixos hi fan xaps
Són peixos capsdesuro / prou són suros llurs caps
Ningú no s’hi ofega / tret que s’empassi els taps.
—Els horts són tots de suro / de suro hi són els naps
De suro hi és la roba / llençols mitjons i draps
De suro els pantalons / de suro els naps als xaps
Els arbres són sureres / pels camps creixen a claps.
—És clar que tots som taps / pertot i tothom taps
Jo tap de nyigui-nyogui / i tu un tap sense nyaps.

(…)

—Un aliè de les fondàries de l’espai aterrà al nostre barri.
Hom em demanava si volia “contactar’l”.
—Els vaig dir que nyiclis, mercè.
—Negat totalment per al contacte; mos gens em volen amb no gens de do de gents.

(…)

—Cusc artífex, a trenc de rompre el vidre de l’altra realitat, mardà amb dures banyes qui hi va, arrelut, a cops de tos,

delerós d’encertir-se si la soll caòtica d’ençà no és pas, enllà, sinó finor de puresa on els cumulatius de la didàctica com fures les noies sopalleres els embolcallen i dolçament nas-fiquen pertot, no pas com renegaires bagasses (*cony arrugat no garla de musica*), ans a tall d’inquisitives neurones idíl·liques qui com chors d’orquestrals marineretes els canten llunàtiques odissees on hom conquereix el tresor, i ensems tots els precaris veïns així mateix se’n lucren.
—Reclusiu delinqüent, qui al seu ombrívol raconet va canviant de muda, com animaló marginal de zoològic, qui dels exhortatius vampirs (*tronats dignitaris regalimen diarrees*) esbombant, inequívocs, àrids tabús se’n fot com de la pluja.
—Mussol lletraferit sovint escanyat pels ossos incògnits de certs mots, qui llavors es tornen esclatades bombetes qui esmicolades t’empasses a glops amb llur llum i tot, no m’arriscaré pas, postil·lant ni postulant massa netes versemblances, a rebre les ablucions cor-roents de la receptivitat.
—Envaïdament els aldarulls del zoològic pollós i cridaner, em rata l’esperit, un esperit que no se’m refà dels torts rebuts sinó en racó acampte de mudes silents.
—Tard o d’hora n’eixiré, com fresc aiguaneix en fageda, altrejant als claustrofòbics horitzons coitals (*en llur perenne pornogràfica pantomima te’ls imagines pudint a peix podrit*) les espirals de l’ascensió que trenca tots els sostres de granit.
—No gaire pragmàtic, no. (*Pragmàtic fóra d’obligar de ficar llauna rovellada a la cua de cada gos*.)
—El menys capacitat per a enraonar de re amb cap aliè. (*Que els aliens s’entenguin ells amb ells*.) Prou millor feina no hec.

~0~0~

—*(Històric.)*

(...)

—Idil·li mut prop finestra al tren.
[—*Què dius que rumies, esquelet?*] [a qui li fa gràcia que li diguin massa premonitòriament esquelet?] [em fot un cop de colze a la melsa, em sembla.]
[—*Què penses doncs, esvelta estilitzada beutat?*]
[—*Duc al sensori l'encant dels canvis de marxa emprats (instintivament o a cient) pel marrutxell] [les garraguinyoses ressonàncies que ens n'atenyen lluny com veus de tots tos segurament molt rigorosos temes més pubescents*] [allò vol respondre'm el delitós esquelet reflectit al vidre de la finestra mentre ullem, molt eròticament exposats, les disquisicions d'ones i marees.]
[—Volíem consumar aleshores certs acaronaments] [el tallamar de mon nas fendint el llostre rogenc de la seua galta esquerra.]
[—Engegà un muscleig] [un dels ossos de la seua clavícula, em sembla, clavant-se'm a la barbeta] [mormolà, accentuant les peculiaritats d'espectre] [lèpida, escatosa, relliscosa] [que, per si no en teníem prou ja vivint en un univers amb una maleïda reputació, damunt, la centúria versemblantment floria en la pitjor desraó mai atesa.]
[—*Pensava que l'assassinat de la uhmanitat, perpetrat pels vigorosos guardaespatlles dels directors qui amb botes de nazi ens vexen els sentits*...]
[—*Sí ves; tothom, en fotre el mec, fa cara de xarnec*] [volia interrompre, mes, més acollonit que no polit, no pas que no gens piulí.]
[—L'enorme golf a la finestra trontollava [molsós, vellutat, a través del vidre pel·lúcid (la claror hi perlluïa)] [com ara si el robust fenomen de les seues manifestacions es fonguessin en llàgrimes.]
[—*Què?*]
[—Tot hi és innecessari.]

(...)

—Al vagó del costat m’he assegut una estoneta amb el savi Enneàquer (el de les justament famoses *Nou Deus de la Saviesa*). És un home força afable, amb el qual hom troba fluix de fer-s’hi, tret que avui se’m trobava força empipat després d’haver fullejat el diari i veure-hi que els “cagots enfaldillats” encara hom els allera que puguin estampar-hi a lloure llurs repulsives opinions — ei, saps què? com si fossin persones!
—Malparits de merda, *fètids saigs de la repressió qui a raigs de claveguera perversament ruixen d’esborronadores infelicitats els més ximplets qui s’atansen a abeurar-hi*. I enverinarien a corrosius capellans d’ira i rancúnia (i d’enveja i de desesperació per causa de veure’s tan inútils) els qui no en farien cap cas.
—Saps que haurien morta ma mare perquè, tot i que no era casada i ja havia fets més dels quaranta, encara va voler tindre un fill? Ara jo no fóra al món, i ma mare hauria estat torturada a mort, si doncs no hagués fugit en tren cap a indrets desconeguts, nitament i d’esquitllentes. Cap a la llibertat, lluny dels àvids corbs enverinats.
—*It’s over*, she said — defeated by a sense of overness and futility — a criminal malignant god once took over and converted us all — that up until then, as Anaxagoras averred, were immortal and sane — into piddling craving craven raving mortals... Now we are all shits and we know it.
—Ah if only we could! If only we could drown in its own shit the malignant god that usurped our felicity! We should all as one engulf and strangulate the monster... So that out of the infectious morass... we rose again... without a god... autonomous... free!

(...)

—Vaig pel món amb, del seny, la lot qui il·lumina cada rònec raconot. Perquè tu tinguis un cervell tot cucat i safarós pitjor que no pas cap formatge livarot oblidat a les fondàries del rebost, i te'm vulguis cagar a la closca a diarrees de *metafísic* estirabot, t'he de permetre l'accés al meu camp d'acció?
—Crema't la llengua cada vegada que dius *infern*, mor-te d'ofec i d'angoixa cada cop que dius *déu*.
—Tothom ha de lluitar contra la infecció de l'estupidesa criminal. Brètols i babaus sempre es conxorxen contra els genis. No els ha de sortir mai de franc voler'ns infectar.
—Per això faig com ma mare ja no féu. Cercant indrets estorts de cretins i franquistes. Sallant calmament per atmosferes i esferes on hom abraci l'assenyat.
—Ja ho veus però que, mercès als posseïdors dels mitjans, interessats en tindre tothom ben enganyat, com més anem més astoradorament no s'esquifeixen els refugis.

(...)

—Diu, *Em cag en tots els déus, el teu, el seu, els vostres, els llurs*.
—No em puc cagar en el nostre ni en el meu perquè no en tenim, és a dir, no ens té pel mànec cap àvol monstre fantàstic (i fantàsticament fastigós) penjat qui sap on entre intersticis de realitat, no fotent altre (malparit!) que esmerçar-se obnubiladament a foter-nos la vida molt més puta que ja no és per via natural.

(...)

—Mon oncle Lluquí quan jo tenia vuit anys va desenvolupar una malaltia a la llengua que el tenia tot acollonit; em va dir que era càncer i que l'hi haurien de tallar; i jo per a consolar'l li deia que ell rai, ja no li caldria parlar mai més en xarnec, i que fins i tot el contrari, podria pretendre saber moltes de les bones llengües del món, amb l'únic problema

que sense llengua no podia enraonar-les, però que les entenia, oh i tant!
—També li deia que quina sort, i que tots els catalans n'hauríem d'haver tinguda tanta, i encara més, si ens havien nascuts a tots sense llengua, car així no ens hauria calgut patir les garrotades dels mestres perquè parléssim el vomitiu patuès dels xarnecs. Ponentins canfelipútrids amb el cagalló onejant-los dels xurrimpàmpols fins als tapins.

(...)

—I li ensenyava la meua llengua per sempre cremada per la punta de cigarret del mestre Barrastral.
—*Llengua de foc on el foc enemic s'apaga.*
—Sempre he duta la marca de l'esclau del xarnec. Maleït xarnec qui a pàrvuls et cremava la llengua amb la punta del seu perenne cigarret. T'ensenya a un llibre el palès dibuix d'un cirerer i te'n demana el nom. Dius, dubtant, car saps que com a tots els altres infants, diguis el diguis et tocarà el rebre, *Cirerer?*
—El pútrid respon, cridant com un boig, *Frefo!*
—Tu dius, amb un filet acollonit de veu, *Fofo?*
—I ell fa, encara més emportat per la ràbia, *Frefo frefo frefo!!! La llengua!*
—I li has de treure la llengua perquè hi apagui, enfurismat, fora de si, el seu cigarret.
—Pots ara anar-te'n a seure, llagrimejant, sanglotant silentment, avergonyida. I és obligatori, sota pena de rebre ells també, que tota la classe, nenes i nens, davant les ganyotes i plors de dolor de l'agredit, facin espetegar la rialla, i com més forta ni estentòria més ben vista pel torturador.

(...)

—Mon pare, idiota, com d'altres pares abans d'ell, potser va voler protestar degudament, molt educada, i se l'enduen els

repulsius xarnecs vestits de merda verda (te’n surten sempre de trascantó, com rats purulents de les clavegueres de l’estat pútrid), i l’han fet desaparèixer durant tres mesos seguits, ço és, fins que la majoria de les nafres del mortal tacó que li foteren no s’havien si fa no fa guarides.
—Amb la llengua umflada, papissot i xafallós com ells, el dialecte dels fanàtics nacionalistes canfelipútrids, cleptòcrates i assassins, tenies uns dies excusat de no haver’l d’enraonar; llur merda de vil algaraví que se’l bordessin entre ells, i que no me n’emprenyessin a mi.
—Ara, petit i tot, i ja pensava que caldria aprofitar l’odi descordat d’aqueixos desesperats xarnecs lladres i merdosos, amb ulls desorbitats, traient foc pels queixals, totalment forassenyats, orats a cloure, per detallets merdosos, als quals com bon nacionalista pútrid, tan xafallosos i papissots, portant el feixisme a la sang, obsessius maniàtics ocupats enterament per llur mateix fanatisme, es destruïen ells mateixos, ells solets, si assolies de saber emprenyar’ls prou.
—Per exemple, el mestre qui et cremava la llengua, si podies fer que s’enrabiés tant que no sabés on fos ni on parava, que tant de treure la llengua per a fer-la treure als altres, no acabés apagant-se ell mateix el cigarret a la pròpia llengua.
—Caldria emprar aquest exemple contínuament. Escorpins qui es fiblen elleixos; harpies tan embogides qui s’autodestrueixen esguardant-se a l’espill; gorgones qui corruixadament enfellonides, s’arrenquen els ulls…
—Fins que no s’han anorreats d’una puta vegada. Good riddance. Desembaràs gloriós. Massa poc. To hell with asspain.

(…)

—De fora vingueren i la casa ens foteren
Casa tinguérem ens en tragueren

Pertot es cagaren, i esbraguetaren
Tot hi és merda i fems
Coprobis i paràsits hi viuen ensems.

(...)

—Per tots els morts s’hi cabia millor.
Què vols pardal qui hi entres irrisori?
—Voltors i corbs al rabeig de carronyes.
Insòlit Sol nu destrueix les tundres.
—Al fil de l’instant les ungles del vent.
La cua s’eixampla amb mans de basarda.
—Món ara estret qui a pleret s’anorrea.
Amb ulls furtius n’escaujàrem els límits.
—Tots hi correm el risc d’un cert perill.
La nostra pell no val la del conill.

(...)

—Delmats els delmarem de nou
i altra vegada i altra i vint-i-nou.
—I als últims nou
premuda i esclafada al coll la nou
atapeïts a cap prou dòcil nou
au si els xutem com qui xuta cap nou!
—Car és la nou qui mai no nou
ni ens munta mai cap enrenou
la nou amb els nou botiflers sense nou.
—*Glòria doncs al botifler — català nou!*

(...)

—Tu qui érets qui sap què i ara no ets re
Ficaré mon parer en aquest paper.
—Et somiares comandant mants imperis
Amb pobles implorant *No ens obliteris.*
—I a consultoris freds llavors expires

Malalt perires escalfant cadires
No havent somiat altre per les esquerdes
Que escruixidors somnis de fangs i merdes.
—Tu qui érets i érets i érets i ara qui ets
Supositori d’àtoms inquiets
Coagulats en rovell transitori
A cap adolorit trau excretori.
—Per fangars de merda i merders de fangs
Berenars de verins i males sangs
I el rot de la farsa del gori-gori.

(...)

—Els qui quan s’avenen al domini del xarnec
Per merda es vendrien un món que ja no els pertany
Car en avenir-se’n abdicaven llurs drets
Inclòs llur dret a ésser al món
Només es mereixen l’apedrec i l’expulsió.

(...)

—Els pútrids lladres interromperen la nostra història.
—No hi ha pitjor crim.

(...)

—Com els soldats i la bòfia, aquella repel·lent donota sempre trobava una excusa o altra per a assassinar; de vegades s’empescava una agressió, d’altres un odi, d’altres una revenja, i sempre li calia fer-ho, i sempre ho feia en defensa pròpia, és a dir, agressivament, odiosa, revenjaire, fastigosa. I t’enverinava aqueix, i aqueix altre el foradava traïdorament, i l’altre mentre dormia. Sempre amb una fal·laciosa excusa o altra, exactament com els soldats i la bòfia. I si hom mai l’atrapava, l’absolia com absol (absurdament!) bòfies i soldats, quan el que caldria era

pelar-la tantost presa i sense cap excusa, exactament igual com cal fer amb tot soldat i bòfia, és a dir, sense excuses.

(...)

—*Els escollits*.
—Segons “sant” Pau, “déu” és en realitat una puta molt capriciosa.
—Diu, la puta, diu, *Saps què? Cardaré amb tu*.
—O, *A tu et donaré el cel.*
—Tant se val.
—*Tant se val el que facis, només cal tindre fe, i per la gràcia de la meua graciosa gràcia a tu et triaré*.
—I li diu a un altre, *A tu no! No et triaré pas mai per al meu llit (celestial), facis el que facis, desgraciat!*

(...)

—*El dret més essencial*.
—El dret més essencial de tots els drets per a aquell qui l’han nascut en aquest món de merda hauria d’ésser el de no haver de treballar i tanmateix viure mantingut pels criminals qui el fotien néixer.
—Ja és prou putada que et neixin en aquest món d’angoixa i mort, només mancaria llavors que encara et volguessin fotre treballar, els malsparit repulsius qui traïdorencs t’hi introduïen.

(...)

—M’esguardava el meu torturador amb l’ull que encara no m’havia arrencat. No en comprenia pas la mentalitat. M’era una bèstia completament aliena.
—No se n’adonava que un cop m’ha tolta totalment la façana de la cara sóc exactament com ell — un bocí de carn sense presència?

—Un bocí de carn furgant al buit entre les altres immundícies. Una immundícia més orbament furgant al buit.

(...)

—Mestres, bòfies, jutges, capellans, moralistes i les altres hipòcrites merdes de tot pèl, sempre m'han anat omplint de penjaments.
—Acusacions pseudo-humiliants, pseudo-avergonyidores, a doll.
—Res, home, res. Il·lusos!
—Sempre s'han quedats verament curts.
—Tret que només a uns quants els podia respondre allò que per a tots plegats pensava, *My dear lady, you don't know the half of it*.
—En món ideal ho podies haver dit als merdes més agressius. Tret que volies encara guardar la pell.

(...)

[—És revelador. Saps quina és la llengua interior, de veritat, sense trampes, d'aquell al qual t'adreces. I la seua resposta et diu molt sobre el seu caràcter. Saps si és una persona que pots respectar, o qui més val deixar anar.]
—*Sense comptar els gossots, repulsius aliens qui ens volen posseïts, en quina llengua o mena de llengua parleu a bestioles i arbres?*
—Potser no t'entén. Li aclareixes la cosa una mica, *Com hi parles? Per exemple, com parlaries a un infant? A un inferior? I en quin idioma? En anglès? En rus?*
—El cargolet, la merla, la mallerenga, el pardal casolà, àdhuc el gaig, qui han fet niu vora l'entrada de baix i cada cop que n'obr la porta sense recordant-me'n, massa esventat, prou se'n planyen, esfereïts; o quan passant el rasclet per a recollir les fulles seques, duc la por al cor d'una serp; o quan ixc a pixar fora a les fosques i amb els ulls que se m'acostumen a la foscor, o mercès a la lluna, me

n’adonava que em pixava damunt cap tortuga o cap gripau o cap tatú... ; o el jorn on espiava al parc unes noietes prenent el Sol i volent-m’hi atansar per a veure’ls millor les carranxes, davallant fascinadament pel vessant de l’arbreda, col·lidí mon cap amb un vesper, les amb raó molt enfellonides vespes, tot i que em fiblaven ulls i galtes, rebien mos humils disculpes, com era natural.
—Encara pitjor, quan haig d’occir qualque insecte o animacle invasor... els llimacs qui se’m mengen l’enciam... els arenícoles d’ham... els mosquits amb contagis qui em xiulen a l’orella... els peixets d’argent qui em foten malbé els llibres... sempre els deman perdó. Si fos caçador o carnívor, malparit, cada cop que assassinés o cada cop que em duc un mos sanguinolent al pap, què no haig de fer! I als arbres, els ho dius, perdó, quan els tols els fruits; ah, i si mai els haig d’esporgar, i pitjor, tallar. *Perdó, noi; calia, saps?*
[—L’excepció (és a dir, quan no deman perdó, massa angoixat) és quan m’haig de defensar de qualque animalot qui em vol mossegar, o pitjor, menjar! Llavors no hi veig de cap ull; i, abans de rebre sense culpa, que rebi el maleït agressor!]
—Si algun carallot em respon, massa viu, pobrissó, *No parl pas amb bèsties! No parl pas amb arbres!* — ja sé que és un idiota; poc hi perdré més temps; qui competiria a pixar més lluny amb una mofeta? Ja s’ho fotrà.
[—Never waste oomph refuting hostile predications. Let the wrong rot in their own stupidity.]
[—Personalment, pertot arreu al món, sempre he parlat a arbres i bèsties en català, i sovint, sobretot, per a demanar-los perdó... Sóc així, ja em coneixeu, català i com cal!]

(...)

—Per exemple, els civilitzats fotem la merda a les clavegueres, i no pas com fan aquell flagell, els gossos, qui

la foten, com els salvatges, pertot arreu. On et cagues et deixes la merda, gos, salvatge, barroer, ignorant.
—Els civilitzats la merda l'enviem enjondre, ben lluny, que hom en faci quelcom de profit.
—O hom els extermina o exterminen la gàbia.
—Només el *gabiïsme* s'hi val. O estalvis tots, o cap.
—Essencial per a la supervivència, doncs, l'exterminació dels cretins de cada superstició ni tribalisme — els gossos, les bòfies i la resta de gàngsters localistes, patriòtics, nacionalistes, racistes i imperials.

(...)

—Deia el ninot a la televisió que els "mexicans" els discriminaven els "anglos". I és clar que no deia que els "negres" els discriminaven els "mexicans".
—A les televisions i les altres palestres trucades, les discriminacions sempre hi vénen discriminades. Les minories majors són les que toca sempre de tocar quan hom vol parlar de discriminacions. Les minories menors, saps què? Que es fotin, com més aviat desapareguin del mapa, més contents no serà tothom — sobretot els "antidiscriminadors" de pa sucat amb merda qui parlen a la televisió i els altres altaveus de la falòrnia.
—En tot cas, no veuràs per exemple mai un "mexicà" asseure's prop un "negre" a l'autobús, car "els negres puden qui-sap-lo". I, parlant de minories destinades encara més ferotgement a l'extinció, com diries que tracten els "mexicans" aquells altres "negres", els "regionalistes"? Els "regionalistes," és a dir, els catalans, més exterminables que no la més mesquina tribu dels menys nombrosos "indis" mateixa! Simplement ens neguen l'existència; *ecs, vós, i quin patuès "provincial" no bordem — horrorós!*

(...)

—Què hi pintem al món?

—No re. Ni som ni hi som.
—En no ésser-hi, no som; i en no ésser, no hi som.

(...)

—Insensibilitzats pels nostres enemics, els “mexicans”, i qui diu aquests diu per exemple “peruans”, ells, com tots els xarnecs, s’han apresa perfectament la lliçó inoculada pels vomitius dictadors dels vassalls castellans lladres i pútrids (i ara canfelipútrids) durant segles d’ocupació. *Inoculada,* ja saps per on. I ells, com bons esclaus, de colònies, com fot aquell desgraciadet peruà ara conegut, en Soiled Panties, marieta culcagat, merdetes tremolós, vassall dels vassalls, com tots els encara ocupats mentalment, més fanàticament franquista i tot doncs que no cap altre a la “metròpoli”, o, per a ell, la puta mare pàtria, la puta màtria, on ha fet fortuna llepant culs de pútrids dignitaris, què hi vols fotre, ens tenen el dit merdós ficat a l’ull.
—Casa-t’hi amb cap i ho veuràs. El cònjuge et mataria si et sentia parlar en català als teus fills. Exercici molt, molt perillós per a tu (molt més si ets una dona, és clar), car els fills et trairien sense voler-ho, és clar. Se’ls escaparia cap mot o expressió en català, i allò collons com et denunciava. Ja hi ets, al pot.
—Amb el lloro, el mateix, no li facis aprendre re en el llenguatge tabú.
—Molt d’amagatotis, i encara, només et pots aventurar a parlar en català... amb el gos. No pas que el gos no et trairia si pogués, però no és pas tan llest com el lloro, i, cagot ignorant, només sap enraonar en gos.

(...)

—Els canfelipútrids són de mena feixista
Es diuen Felipa i són borbònics
Fills de lictor, el feix a la sang.

(...)

—Said Felipa the pansy asspainer nazi
It wasn't me, I ain't but a patsy.

(...)

—Stinking Felipa, as he is universally known, one of the most distasteful and vexatious among the Bourbons' fetid spawn, was shitting himself and so he ran toward the cubicle next to where I was bidding my time, waiting for the most propitious moment in which to act. My wildest prayers answered. Just within my reach, disgusting Felipa, the prince of asspains and other sewery horrors, he enthrones himself and voids his loathsome mephitic dump. Holding my nose, masking my mouth, for the pestilential cloud surrounding his repulsive presence is damned thick, I could then have killed the monster in this for him most proper of positions; at last our dream come true, him and his shit joined forever and ever, when, wouldn't you know, here's my luck, prayers be blasted, for the damned pistol jammed.

(...)

—La legalitat dels pútrids és fraudulenta. Daus plomats contra nosaltres. Tots els atots sota la màniga. Només la brossa ens pertoca. És doncs de suïcida de jugar net amb els qui juguen brut. *With underhanded creeps you've got to get at them with underhanded means*.

(...)

—Uns mexicans xapots es barallaven a balades pels favors de la senyoreta Penitència.
—*En cantaven? Pobre cuquet d'orella!*
—No, no; se'n tiraven, raigs de bales.

—*Ah, uf, car llur musica és pitjor que no cap tret de bala on sigui, i menys al cau del cap on el cuquet no s'estatja; més t'hi val bala que balada de mexicà. Només aquell invent repugnant dels repel·lents franquistes, el ploramicós flamenc de merda, és més fastigós, letal, xerric rosegador per a les putes orelles*.
—Escolta'm, vols? La senyoreta Penitència els amaneix sopa de xona, i els mexicans en són molt llefres.
—*Dels mexicans t'ho pots creure tot*.
—Amb zel d'obsessos gelosos, no exoneren, en llur bogeria, ni els gatets. Els han fotuts puntades i els han esventrats tots, la colla sencera amb els budells enlaire. Les mosques quina festa no hi fan. Les mosques no els foten gens de por les bales.
—*Malparits mexicans, vós! Visca les mosques, però! Qui fos mosca, i sorda, vós!*
—Només el guanyador xarruparà sopa de xona, saps?
—*Què haig de saber? Jo no sé res. Gràcies a déu, cervell de mosca*.
—La puta Penitència, dona de tremp, de tarannà robust, una mica adust, temprada en les vicissituds d'una vida dura, se sap fer a la xona una sopa que es veu que re, ni cap aixarop fortificant, ni els opopònacs ni les ruans que vulguis, ni cap de les altres merdegades i verins al prestatge dels remeis, no fan eixorivir tant la pitxolina dels mexicans.
—*Fretures de pecs megalomaníacs!*
—I on creus que s'asseia la patrona sense pa?
—*Al tron, la poltrona? Sense pa... La trona! La cagadora, oi?*
—Justa la fusta. Asseguda a la pudent comuna és on es feia a la xona la sopa mentre els caòtics contrincants no s'eliminaven a balades. Qui creus qui en serà el campió? Fiquem-hi messions.
—*Llas, tinc les butxaques plenes d'aranyes*.
—Carallot, si no t'hi jugues re no sabràs mai la fi de la història.

—*Ai com patiré. Tant que, en la meua desesperació, em menjava amb queixals i dents la llengua, i llengua païda, em menjava dents i queixals amb les dents i els queixals, fins que les darreres dues dents rostaven el darrer queixal, i les dues darreres dents no foren més tard rostades per les empedreïdes genives. Esquelètic, en diria fins i tot per les rònegues maixelles*...
—Apa, deixa't d'ostes i engresca-t'hi, tu qui ets mosca de comuna i saps doncs tots els escabrosos secrets de les dones.
—*Les dones no pensen amb la xona; pensen amb el cervell. I no sóc mosca de cervell; què més voldria!*
—Que et donguin pel cul.
—*Això fóra miracle, això! Els cretins et feien sant de llur molt inic, criminal, santoral. Això de donar pel sac una mosca!*
—Que et bòmbon, et dic. Tu t'ho perds.
—*Històries de mexicans, pse!*

~0~0~

—Em rellegia, tot just desvetllat, els esquediasmes emergits del son incert. *Tinta blava en paper groc*.

(...)

—A velocitat d'insectes frenèticament delerosos, sedecs, de cardar i pondre abans d'espitxar-la, els ancians de l'espectacle sovint s'ensopegaven amb troballes cataplèctiques; us paralitzaven de por les veritats que amollaven. Tanta por que n'esdevinc no sols anorc, afàl·lic.
—Car aquesta és l'escleta imatge: *Gàbia claferta de cruels sinergètics paràsits*. De totes menes i sense atur en neixen i en moren. Tot allò que neix, mor, i s'ha acabat. Fins que el foc se l'enduu. S'enduu la gàbia, plena o buida, tant se val. I au. Ni gàbia ni merda. Ni memòria. Ni memòria que mai

existís. I això per sempre. Per sempre. Durant eternitats d’eternitats.
—Ara que sabem que vivim en una petita sola gàbia perduda per l’espai infinit i que com més anem més plena de merda no la tenim, és suïcida per a la gàbia de respectar mica l’ignorant, l’esguerrat de cervell, el crèdul, és a dir, l’estúpid, de qui les idees només ens tornarien al caos primitiu.
—La gàbia no surarà fins que tot el llast no haurà set estimbat.

(...)

—Als noranta-sis anys mon pare encara llogava, a preu de saldo, per a l’annex de la seua saleta d’exposicions, decrèpits emissaris de l’espectacle qui reactualitzaven com podien les folles estrafolleries dels esvaïts estrafolles d’antany, els lucratius enganys pseudocientífics que ens posaren en risc tots plegats, amb el perill imminent d’autoanorreament que ens tenia mig escanyats per les idees destructores dels carrinclons, maleïts, antropòlegs ans etnòlegs qui semblava que cada mes, en publicacions molt tifes, extol·laven ans glorificaven fins als núvols la brillantor dels tòtems dels salvatges i llurs estrictes eixamenaments en com qui diu tancats endògens endèmics degenerats, parroquials, ruscs, on les idees alienes mai no penetraven sinó amb escanyats comptagotes, utopies les llurs que presentaven, segons els carrinclons saberuts, molts d’avantatges en relació a la fada balba civilització, i això ho deien a raig, sense escatir de debò els fenòmens abissals de la fal·laciosa germanor dels primitius, els quals, amb llurs rucades de gurus, i estels, i lotus i nèctars, i divins i destins, i fats i vodús, i llurs corporals pseudo-sanitats, on els prístins col·lògens mantindrien la mentida de certs virginals trets genètics ara suposadament fets malbé per la cultura i els avenços de la societat massivament organitzada, a part

que els enlluernats il·lusos professors, qui sap per quina pollosa dèria o segurament només per l’afany de presumir de viatjats, feien abstracció de les fortors i infeccions que llurs lloats no desprenien, i les mediocres orgies, les morts anodines, les ordalies de la pubertat, els turments de les supersticions, els màrtirs per causes irrisòries, els xarons, ridículament fungibles atuells, els nimis empitjoraments de fútils lesions, la vergonyosa facilitat com permetien d’esdevindre extints, per manca de prou conceptes que els sustentessin, tot allò que fos mica penetrant, ço és, veritable, en llur pega consciència, mes tot això, és clar, tant se val, en recurrents cerimònies de malson, ja ho havia anat sentint d’ençà que fui parit i gitat, com gèlid vòmit, dins aquest enjondre i aquest més enllà de vastes distorsions oculars on, terpsicoreica, geogràfica, psicodèlica, la senyoreta mort, model esquelètica, vol imitar, desastrosament, cap d’aquelles meravelloses coreografiades rosses i brunes qui als somnis inaferrables se’t despullen llépoles, mentre tastes llúpols i violes flaires, i doncs se’t despulla, fastigosa ella, i fètida, de vísceres corrompudes i te les llença al visatge perquè t’avesis a l’etern no re on tot hi és infinit podrimener que t’estalona arreu mentre el·líptic vas rodant en vogi incessant al voltant, interrogatiu, del mateix punt, un punt encallat que amb l’ús i abús del teu rodar en filaberquí es transforma ara d’empertostemps en avenc, en pou infinit on si al començament bocana amunt un incert (*tot és incert, tret que l’allioli es fa amb julivert)*, un incert cel d’autumne constel·lat d’ominosos esclats i flamarades encara semblava ballar’t als ulls, de mantinent només foscor inescrutable has, i vols treure-t’ho del cap, i amb les mans papalloneges com si vius en teranyines, i vols centrar’t per comptes en nous panorames (no pas els llurs tan repel·lents i pudents, i ruïnosos, de soltes frontisses i costures esfilagarsades), clars panorames els teus amb conys (conys, l’únic deslllorigador possible, llença-t’hi, catafracte però contra les

mènades, de cap i prou), mes aquells maixants bandolers de la disseminació impassible, com dic, anòmals i tot en llur sostinguda inacabable malastrugança, t'ho tornaven a injectar, xeringant-te'n, amb cares de pòquer, melangiosos, antipàtics, indecents, malèfics, angoixants filisteus fascinats per tot allò repulsivament claupassat, adés nòmades ciutadans qui també fugien il·lusament cap endavant, amb les crosses del verb si fa no fot enginyós, fictament gnòmic, i només dins el límit del permès per les forces molt malignes de la moralitat asfixiant, intentant d'estalviar's d'haver's d'endinsar's excessivament en la por de la feixuga solitud que només et fa retrúnyer al cervell la buidor del que és a frec de caure't damunt; d'escapolir's, intentaven, amb la xerrera que fes per poc que fos factible riure el personal, de les sogues imminents del penjat d'un fat, tanmateix inapel·lable, inescapable, nòmades esgarrapats, escarransits, amunt i avall, drogats per la inútil activitat, qui en desolador oscil·lant paisatge de fi del món s'agrumollen ara en cercle maleït per a tallar'm també a mi amb les destrals esmussades de llurs veus de declinant repapieig, com si sóc nul, indiferent i negligible vírgula nàquissa, tota zona on pogués mai desenvolupar cap altra esperança; m'engalten rudement, no gens subtils, el patiment essencial del que em roman, ells qui ja han viscut, i qui coneixen finalment que re sinó el general extermini cal aguaitar, per a fer, de les percaceries, com balbs voltors moribunds, no pas re altre que, fútils iconoclastes un darrer cop, paltrigar-hi flonjament, afetgegar-hi a blanes guitzes, a l'atzar, a la babalà, no fos cas que, en el trepig, cap guspira impossible no s'encengués sola i no reiniciés el motor tot rovellat ans enferritjat de llurs carreres antigament foraviades a pous infernals d'agressiu mefític efluvi, (the fuck are you gonna do with immortality; more of the shitty same; angoixós), d'on que fugís d'aquelles angunioses estretors, tot d'una novament orfe, sense amics, mascarat i bru que hom em prengués per anònim zíngar ambulant, cap a l'horitzó safrà

on, desconegut per tothom, tot esdeveniment cabdal pogués, sense que em calgués dir re, ésser negat sense haver de pledejar a favor de cap mítica fonamental estructura avial servada enlaire com conquerit trofeu, mes en realitat flagell imposat de deletèria fumarada als cervells engargussadament numèrics dels datspelcul constantment embacinats, decebuts, brellats, entabanats, món d'envanits carallots esventats despietadament cap a l'enlloc.

(...)

—Dàmocles s'espolsava la farina
I alhora un tàvec (cregué) mes s'errava
Car li plou glavi doncs no pas vermina
I el glavi es clava al peu d'un qui badava.
—L'Espolsa-glavis és nom que es guanyava
Pertot on fos ningú li diu gallina
Tothom sap que ni és tifa ni diu blava
Que àdhuc mai no s'atansa a la latrina.
—És tot un campió l'Espolsa-glavis
Té acollonits el tros més gros dels savis
Com pot un mer mortal (diuen llurs llavis
Tot arrugats de massa haver begut
A les popes de qualque rara avis)
Ser sols per assegut tan conegut?

(...)

—*Impotent.*
—El meu poder és amagat
Tan amagat que ni jo no l'he trobat
El cercaré pertot
Com qui es cerca als pantalons l'escarabat.

(...)

—Mos sis macips enllestiran la feina

Encapellats amb la mateixa boina
Mai deixaran cap atifell en doina
Si cada mà son guant, glavi sa beina.

(...)

—Érem al meu taller d’art retocable. Un taller d’enormes finestrals on els sis aprenents d’artista em retoquen les escultures eternament retocables. Car re no és prístin ni, si n’és, ha de romandre’n. Car allò intocable, com l’intocat, és horrorós.
—Tot d’una un enorme llamp, de qui l’eixordador retruny ho fa tremolar tot, crema com esca la casa del costat. Ho veiem per un dels finestrals. Tantost cau el llamp infernal de moltes de forques que ixen d’una tija elèctrica de foc eixorbador ampla de dos pams, la casa, un magatzem de vestits, s’alça en flames. Unes flames que s’estenen pertot.
—Els dic que evacuïn, que no curin de salvar cap de les escultures retocables. Això rai, ja en farem d’altres.
—Quan els sis són fora, me’n vaig corrent al costat del taller, on ma mare hi té la seua botigueta. La vaig cridant pertot arreu. Algú em diu que és ajudant enjondre. Tothom ajuda tothom.
—Amb una gran peça de lona molt feixuga que vaig arrossegant damunt els focs incipients n’apagava pler. Tots plegats, no sé pas si salvarem gran cosa. De fet, re.
—Aviat som corrent lluny de la devastació.
—En hores de necessitat immensa les habituals tresqueres duen totes a la insigne col·laboració de l’eixam. Car només retocats assolirem de trobar-nos novament estalvis.
—El camí fressat és sempre el millor.

(...)

—*cop franc per a naltres*
—ni naltres no sabíem qui aniria a engegar el tret
ran de xiulet dos de naltres ens hi ficàvem just alhora

i etzibàvem guitza ensems
—la pilota com pilota d’escudella o com fotó distret
es migpartí sense migpartir-se
com ara si es doblés sencera
tanmateix sense que cap de les dues meitats
refetes instantàniament com dic en senceres
es foraviessin gens
car heus-t’ho tu que la doble pilota única
la doble pilota única!
entrà pels dos escaires a l’uníson
—*oidà jotfot iep!*
pels dos escaires a l’uníson
—com olla qui bullís massa plena i massa calda
i que doncs es sobreeixís
la cridòria eixordadora inundà l’estadi
—mes al cap d’estoneta tocs ací i allà de perplexitat
amb la cridòria ara perdent pistonada
—les nostres sengles celebracions
cascú anant a una banda ultrademostratiu
a banda i banda monejant
marejaven i tot els assistents
—i no dic re dels àrbitres
aturats com estaquirots
—car cert que n’hi havia per a dubtar
per a dubtar de la puta diguem-ne realitat
—*era allò un gol vàlid?*
—*valia per dos?*
—i escolta on havia anat el cap del porter
què hi feia pel camp un porter sense cap?
—el cap del porter era al cel
gegantí monumental colossal immesurable
el cap del porter ocupava el cel sencer
i se’n reia cruelment
—i què anava a fotre ara el cap del porter
enfilar’ns tots plegats a cops de forca
la gentada els jugadors els àrbitres?

—enforcats al seu trident
cada pollegó trenta o quaranta mil cossos
com si fossin olives en reguitzell enfilades a cap
escuradents sense fi?
—sí això féu exactament
cada individu perfectament dividit com oliveta sense pinyol
pel pollegó de la forca del cap il·limitat del porter
migpartit
—al capdavall tothom se’n tornaria a casa crec que pansit
car quina merda de partit!

(...)

—Un zero migpartit s’ha tornat dos uns
i doncs dos (gols).
—Efectivament per causa de guitza la pi
la pilota
la pilota emesa es desfà en dos uns
que es tornen de mantinent en un dos (gols).
—Les necessitats de l’esfera
les necessitats de l’esfera
restablertes a l’instant
refeta en dues.
—Em vaig guaitar els collons
sovint esmercen llur briu o virior
en frenètics torcebraços.
—Me’ls toquí cerimoniós
gol catàrtic l’un
gol carismàtic l’altre.
—Escorxí el pollet
Encara hi ets?
—Em va dir *Atuït tu*
davant aquest petit descobriment
del molt que se’ns amaga
rere la deceptiva façana
dels fenòmens massa loquaços

trob que esdevinc monòlit demolit
volcà anèmic sinó extingit
font estroncada.
—No em creuré mai més els diaris
ni la física ni les ciències simptomàtiques
on les disbauxes de les amebes
assenyalarien la història
on tot es desdobla
i s'enfuig pels escaires.

(...)

—Els pecats d'una altra vida m'han portat a ésser un desgraciat, tret que els pecats d'aquesta m'han portat a esdevenir milionari amb tots els privilegis.

(...)

—Dones — llurs sexes i sessos — dos traus d'on no en traus sinó traumes.

(...)

—Eutanàsia per autofàgia — secret esgambi de l'uròbor qui bo i menjant-se trempa.

(...)

—Les prostitutes s'amanien a lapidar l'antiquari Casimir, perquè — en copte, ep! — les havia libel·lades de xurma sediciosa en un mormol monologat que una d'elles, nua entre les mòmies i panòplies, rere un paravent, en acabat de cardar's un client amb pressa, va tanmateix oir.
—Olímpic, rapsòdic, es va desdir immediatament, tractava d'idíl·liques les sòrdides seduccions de les marfantes, promíscues atletes del cardar, les quals, incoherents com íncubes ignominiosos, se li fotien damunt a umflar-li la

tarota i a trepitjar-li els artells i a esclafar-li, per poc que n’hagués gens, els ous.
—Perquè els savis sabem, per a la nostra dissort, que re no va enlloc, en Casimir s’esmà encontinent ninot de drap. Els més rucs la passió els pot, i llur bestiesa ens l’etzibarien gola avall, cul amunt.
—Tret que avui sóc ninot de drap. Fins que la fúria i l’eufòria no es despenguin, i llavors em netejaré al rentamans, i tornaré davant, eixugat, a la botigueta, amb cada boig desig ara expiat.
—I vigilaré des ara mateix una mica més si de cua de llavis no se m’escapa cap mot que hauria romàs molt millor no pas dit.
—Car sembla que de més en més sovint pertot se t’amaguen, per a agressivament censurar’t, de més a més dels molt morals putes de sempre, les putes putes.

(...)

—Em demanaven les velles de fa cinquanta anys, *Quins desigs has, doncs, nen?*
—Responc, *D’ésser el capdecony més gros de Lleida!*
—Les velles de fa trenta anys em demanaven, *I ara que us heu fet home i sou casat i tot, quins desigs haveu?*
—Responc, *Ah, sóc molt més ambiciós ara! El meu desig és d’esser el banyut més banyut de la història!*

(...)

—Durant la meua primera joventut, la meua més gran ambició era d’esdevenir el més gros capdecony de Lleida. (Com més endavant, un cop casat, la meua ambició més grossa fou la d’esdevenir el banyut més banyut del món — *le cocu des cocus!* I ací també, ah llas, em quedí curt; mes esperances força frustrades; a tot estirar, el més banyut del barri, i au.)

—Pel que fa a la vocació de capdecony, tothom sap que no hi ha capdecony més gros que el qui porta la geganta.
—Doncs bé, em vaig assabentar on calia fer cua per a sol·licitar el lloc per a poder portar la geganta més gegantina, i la cua era immensa, amb homenots d'allò més forts i barroers. Els del meu costat a la cua se me'n fotien gras. *Un paio tan merdetes ni esquifit com jo voler portar la geganta!* Tothom sabia que el màxim que m'alleraven era l'avinentesa de dur un cap gros — d'ésser un cap gros, i prou.
—Ben escuat, ho vaig deixar córrer. Per sort, en les meues caldes lectures de covard i escarransit, de malicós i hipocondríac, d'escopòfil, pornòfil i masturbaire, de casualitat vaig trobar una compensació molt adient. Me'n n'anava al marge del Segre, vivint com vivia a tocar de la Mitjana, i em rebolcava ans rabejava entre els joncs!
—Car m'havia justament assabentat que els joncs eren els pèls del cony de la immensa deessa Nidaba!
—Uns pèls de cony doncs màgics, divins! I així, secretament, sóc millor que no cap gros capdecony; sóc un capdecony místic, elevat, estratosfèric. I, en la meua conyística disbauxa, m'ablactava repetidament, com qui diu al cony incomparable de la mare Terra mateixa, és a dir, em buidava de llet, romania deslletat un cop i altre, m'hi escorria pler de vegades.
—És clar que més tard me n'adonava per què havien esdevinguts màgics, els joncs, cada jonc en la seua individualitat inalienable. Cada pèl de cony de jonc representant màgicament els poders de la deessa. Car oi que amb un jonc pots fer immensitat d'operacions, mes sobretot pots pintar i escriure! Pots àdhuc tocar-hi (musiques)!
—I ara te n'adonaves que qui pinta o escriu no escriu ni pinta per ell mateix, *escriu i pinta per la màgia de l'objecte amb el qual pinta i escriu!* El poeta, el pintor, només endevinen a extreure de l'objecte màgic, del pèl del cony de

la deessa — com més tard, els substituts místics del pèls del cony de la deessa, com ara llapis, màquines d'escriure, pinzells, ordinadors — fragments més o menys reeixits de la substància que contenen. Els "creadors" no creen re, tot és ja creat al cony de la deessa, i ells només, com dic, endevinen a extreure'n més o menys sentits bocinets, de tanta (una absoluta totalitat!) de poesia ni imatge.
—En això rau tota llur habilitat. En convèncer humilment l'objecte màgic, el pèl de cony diví, a retre una mica de la seua infinita essència.
—Així que als artistes de tot pèl, només els dic, *No re, home, no re; abaixa la cresta; sense els pèls del cony no produeixes sinó merda*.
—Així que... això.

(...)

—Mon pare i mos germans els sentia discutir, aprofitant ara que ma mare era fora, dels inconvenients de la nova instal·lació al canfelip de casa. Ma mare hi havia fet ficar dues cagadores, una amb l'anella i la tapadora rosa per a dones, l'altra per a homes amb tapadora i anella d'asseure-s'hi damunt d'un color blau gris, les dues tasses, cagadora contra cagadora, instal·lades l'una davant l'altra, de tal manera que dues persones cagant alhora gairebé es tocaven de genolls.
—Ho trobaven contradictori. Ma mare deia que allò facilitaria les converses i l'harmonia casolanes, car cagant és quan hom es troba més obert i indefens, i doncs les confidències, si doncs no les confessions i tot, ragen més a lloure. Ells creien que allò, aquella proximitat que trencava la intimitat del cagar, els impedia de lliurar-se a la tasca, i doncs que havien d'acabar només mig cagats, o àdhuc restrets del tot.
—Sense collons ni pròstates ni romanços, les dones, al contrari, elles rai, una caguera fluida d'allò pus.

—Tret de les maniàtiques, és clar, que n’abunden, eh? Les maniàtiques, no; les maniàtiques no poden cagar mai. D’ací els milers i milers de remeis ineficaços que vénen aquells altres estrafolles dels collons, els apotecaris.
—En canvi, oi? Tan bé que els aniria el remei més natural: fer-se donar pel cul. Amb la lleterada de lubricant i l’eixamplament concomitant del recte, rai; en realitat, prou poden, les dones; i els benaurats marietes, ei!
—Marietes, qui en fos! Qui més qui menys, tothom en vol ésser. Mes només n’és qui pot, no qui vol. Car pren collons d’esdevenir-ne; només els més valents n’esdevenen, i tothom els enveja. Els enveja bojament. Els més fanàticament envejosos covardament els vilipendien, i fins i tot, en colles de merdosos cagadets feixistes, els agredeixen, i això encara demostra més fort llur enveja i sobretot llur impotència, llur insignificança i llur pusil·lanimitat.
—Al capdarrer, trobava les disquisicions repetitives i carregoses, i d’esquitllentes, com si no hi sóc, i això rai, que ningú no em troba mai a mancar, m’esmunyia fora, i pujava amunt amunt, salvant tots els pisos de la casa més alta de la gran vila, escales i escaletes i escalotes, tram rere tram. Fins arribar al terrat, del qual n’hec, i ningú a casa ho sap, un reencuny de la clau.
—Al terrat, amples, amplíssimes, vistes; vasts panorames. En veus els límits desdentegats de la vila, i llavors, enllà, enllà, els camps i les muntanyes, tot al voltant, horitzons sens fi. Vas tombant el cap i quants de graus no pots escosir, albirar, esguardar, explorar, mesurar? Doncs tots plegats, els tres cents seixanta girientorn.
—Repenjat a l’ampit del terrat, guaitant avall, hi veig una uhmanitat qui traginen una enorme serp blanca. Enorme i llargaruda. Tan llarga que no saps on acaba ni on comença. “Llonganissa Goliat” (multiplicat per tants de milions com calguin). I els traginaires, la uhmanitat, la gernació, feinades i feinades per a anar avençant miquetes.

—Dic, *Collons si deu ser llarga!*
—I em diu mon pare, qui es veu que al cap d'estoneta s'han ensumat on em ficava, i ell i mos germans també han pujat darrere meu, em diu, *Llarga com la Terra mateixa, com la circumferència a l'equador!*
—*O potser com la circumferència que passa pels pols*, diu un dels germans.
—I ara s'han posat a discutir sobre la llargària de la serp, si polar o equatorial. La serp qui cal sempre anar traginant per a trobar-li un indret on potser emprenyi menys. Tret que no és gens fàcil de mai trobar-l'hi, aquest amagatall, la bestiota essent grossa, vull dir, llarga, com el voltant sencer de la Terra mateixa.
—*I la serpota, és morta?* — dic, com un carallot.
—*No*, em respon mon pare, *letàrgica; s'acaba de cruspir 445 infants*. És tot el que menja, de trast en trast, cada tres setmanes o així. Quatre cents quaranta-cinc infants.
—I on trobaran on ficar-la?
—No ho trobaran mai; s'aniran morint amb la serp als braços. Llei de vida, ves.
—I per què quatre cents quaranta-cinc?
—Li fan fer règim. Massa feixuga, pesa massa, per a transportar-la contínuament; abans se'n menjava sis cents seixanta-u; per àpat, cada quinze dies si fa no fa, sis cents seixanta-u.
—Quina gràcia, l'últim, oi?
—Quin últim?
—L'últim dels sis cents seixanta-un infants. L'u. Se l'haurien pogut estalviar, cavà? Ningú ni se n'adonava. I ara havien un camàlic més qui els ajuda a transportar-la. I al cap dels anys i les centúries, l'infant estalviat, fent-se grandet, casant-se, havent pler de fills, imagina't els benvinguts afegitons a la corrua, a la processó, tothom més descansat!
—Les coses funcionen com funcionen. Et penses, pàmfil, que seràs tu qui arreglaràs el món.

—*Imbecil*, diu un dels germans, i tots se me’n riuen un cop més.

(...)

—Quan el darrer trompeta, a frec de dessagnar-se del tot, esbufegat no tocarà l’anorreament de la uhmanitat, tot i que la serp blanca no en feia pas poques, d’èpoques, que s’havia mort entre les mans de la uhmanitat, encara munions i munions incessants d’insignes poltrons seran nogensmenys portant-la amunt i avall, colossal despulla, tota podrida part de dins, llarga i ampla com la Terra mateixa, impossible doncs de sebollir, car per a enterrar-la prou hauria calguda més Terra que la terra no ha.

(...)

—El meu padrinet Maurici un dia, ara no me’n record si era ell o jo qui feia poc havíem sortit del sanatori, vull dir, de can Pigem, on ell amb la seua dèria, jo amb la meua, els dos hi havíem anat a petar en diferents èpoques, mes tampoc no gaire allunyades, doncs aquell dia que dic, no gaire en acabat que bé ell, bé jo, bé els dos, ens havien trets de la casa d’orats, em va portar la mona a casa i em va dir, un moment que érem lluny dels meus pares, que el déu dels pútrids era un titellaire psicòtic qui, allò de defecar a llindars d’altri en forma de calamitats i malalties, rai, mal quotidià; el pitjor era que, com menys t’ho esperaves, t’enviava el seu representant més important a la Terra, ço és, la mort, i aquesta, molt malignament, gens com cal, sense l’amabilitat ni de trucar a la porta d’una manera educada ni re, a tall del que fot sempre l’assassina bòfia feixista, et fotia la casa daltabaix, ho feia malbé tot, i llavors t’estrangulava amb mans de boja, mans compulsives d’una d’aquelles boges, víctimes d’aquells salvatges atacs sobtats, qui prou havíem conegudes al manicomi, i que

doncs, m’advertia, fluix del meló com no era, que no provés de menjar mica de la mona, que aquells dies ell estudiava vodú per a assajar de contrarestar la mort, i l’havia amanida amb embostes i embostes de pols de cementiris, tota la gamma, pols vermelles, pols verdes, pols grogues, pols blaves, recollides amb les cerimònies de rigor i amb traça quiropràctica i minuciositat de lligamosques, i que la portava per veure els efectes en els cobais coneguts qui eren mos germans i pares. I que doncs, per la meua part, que sobretot parés compte a no tastar-ne gens de gens.
—A qui li ho havia d’haver dit! Quin acolloniment! Ja de petit era d’allò més hipocondríac. No pas que en sigui menys ara, mes m’ho puc campejar millor.
—Més tard, la família anava a la font de sant Jeroni, a la vora del riu, i, és clar, jo era l’únic qui no volia tastar la mona del padrinet Maurici.
—Brams tremebunds trenquen la fràgil lluna de mel de l’entesa familiar mentre els pares m’obliguen a tastar-la.
—Vull anar-me’n corrent, assenyalant el cel, com ara quan veig que s’atansa la tempesta i sé que seré qui rebrà ineluctablement el llamp.
—Saben que tinc por de tot allò que vola. Papallones, mosquits, escarabats, ocells, míssils, bombes atòmiques. Així que d’antuvi tots se’n riuen. El padrinet, no; el padrinet no hi és; amb la saviesa del pedagog, s’absentava, no gaire lluny d’una arbreda prismàtica, d’estranyes lluentors espectrals, a amagar la seua càndida erecció rere la tossa granítica, vúlvica, ço és, vulviforme, i amb el pas dels mil·lennis demostrablement força fungible, car a hores de llavors reduïda a runa, i que devia commemorar l’indret on caigué acorat qualque general romà, i a les crètues de la qual, fent pipí, ell en resseguia, una mica obsedit, les almescades pregoneses, bo i repetint al magí el mateix trajecte d’unes lletres fantàstiques, amb el seu carallet encara mig dret, de tumescències liles.
—*S’esgarrapava incessantment el piu*

Qui sap per què se l’esgarrapa tant
Potser li pruu com trompa d’elefant
Qui de la vespa en violava el niu.
—*Potser ariet empès endavant*
Trencava un vespre fosc el cresp del riu
I li mossega un lluç el voraviu
De tal faisó que es creu totjorns pixant.
—Mentrestant, m’han enxampat com qui diu enjogassadament, sense fer cas de la meua palesa angoixa, la resta d’excursionistes pensant-se potser que el dia de la mona tot s’hi val.
—Entre germans i pares, garrotat, han reeixit ara a embotir-me polsims del pastís, i llavors, deslligat, amb quina aversió no he fugit! Com ara foll i més que foll, efectivament.
—Veig pampallugues pertot arreu. Cel elidit, esborrat, només rares espirals fulgències hi rauen que se m’aboquen cataràctiques. Amb la meua propensitat a l’esbojarrament, aquest afegit d’horror tangible en les aparences incertes d’un món qui s’engruna quotidianament sense pietat, ara que, desemmascarat, se’m revela en tota la seua real realitat d’ésser no sols absolutament inestètic, ans un infern tot ple de malignitat que roman latent rere la façana esquerdada, elegíac, desconfit, ja no sé que giscl. Em vull segurament profeta, profeta trastocat qui ho deslloriga tot, i m’he ficat a esgaripar encara més espectacularment, dient què, qui sap, sobretot això, *Que se’ns aboca, ens cau sobre, ja el tenim damunt, l’infern! l’infern!*
—Esventat, no veient-ne de cap ull, vaig trepitjant pertot arreu mones i berenars, i vaig fent malbé porrons i plats, i vaig fotent xuts a gossets i puta canalla, i els morts de gana, bon tros dels monaires del prat, enfellonits a més no púguer, darrere meu, volent-me fer callar a mastegots.
—Sort que aleshores vaig caure al riu, i el corrent se m’endugué, i l’aigua freda em tragué parcialment del cràter del volcà, i començava de reveure porcions de la façana enganyosa d’aquell món merdós que en realitat és esfèrula

de foc tramesa acceleradament a l’infinit no re, perquè s’estavelli en un esclat darrer, on tot es resol en cares molt cruels de monstruosos diables esmerçats només en la tortura sens fi.
—Com puça relliscant en cinta fúnebre, així se m’enduu, fi, el riu.
—Perquè a la fi la nit no faci cap, perquè a la fi la nit... La negra nit no em banyi...
—Rabejant-me... Rabejant-me en la disbauxa telepàtica on em somorgoll, no em banyi, no em banyi...
—No em banyi, la nit negra, en èxtasis d’imaginades cròniques, que, en ordre cronològic, prou deurien explanar a un lloc o altre, èpiques de peripècies sens fi, el fet que totes les al·lucinacions tan anormals patides per cada heroi, en instants d’efímera flaquesa, no es revelen al capdavall ésser sinó episodis on el bravíssim acròbata qui zigzaguejava part damunt la nafrada metròpoli, no entrava en breu mareig...
—No entrava en breu mareig, l’heroi, abans, sobrevolant, egregi, ginecològic rai, aquell cony d’infern, aquell infern de cony, ja sense compunció, amb coratge de bruixot qui trenca tot tabú, no s’estimbés...
—No s’estimbés, a través els atzabons, fins al cor de la busnada on, arrogant, els llamps en feix, com anyoc d’espígol, no aplega per a esterrossar l’horrible bèstia marina, vull dir, de moment fluvial, a tots ops aquàtica, qui m’agredeix...
—Qui m’agredeix, i, paranoic, crec que em diu, molt manyaga ans femenívola, *Només te’m vull menjar, només te’m vull cruspir de viu en viu; filial, repapiejant, pragmàtic, te’m lliures, mos delicat, mos ambrosíac, havent àdhuc llençada, com arestes o ossos massa emprenyadors que se’m fotrien inics de desfila entre queixals, la sòrdida percala que et tapa...*
—La sòrdida percala... La sòrdida percala que et tapa, cagadeta, el culet.

—Veus d’agombol i seducció, veus sol·lícites de garneu femella qui se’t vol empassar d’un mos, d’un glop, veus de dracs d’estany embruixat, veus de taurons, de cocodrils, de monstres oceànics encara indescoberts...
—Fins que oidà, no s’escau una segona... Una segona benastruga escaiença.
—En sobtada rebel·lió epidèrmica, el riu escopina l’innocent xiquet, l’íncube qui, súcube, tota aquest interminable trajecte, n’havia fet incòmode jaç.
—I doncs, qui paper de fleuma, car què hi faig ara, vomitat pel riu, soliu i nitós, nocturn i pelat, en aquest voral clafert de rels? Rels de vern on m’encallava. Mes calla, que em veig... Em veig, per via de fantasia, el bell visatge cavil·lós, un pic perplex, d’heroi incomprès qui la gola del volcà rebutjava com ungla d’índex de gegant la borra al melic.
—Ui, i ara el fred. Tot moll i amb el rellent, els tremolins!
—Sessió de desglaç, mec! Anquilosat, ossificat, colonitzat per masses d’insistents coralls. Tòtem ressuscitat, o espantall, si em sentissin els de casa, els xiquets del carrer! Esglaiaria tothom amb aquest reguitzell d’esternuts. L’espantall esternudava? El tòtem torna a caminar?
—Cianòtic, revulsives clapes a la pell de mort desenterrat, sospitoses màcules on podria descobrir-hi absurdes colònies de punyents espècimens, amb el crani segurament cosit d’ancils i fissurel·les; en tot cas, l’estesa del cos camp de batalla, o millor oasi simbiòtic, poblat de gom a gom amb tota mena de cuques abissals, moltes de les quals amb crosses i tot, mai no havent pujat tan amunt.
—Ep, providencialment salvat de les aigües. Engeguéssim, doncs, endollats a un tarannà més jubilant, tu! Bona idea, endollats, engegats, giravoltéssim.
—Giravoltant, doncs, com un dervix per tal d’eixugar-me i alhora expulsar-me centrífug la vermina aquàtica. Car prou tinc la impressió, com dic, que sóc ple de musclos o peus de cabres encastats a indrets selectes de l’antiquíssim cresp que em cobreix, com cotna de dinosaure, com arnès de

fòssil catafracte revingut al món. I crec que potser un cranc se’m vol cardar un cuixa, i que qualque sabater, o qualsevol altre escarabat giratori, els raspallets a les potes del qual em fan pessigolles a les sofrages, cerca aixopluc (fotrem goig! galdós pronòstic!) en estratègic orifici.
—A tots ops, cert que tot em pruu, tot em fica nerviós, com si sóc superflu pipioli qui s’aventurés en bordell. A boldrons en altíssimes trones, els ventrells de les putes qui, com jutges assassins, s’hi asseuen, sacsats per terratrèmols d’infamants rialles.
—I jo que em volia en escenes del tot contràries, d’heroic dalt el trapezi, dominant el tòrrid paisatge, totes aquelles marfantes fent-me la llunyana, inaccessible, gara-gara, admirant-me, dic, alzinat, com dinamita esclatada, entre lluentors intolerables.
—Tret que, tan amunt i tot, i potser em ve basca? Car al capdavall quantes de cuques inconegudes, com dic, per no parlar dels coneguts renocs, les sanguinyoles i les sargantilles. I els llimacs i els tartranys, i els grills talps. I sens dubte els claus. Els claus de vells taüts desarticulats. Oi que els cementiris sovint s’esllavissen?
—Quantes… Quantes, fill meu… Quantes de porqueries no t’empassaves durant l’ardu periple? Segurament en reps un maleït empatx.
—Rots agres. I que puts a peix, a iodes i a sals, i a defecacions marines, i a aromes d’engonals. Puts a cony de marcolfa sense bidet, cardada catorze mil cops els caps de setmana — com ta germana, no fa?
—I tampoc, calla, quines coses de pensar en un moment tan delicat! Car on ets, què hi fots? És clar que no ho saps. No saps ni on has anat a parar. Car cap on deies que desembocava aquest collons de riu? A quin oceà, vull dir! El Pacífic? l’Atlàntic? El com se’n diu? L’Àrtic? L’Artístic? A quin oceà, xiquet, vet-ho ací, a quin oceà no raus!
—Tant se val, som-hi. Enfilant camí de sirga. Ara, però, cap a quina direcció? T’adreces devers la bona? L’errada? A la

babalà, au, com diem els moros. Som-hi doncs.
—Potser, potser sóc a cap illa inexplorada, terra incògnita, tu. Descobridor català únic, fot-li proesa!
—Expatriat, hi crearé una colònia. Mos pares i germans cauran de cul en albirar el meu imperi, cada súbdit benestant rai. Floreixen tots els amagatalls. I amb quina voracitat no endrapa ni paeix l'escollit bestiar! Tot hi és verge, i sobretot les dones. Ni tascó primet com escuradents no els agredia el trau sempre ben tancadet, ni l'himen cap "accident" burxaire mai no els ha encetava. I els barretaires regalem els barrets, cadascú la color que s'estimés pus, cap color reglamentada, tothom en tria a lloure i lliurement. Llúpols incomparablement tastívols, vós! I ningú aitampoc amb cara de prunes agres. (Prunes agres? No se'n fan pas entre nosaltres!) Poble encantat i encantador.
—El padrinet enciclopèdic hi fot de ministre d'instrucció total. Tots els vodús i hodús, totes les màgies i iogues i auguris, prou se'ls sap. N'estudia pler. Abillat de verds velluts, els seus veredictes de set-ciències, de tothosaus molt il·lustrat, esdevindran dogma incontestable. Món lògic, món explicat, món comprès. Ja era hora, collons, que tot hi fos clar i català!
—I així, discorrent poèticament, fins la matinada, on em plantaré davant casa meua, i tantost cap llum no s'encengui, i allò voldrà dir que algú s'ha llevat, hi trucaré, i quina joia immensa no haurà tothom en guipar-me incòlume, vull dir, il·lès i victoriós.
—Tret que casa meua no sembla gaire casa meua. Eh que no?
—Tot hi és tan rar! Com si damunt hi han passats diluvis i cataclismes a balquena, i ha tornada a emergir tota fantasmal, amortallada amb anguniosos detalls. Com si desorbitadament eixia d'òrbita i hi tornava equivocada. Com si aquella arnada nou rodolaire de casota es perdia enduta per torrentades, per èpoques geològiques transcorregudes

repetidament, de faisó estocàstica, espontània, com qui diu autoesquediàsticament, alternativa.
—No hi ha ni ma mare al balcó ni re. Ma mare, angoixada, esperant amb candeletes els retorn del fillet extraviat. Ningú no hi respira. Segurament són tots morts, o pitjor, grotescament trontollant amunt i avall, silents, ominosos, procel·losos, amenaçadors. Espectres, zombis, dràcules.
—O no es tracta d'ells. La culpa, diguem-ne, és meua. Car, i si he estat al riu deu o vint anys, o vint o trenta segles, i tothom qui adés coneguí són morts i enterrats, llurs corpentes ara tornades pols de qui sap quins turgents pastissos taumatúrgics, i jo per comptes encara sóc tan jovenet, tan pipioliet... i minyó... sóc bell marrec espatotxí, gràcies a qui sap quines propietats rejovenidores del riu màgic; del riu màgic, no; de qualque paràsit luminescent qui hi sojornava i, de casualitat, per una d'aquelles escaiences de la immortalitat de la matèria, hi entrava en providencial, miraculós, contacte, d'allò més propici diguéssim que se'm filtrava per molt adient orifici?
—Eh? Eh?
—El fred persistent de la nit, ara que sóc aturat com un xut. M'he enretirat doncs a esperar que s'escoli (la nit). Arraulidet a un raconet del cancell d'una casa de pisos, no lluny de casa, un cancell que sé (tota la canalla del barri en sabem) com s'obre sense clau.
—Expatriat ausades, doncs! Foragitat d'entre els vivents.
—I abans d'adormir-me, hi estic pensant. I la mona? I la mona, eh? La mona del padrinet amb les diverses pols de les abominacions del cementiri? Per això ni ma mare no és al balcó? Aquesta és l'explicació. Transformats en quins espècimens rabiüts? El padrinet ho té tot ben apuntat? Quin gran alquimista mestre de l'ocult! Els seus cobais han respost com auguraven els poderosos poders dels prodigis i les prestidigitacions? El meu padrinet no es deixa distreure. Prou m'ho diu, i em roman gravat, *Les distraccions del món,*

paràsits a la decrèpita pell de l'aparença, fent les mil-i-una rucadetes de no re.
—O calla, una altra raó més pedestre. La família, massa haver aixecat el porró amb el berenar? Potser només doncs tots clapant de ferm. Escorxant el gat tots plegats. Dormint la incòmoda ressaca.
—Algú em fotia puntada al cul abans d'anar-se'n a la feina. Allò m'eixoriveix. Faig cap a casa, amb totes les angúnies i neguits i inquietuds imaginables, pobrissó.
—*Encara ets per aquí!* — retreu ma mare a crits — *tothom és a la feina, i tu encara no has anat a ca l'Ermengol, badoc, més que badoc?*
—He passat pel vàter i per la cuina; a rentar-me la cara i a prendre un crostó i xocolata. Després cap a la fusteria de tres carrers més avall. Vuit o nou anys i hi faig de fusteret, sobretot de moment pala i escombra, recollint safatans i trossos inútils de bocins descartats de moble a mig muntar, bon escarràs. Home, no pas que de vegades hom no em permeti ja de trencar'm la mà, per exemple, a aplicar feixes, o faixes, o llenques, planeres de vernís amb el pinzell i el pot de envernissar. O àdhuc engomar certes peces de fàcil accés, crestalls encadellant solcs, per exemple. Ma germana. Ma germana, quinze o setze anys, fa de puta com adés ma mare. Pare i germans són ferrers. Ferrers a la cantonada, hi ferren haveries, aparien rodes de carro i fan tota mena d'arma de llaurar i de fer llenya per al pagès. *Indiferents, adotzenats, paràsits tots plegats qui anem fent, alhora fent les nostres idiotes ximpleries damunt la ronyosa pell de l'aparença*. Mot del padrinet Maurici molt feixuc d'intencions, vull dir, de divaricacions, exhalacions, conseqüències.
—Un altre dels seu mots, *Els ions, collons, són la màgia!* Prou fa d'electricista a l'altra punta de vila, ell.
—Li ho demanava un altre dia de festa que passava per casa, Com és que a ells la mona màgica no els féu cap efecte, i a mi qui com qui diu ni tastar-la em va enviar a qui

sap quins altres mons, mons d’allò més peluts, incomprensibles?
—Són gent *ininiciables*. Els insolents poders de la supernal impenetrabilitat supernatural els troben (*sí ves!*) amb no prou mèrits per a ésser iniciats. Rudes, naquis. Aspres, grollers. No són, ni mai no seran, tan sensitius com tu ni jo! No són poble escollit, com tu i jo, pels místics presídiums estel·lars, als quals, si te’n recordes, abans de néixer en aquest món ficte i tot, ja juràvem a bastament fidelitat, abans de néixer... Abans de néixer, *hoc!* Segurament per a il·luminar una miqueta, durant el nostre ventís sojorn terraqüi de no re, aquest clap d’infern. Una petita prova que, com prou veus, passem gloriosament, per a, en acabat, passar, gloriosament, a la més alta glòria dels poders selectes qui entre universos d’empertostemps ja no es xalen de valent.
—Aquesta porqueria de Terra, tanmateix, ni tu ni jo no l’adobem; ni tu ni jo, ni cap dels altres diables qui quan encara servaven esperances esperaven amb esperança poder-la adobar. Il·lusament poder-la adobar! Tolta cimolsa... Tolta cimolsa, l’esfilagarsament és general. No hi ha remei. La deixarem, els elevats, per impossible. Condemnada. Condemnada, i nosaltres rai.
—Et dic què. Ara, aquests dies, més avençat en els meus arcans estudis, estic aprenent, per quan sigui dalt de tot, la tècnica perfecta per a deixar-nos menjar el cuc pel bec tot tou dels conys angèlics. Ei, només pensar-hi, xiquet, i el carall (*toca toca!*) se’m fot a fotre’m guitzes al mateix melic! Que no?
—Que sí, que sí, vull dir, que hoc, que hoc!
—No ens caldrà pas esperar gaire. Guaita, t’ensenyaré els anyocs de productes essencials que tinc desats, substàncies esotèriques per al brou transcendental que duu a la metempsicosi en viu! En viu!
—En viu, en viu, de viu en viu, fent la viu viu.

—Viatjarem sense moure’ns. Hi serem i no hi serem alhora. *No hi són tots*, diran al començament, i tot d’una, *zap! No hi són gens!*
—I on serem? On serem?
—En èpoques higièniques els gegantins vivíem, solipsistes, als volcans. Seràfics, l’únic abillament que dúiem era nimbe o gambuix coruscant. Més tard, enraonies subversives de veterinari enverinaren les infames intencions dels déus intermedis i balafiàrem eons tractant de refer’ns les fantasmagòriques pelleringues entre les runes de l’elísia harmonia adés tan feta malbé pels acomodaticis de l’ai al cor, llurs flonjos raquis prepòsters, prepòsters per la inclinació, la reverència, massa pronunciada envers les forces del poder impur. Tret que uns quants, com tu i jo, per les barreges victorioses dels corpuscles fonamentals èpicament celibataris, virginals, renaixíem prou ardits. I som en el procés de restablir el místic mític al·legòric reialme on els aliats portem els elms invisibles, translúcids com acàlefs qui estroboscòpics a voluntat ens fan sòlids o eteris. Imprimint fixedats, fixant impressions, acaronem com a imminent la restauració, el guariment, de tants de mancaments ni mancances com macaven la pell de la poma divinal, on hi fotrem, tin-te’n segur, de cucs sensacionals!
—Doncs que benastrucs, padrinet!
—Ho veus? Amb la mona de l’any vinent, ascensió celestial, *per aquestes!*
—Tira peixet!
—*Com ho ous, company! Ascensió automàtica als empiris disparèunics i empireumàtics!*
—Per la llet de tos cascalls, manoi!
—No sé si ho dic bé del tot.
—Ho xamulles d’allò millor, segur!
—No creus?
—Eufòric, ionosfèric, cinematogràfic!
—Cacofònic, cosmològic, diacrític, catàrtic!
—Analític, sifilític, eruptiu!

—Traumàtic, macabresc, teòric, retòric... Eròtic, rapsòdic, pictòric, pleonàstic, pletòric!
—Pels escaires!
—Amb rodes, vull dir, sense! Ja no petarem flamarades, ni gits de fred foc; les toveres tèbies, gens anacròniques, ni dialèctiques, ni tràgiques; traucant negrors fins que apareix l'única. L'única claror. Així ho fem! Dius com? De quina guisa ho fem? *Doncs de la millor guisa possible, jotfot!*
—La puta veri!
—*O que em mori ara mateix!*
—Reïra, bongoig!
—*Vatua, collons!*
—I tant!
—*Et dic que ja hi som, com qui diu!*
—Som-hi, som-hi!
—*Ep! Ep! Esbarrieu la puta canalla! S'han acabades pantomimes i pallassades! Va de bo! Ep! Ep! Que ens n'anem escopetejats!*
—Ep, ep...! Ep, ep!
—*Mec, mec! I que hi venim esventats!*
—Via fora, estels de pa sucat!

(...)

—Records d'adés, on la llegenda és perfeia.
—Ambtant, doncs, l'acarnissat apòcrif davallava, flàccid, fent-se el mort; menat avall pel flum sanglotant, i a cada vora l'ignoraven, d'ençà de pèrgoles i pagodes, els hieromonjos qui lucratius xarrupaven, de vídues de ventres prevaricants, els aixarops que els regalimaven dels algolàgnics tendrums dels conys estridents (*Què és un cony sinó un forat fet de tendrums efímerament i precària servat entre més durables ossos?* — havia pensat endut pel corrent); en breu, al nivell òntic, pròpiament esclavitzat pel cuc famèlic qui es deleja de reconeixement, l'apoteòtic narcisista qui almoinava atencions, la fredor del flum fent-lo

gradualment tot balb i letàrgic, com si duia cormes als erts tentacles d’acetàbuls enrampats (com si cada botri d’estròbil se li fos obturat), l’escalf calgut començava vitalment de mancar-li; potser arribant al delta, on, durant centúries, s’estavellaren entre elles mantes d’oblidades civilitzacions, i doncs àdhuc on heretges i pederastes se les hagueren a cops d’autumnals simitarres, i els omniscients gerundis de barbàrics poliglots deuen ressonar encara als esclats damunt els còdols de les ones qui s’atansen a enlluernadores convulsions, potser llavors l’aromàtica aigua oceànica li farà de liniment; ningú no li riu ni li plora la presència, ni els saigs desconeguts qui es repengen a la vora a plànyer-s’hi estentoris i a perbocar-hi excessos d’esplèndides pellucalles i vi negre (tots *ambuts* — belles imatges part defora, podrits dedins; embolcalls magnífics amb caguerada dins); riu de cendres que ix d’un forn que tothora es perd arrere, entre paisatges sempre incoats, mai definits — i davant?
—Davant, el retorn pel lent viarany banyat de nit.
—I ara que el seu mestre, l’egregi padrinet qui genuí transgredeix les, erròniament apellades fonamentals, lleis còsmiques i n’exposa els laberints supèrfluament críptics, i et desentranya dels ventrells tips dels sumptuosos pedants qui, rancs i bacons, i amb ganyotes d’escamarlà, en llurs àpats col·lectius, t’afetgeguen, t’engavatxen, amb les adulterades nocions, les adúlteres concatenacions, les no gens adultes deduccions, les indultades, commutades, condemnes de mort total imminent per a tot allò viu — i als vius desesperats qui saben, sense dir-se’l, el secret, la por els escanya, els collons per corbata els estreny el coll, i es veuen escapçats o penjats car la revolució de les coses s’atansa, i l’esclat universal tot ho esborra, i pair el tec no gaire, teca per l’angoixa impaïble — i ara doncs que, dic, tornant de collir caquis, li contava com se n’enfugen, ells dos, idonis (*cosa segura, xiquet, al sac, el boc rau al llaç, com qui diu*), i es veu miraculosament estalviat, amb el

daltabaix per a ell ajornat indefinidament, sense perill de veure's el cap escapçat anònimament afegit a les muntanyes de caps que seran les runes que ells jaqueixen, incòlumes, enrere, i es veu doncs, al contrari, fulcre seminal i innat on tot allò nou no rau, un altre món buit i d'acer, pur, re no hi put, un espai tot just encetat, i aquest món serà perfecte, farcit ell de tentacles de pop per a millor fer més feina, i tanmateix, tanmateix...
—*Sant tornem-hi, encara amb dubtes!*
—*No, no; aquest cop me n'estic.*
—*De debò? Quin sant s'ha penjat!*
—*L'únic que*...
—L'únic que, entre els estrets no res interplanetaris o àdhuc els encara més estrets no res interuniversals, a qualque enlloc on el temps no hi cap ni hi ha cap cap ni cua ni macroscòpics ni micro-, i on doncs ningú no s'oposa a ningú, perquè ningú no hi ha; allà, enrampat per rampes pel curt, llarg, instantani, etern, viatge, l'apòcrif, ingenu misantrop, confia que al cel on ha fet cap, a aquella mena de diguem-ne paradís, estel estàtic, buit i indestructible, no hi hagi doncs de debò gaire volior ni munió, i, a tots ops, els pocs espècimens qui hi siguin, siguin com cal, és a dir, que allí tothom hi és com ell — sospitós, covard, cusc i egoista.
—Sospitós, covard, cusc i egoista. I qui no n'és, què val? Inexaminada carn d'extermini, això.
—Un pet.

(...)

—I en Bartolí Pixacà hi rumiava, *Perquè som uns merdes, volem creure que tothom i tot n'és. I llavors ens endinsem en la pensada, i ens n'adonem que sí, que teníem raó*.
—Es demanà si havia esdevingut tan savi d'ençà que, ulls escorxats, s'havia atansat a la font de les múltiples secrecions, i l'ull indefens se li mullava, i es creia si allò no foren llàgrimes, i llavors les tastava, i *Ah ambrosies...!*

—S’hi amorrava adelerat. La merda engreixa, com sap tothom. Com més gras, més merda. Si ets primet, malament rai, vol dir que la substància se te la cruspeix algú altre, segurament un cranc als nítols.
—En Bartolí Pixacà ha anat pujant a la vida. Pudent pudent, ha esdevingut l’inspector general de caguerades de la generalitat. Tothom sap que l’inspector general de caguerades de la generalitat és també un inspector general qui és inspector de la generalitat de caguerades generals.
—Tant d’ensumar ni tastar merda (per exemple, els singulars estronts de cada caguerada, els envolta com ben olorat, oliat, pa dels panadons, amb panses, espinacs i pinyons), és tot ell tot un gruix de greix.
—I part darrere, sempre hi ha algú qui continua de donar-lo pel ses, com qui, amb manxa de bicicleta, umfla umfla, umfla un pneumàtic d’avió.

~0~0~

—*Nux Vòmiker*, em sembla que en donaré fragments.

(...)

—*L’ouaire ou l’aire*.
—Sóc a baix. Car davallava l’escaleta en acabat. Sóc quillant-me a la llinda. Car cal fer bon efecte. Car al sospitós la bòfia el pela sense avís. I vet ací que m’entrebanc. Car hom empenyia dret cap a dalt. Ca, ensopec amb qualque tossa, amb quelcom que diries una persona...
—*Tu!* — giscla aterrida la Formatgera.
—Què fotem? — m’exprès, i llavors així la bandeig: plaç cascuna de les meues dues mans ronyoses de sang eixarreïda damunt els seus braons — braonets — ossos — ossets — filferros... *Que magra, noia!*
—Ai, deixa’m anar, vols? És moda, saps?

—L’alç un parell de pams, i pens una estoneta, el cap cap a un cantó, i em decideixc pel camí del mig: la git, la vès, cap enrere, com una sal de la bona sort, com un ròssec de sidra pudent, com una tovallola sollada, com una magrana de metralla, com un qui-sap-lo-vós d’andròmines i endergues i fotilets... i llavors li dic, *No em veuràs mai més! Arreveure ara!* I m’evadeixc, ben pentinat, sota la pluja de Solell a la vorera de llosardes somalles, tret que la bleda no em sap abandonar.

—I com s’escunçava doncs la cosa, amor, vida, tresoret...? Feien vindre gent a casa a dir’ns que hi havia haguda una desgràcia... La... La sogra, potser...? On vas, amb aqueixa borinor...? No... Margarit, dolorets... Torna...! Torna...! Els trons em fan por!

—Exacte: “gent” — tènues estintols, tremolencs ambulacres, prims pleixells forcats, ens esborradissos, ombres i embalums si fa no fot verticals...

—Morta, em sents, morta! On vas! Preciós, dolorets, sí que t’ha agafat fort! Pobra dona, no et pensis pas que no em sap tant de greu també... Ja hi pregarem, saps què, hi pregarem, farem el que fan, farem el que calgui, direm allò que diuen... I ara... Ara tanmateix... Haurem d’esperar que s’escoli l’estona de dol que prescriuen, oi...? Quants de dies diuen que és...? Cap on t’enfiles...? No corris tant! No..., no te’n deus pas anar a suïcidar’t, cavà...? Cavà que no, cavanet...? Prou em tens encara a mi. Oi que em vols? Em tens a mi! Espera’m! Seré... seré tan bona dona, millor que no cap mare... Ah, no, perdona! Seré meravellosament casta i comcal, com se’n diu? Fidel! La mama em diu que et digui que si vols pots vindre a viure amb naltres... Oi que hi vindràs? Cavà que ho vols? Ja mai més no estaràs tan sol. Dolorets, preciós, amor...

—Les mans, això sí, les mans no eren pas prou netes, taques de vermell eixarreït em voltaven les ungles.

—Guaita’m les mans, carallot! Jo, l’he morta jo!

—Ah... Ah... Ah: ah. Tant se val. Tant se val. Ja està fet, videta, dolorets. Saps què? Això rai! Ningú no ho sabrà mai. Mai: mai. Aquest secret ens unirà encara més fort! T'estim tant, Margarit, t'estim: t'estim tant!
—Tornava a ploure.
—N'he morts quatre. Un vigilant qui fotia el nas pertot arreu, i aquell burgès qui es pensava posseir el món, i un espiot maldestre; i ella, és clar. És a dir, no pas un, ni dos, ni tres... Quatre. Comprens? Un. Dos. Tres. Quatre.
—Tant se val: tant se val, et dic! La qüestió: la qüestió que estiguem junts. L'amor: l'amor ho renta tot; no hi ha pas taca que l'amor no renti... L'amor... Margarit, ens mullarem, ens calarem de pluja, agafarem una pulmonia... Tornem: tornem, vols?
—Només sent ploure. Ni t'escolt.
—Atura't, home! Som... Som als afores... Ja no s'hi veu gent... Ja no s'hi veu gent ni amb paraigües... I no hi ha ni edificis ni parallamps... Tinc por, dolorets... Ui, guaita quin llamp! Tinc poreta... Ja saps si sóc ponera amb els trons i els llampecs... Tornem, vols? Saps què? T'amagaré: t'amagaré a casa meua... A casa una cosina de lluny rai... Ningú t'hi ensumaria... Ningú no sap qui ets, ni tu. Atura't... On vas...? No puc: no puc més... I tant que t'estim... Si ho sabies...! T'estim tant...t...t...t...
—Ara sí que n'estava, d'emprenyat. Reganyava i tot. I vaig amollar tal esgarip que acollonia un tro, *Deixa'm estar d'una puta vegada! Ep...! Què fots! M'estripes els vestits!*
—No vull que te'n vagis. T'estic despullant. Nu no aniràs enlloc. En tot cas no gaire lluny; hauràs: hauràs de trobar aixopluc... Jo... Estic extenuada, com se'n diu, exhaurida, no puc dir bufa. Recull-me, bon samarità, recull-me com qualque escombraria més o menys preuada, i enduus-te'm a caseta, vols? Som-hi, féssim bondat, a caseta hi manca gent. Tornem, dolorets, tornem...?
—Davant meu, era un bellugueig irritant de titella mig trencat.

—Doncs què, no em fas cas? Doncs molt bé! Doncs vés-te'n, fuig, corr! Ja ho veuràs! Ho xerraré a tothom! Tothom se n'assabenta, tothom en fa aital escarafall! Ai, pobrissó! Com t'acaçaran, com t'empaiten, com t'abasseguen, com et fan malbé a garrotades i barrots! N'has morts quatre: n'has morts quatre! Ho xerr a tothom! Els dic: assassí... Això: assassí... Assassí per quatre, com se'n diu, assassí quadruplicat! Tret que... Ai, dolorets, com t'estim...! T'estim massa! No diré res. Diré que ets més innocent que la roba neta i emmidonada, que no ha conegut mai menstru ni himen ni caca ni lleterada. Diré que estaves amb mi. Diré que cardàvem pels descosits, els n'ensenyarem els llençolets sollats. Ja ho veus! Per tu em comprometré! Diré que cardàvem com... diré que te'm tiraves unes cinc-centes vegades! No puc... no puc. Prou...! Torna! Margarit...! No te me'n vagis!
—Llavors ei, hò; què faig? L'atuell o el ferro que duia amagat, servat a la corretja, el gitava, el vessava, avall, per sempre pus; ofrena al riu.

(...)

—Car tot allò — com tot allò altre d'abans — com tot allò altre de qui sap quan, de qui sap a qui... Tot allò m'era foraster. Car re no m'hi lligava. Car només em calia una raó per a desaparèixer. Ço és, hum, me n'he recordar, a hores d'ara me n'he de recordar d'una cosa o altra.
—Haig d'afegir'm als qui pertot arreu al món són del parer que la tornada a casa de l'heroi és de tots els episodis potser el més sublim. Rememor clàsticament analectes avials. La cortesana esperant-me, sobretot. Hum, deliciós. I ep, guaita per on, i veig que ja s'hi veu ja gens i tot. Des del carrer estant, aixec els ulls cap a la finestra. M'hi deixava el llum encès...? Hum, no m'agrada gens gastar llum. O és que s'hi reflecteix al vidre la claror de la matinada? Ho haurem d'esbrinar... Ho escatirem en ésser a dalt, cavà?

—Ah, però, el repòs del guerrer... Quina benaurança... T'hi esperen, allà dalt, rere la clarosa finestra, el llit i aquell cos — tant l'un com l'altre prou matxucats; dòcils, rai, però.
—*Maleït! Què...! Què hi fots, ací, damnat!* — li etzibes aquest moc, amb aires de fotre't el clàssic. I et cau als peus, colpit, fet un suquet. Estupefacte. Embadalit. El tenies larvat, fent niu dins el trau del pany. I ara, glaçat, atuït, cuquet en cercle irregular, punxegut... O romput. Romput en escruix; de tan corbat, de tan vinclat, de tan begut pel forat a la porta, ara no té esme de destrencar's, d'adreçar's, de desarticular's, d'articular mot... Esbalaït, encercla... Encercla els llavis, mes re no n'ix. El tinc clissat. Autenticat: xafarot, escorniflaire, tastaolletes, l'espieta tafanejava a cor què vols — fa cara de prendre's el xafardeig molt a la valenta — *de viure parasitat en les emocions dels altres — home invisible: o viu així o es dissol* — li pessiga el punt d'honor fer bé l'ofici de vicari del sentir, de recollidor d'engrunes de sensació, de... No vull empatollar'm. No vull fer com ell, qui s'empatolla esgarrifosament sense dir re. Fa una O arrugada amb els llambrots i no assoleix de fer cap so.
—Sóc jo qui diré, l'arrucaré, *Vatua els collons quadriculats de sant Pere! On s'és vist! I què hi tenim ací? Un espectador!*
—Llambresc, li era damunt; felí, m'abalanç damunt el tort arrupit malencastat a la porta. *Ja és permès, això de fotre el nas on no et demanen? No és cap tort prou greu greument penat per les lleis molt rectes...? I què s'hi veu? Eh, què s'hi veu...?* El replà és meu. Damunt seu li dec semblar un tirà ferotge, la seua mesquina vida entre les meues urpes. *És gaire interessant? Carden pels descosits...? Una noieta se la pela...?*
—Però em respon, flèbil, *No... La policia...*
—Allò que l'empetitit balbejant balbuceja, escalaborna lleument la meua immensa potestat de sobtador rectíssim. Potser hesitava un pelet. Feia ambtant el meu vassall continent d'aixecar's. Me li llencí dessobre. D'antuvi el

sacsava com un aixarop. *La... Què burxes, ara! No s'hi val a burxar!* Llavors caic del ruc, potser més val no cridar gaire. *Saps què? Per què no me'n fas cinc cèntims, ca? Qui dius que hi foten, a casa meua...? M'hi dius fent bonda com a bon veí qui ets, cavà?*
—Doncs... És que... Han: hi han: hi han trobat un cadàver...
—A casa meua, un mort...?
—Sí senyor, un..., eh..., una...
—Tot d'una el tinc engrapant-li el coll; amb veu fosca i pregona li retrec: *Et penses que no t'he calat, paiet! Oi que ho saps tot! Ets d'aquells qui tot ho saben, tu, que no? Molt avesat a espiar. Aviciat. Afligit pel vici del fotre l'ull al cony dels altres, tu! Prou et conec!*
—No, escolteu, mestre; no era jo... No sóc jo... No he set pas jo el xerreta, no...
—El xerreta...? Com ho sabies, que hi ha hagut cap xerreta...? Vejam on t'enfiles... Continues, ca? Què més hi passava, part de dins? Si no ho xerraves a la bòfia, potser, tu i jo qui som amics, m'ho xerraràs a mi...?
—Doncs...
—Li costava desembutxacar. Per això (ai que dolent i odiós que sóc, oi, verge santa!) li escurava amb unes quantes ditades més fermes el coll de l'embut. S'ennuegava... Engargussat, respon: *Han... Han avisats els familiars... I escondits, pels racons foscs, hi esperen... Hi esperen... Eh... L'a... L'a... L'acte-faent... L'acte-faent qui l'interfecte interféu?*
—L'assassí?
—Sí, això, l'assassí. El jutge i el metge se les havien no sé pas per quin detall ju... jurisdiccional. Que se les heguin, anava dient, fregant-me les mans. De pel·lícula. Amb veus apagades, vermells de ràbia. L'oficial, vull dir, l'armat, ho empastifava tot... Li retreien que si es bellugava gaire més, més els valia plegar tots plegats; que s'estigués, que ho emmerdava tot, les proves, els indicis...

—Maleïts armats: només bons per a la sapastrada: l'empastifada generalitzada: caldria escanyar'ls al bressol: el món prou hi guanyava... Mes ara, i tu, doncs? M'has dit de l'oficial, de l'assassí, de la morta, de qui més, del jutge, del metge... I tu, què hi pintes doncs? El bufó, el com en diuen, el foll de la tragèdia...? Oi que sempre acaba rebent...? Per equivocació, és clar, però rebent nogensmenys... Mort també, no fot...?
—Ec..., ec..., m'ofec..., sol..., solteu..., m..., mm...
—Per fotre el nas (i l'hi esclafava), *per fotre l'ull* (i l'hi buidava), *per fotre el cap* (i l'hi asclava) *pels foradets. La gent són un objecte perillós: t'hi enxampes els dits* (i els li trencava), *un objecte roent i contundent, t'hi pots rompre les maixelles* (i l'esmaixellava amb un mastegot sec). *La gent, jotfot, quin fruit més prohibit: el fruit prohibit original: qui en tasta: qui el tasta... Es crema el canó* (l'hi premia fins que fotés nyec). *Això de vigilar la gent... Pitjor que vigilar escorpins... I qui vol viure sensacions d'escorpí... Vicari, meretriu... Qui vol viure per procuració les sensacions d'altri... D'algú qui és constitucionalment un assassí...? Te n'encomanes la ràbia, l'agressivitat, i el verí... El verí... I quin fàstic de viure vicàriament, meretrícia, per cos d'altri interposat... No n'estàs tip? Veig que dius que sí, que sí, que hò i tant...* (Car era el seu coll un tubet de goma flonja.) *De veure, i de viure, de tot plegat, tip; tip i retip*. (Una ranera pòstuma li pujava de la freixura.) *I què glopegem ara...? Vermut? Quina pudor d'aflat i vòmit...! No deus dormir gaire bé... Tota la nit espiant... Com un merdeta, transformat en les merdetes que els altres deixen darrere... Confós amb qualque cagallonet, larvatus prodeo, tu també com aquell procedint pel món disfressat de cagallonet insignificant, innocu, inconspicu... Trobes que premc massa... I si afluixéssim...? Què, com anem, millor...?*
—"Sí ves, capsigrany: tal·là, tal·lera: vés-te'n al zoo i prenya-hi la pantera."

—No pas que digués això, és clar, pobrissó! Prou altra feina tenia, ara que el deixava anar, d’esbaldregar’s com un ninot buidat de tofa. Amb el nas atonyava les rajoles del replà; amb els secs de les cames escantellava esglaons; les seues percaceries s’escorrien a la babalà pels barrots paral·lels de la barana — aviat no en restava ni solc ni aup ni esclau identificable. Monçònega! (Ai que en sóc, d’exagerat!) Me’n romania a les urpes una meravellosa vagina de reserva per als meus lascius exercicis ulteriors: la seua escleta larinx, gens clivellada.
—Ja per tal d’enllestir, als bocins de cadàver que cap ca agrairia ganyolant de plaer, això feia: els engegava, grandiloqüent, “*El manifest...*

(...)

—*El manifest per a la sublimació del míser escopòfil*.
—Ei doncs guaita què et dic — tu — que com un ull se’t desviï i ve que et veu — i ve que et vegi — ai — cap cosa — cap cosa o embalum com ara cap prim o gruixudet pleixell més o menys forcat i qui es belluga si fa no fa dret i erecte i tortet i vertical — cap cosa així si fa no fa d’aqueixa mena i que put i fa soroll i s’abilla barat i quico amb coloraines — i es mou dret i tort i a tort i a dret i damunt davall i daltabaix — i martelleja amunt i avall com au per estri proditori d’insidiosa aucupació atrapada — i l’ull damnat ve que te la veu i se la mira — *malament rai!* — estranyes aus gorjuts opínics oldans moixons pistonament pistonant — pler d’ocellarres de malaverany — cap altre ensum de perdó que si ans amb teia encesa no et cremes l’ull qui veia i et veia els atziacs gens astrucs molt indignes ocellarres — amb tió roent i amb cremall i amb burxó qui crema crema’t fins al carbó l’ull qui rellisca — perquè re no t’ha d’importar del que pugui manegar’s la cosa mig dreta mig torta qui se t’assembla poc o molt i no se t’assembla gens — car la imatge qui tu tens de tu al teu intel·lecte que t’imagines —

sense cap base on basar la inducció! — que no s’assembla gens ni a l’insecte — ni al moixó — ni al ca ni al moix ni a cap altre quadrúpede ni mamífer — ni a cap llangardaix ni rèptil — ni a cap arbre ni arronyacat matoll — ni de prop ni de lluny — ni a cap núvol ni escull — ni a cap bèstia ni embalum altre que a la figura de la màxima degeneració — qui és un toll estantís de fètid podrimener — tararè — aqueixa imatge és sempre falsa! — tararalça — tota semblança monçoneguera i ficta — tararicta — toll estantís de fètid podrimener on la imatge es vol emmirallada — i no és la imatge ans el toll qui sou — tu i tots els teus falsament assemblats — tararats — tressallits espectres qui se’t repeteixen en ecos i retrunys de bogeria vaporosa pel laberint d’un cervell de trencacolls i envitricolls i fètids estantissos tolls podrits — tararits tararits — ni us assembleu ni en realitat re no teniu en contacte tret tan sols potser la repel·lent figura rucament esmada — tararada — eh — tararada — pitjor pitjor pitjor — tararò — això teniu — el mateix verriny telescopat — la mateixa dèria que us dispara cap enlloc — l’atracció sexual mútua — tararútua — el desig furient de cardar — *malaguanyat!* — tu qui no tens ni sexe ni trobes de debò que cap manca cap no te’n fot — ni en vols ni en grues ni gens no en desitges ni te’n deleges ni maldes mai per a tenir’n! — tararín — i t’enganyes et dic si et creus mitjanament idèntic o semblant als altres ectoplasmes ombrívols perduts pels amagatalls d’on la fortor s’escridassa — no diguis mai *part en vull!* — tararull! — mons sense substància — tararància — mons d’arestes flonges i bajanes — de carboncles i agres de tota infecció — tararó — què hi voldries fotre? — tararotre? — res! — tararès! — agafa els pinrés i fot el camp — tararamp — car tu no hi pertanys — tararanys — i millor per a tu — tararú — no n’ets ni et són reflex ni imatge ni miratge — tararatge — pensa que ets a cavall d’un coet que s’escallimpa — tararimpa — d’un coet que d’escallimpantes fuig — turutut tururuig — i al borrós retrovisor els corol·laris estratosfèrics

qui eren els altres no se t’assemblen ara mica — tararica — rampant t’enfuigs amb les claus de tota comprensió d’altri a la butxaca — tararaca — foradada — tararada — per on es perden pels infinits — tararits — bona nit — tararit — cada embalum o pleixell forcat i ambulant i pistonaire t’era enemic — tararic — fas bé d’anar-te’n lluny — tararuny — pels il·limitats predis higiènics de la bogeria — car només tu t’estimaràs mai — tararai — altri mai no t’estimaria com tu te l’estimaves — tararaves — amb aquell deler on volies tornar-te-li rèmora — tararèmora — volies tornar-te-li granet o tumor o porus — tararorus — bocinet paràsit qui el colca molt lleu i adu benèfic — tatarèfic — quan si t’atrapava — insidiós aucupatiu depredador ple de bertrols i de vescs i de becs i d’urpes que et travessen el cor — tararor — et torturava fins a límits inefables — tararables — car t’odia i t’odia — et vol anihilat desconfit et vol desfet — tararet! — no entres mai als seus pressuposts — tararosts — d’amor ni d’afecte — tararecte — i si l’afany sexual — el verriny t’hi atansa — que el verriny i l’atracció pels forats pudents sàpiguis arranar’t — tararat — de rel en sec ras — tararàs! — ningú no estima ni vol estimar ni pot estimar com tu estimes — vés-te’n ben lluny — angèlic — tararèlic — i anul·la — tararul·la — cada desig — tararig — car descoratjament desil·lusió desencant — tararant — només en treies altrament — i d’afegitó el suïcidi — tararidi — si ans com dic no t’han assassinat — tararat — i per això si l’ull se te n’hi va i se t’hi esgarria i voldria allavòrens esguardar ni gens identificar-s’hi l’antropomòrfica figura — miratge traïdor — tararó — crema’t l’ull — car si hi aterrava — pell verinosa — l’ull et cremava — pell urent — òrgans rosa de boca de llop — tararop — pell d’espines de verins — tararins — de psoriasis infeccioses i teratològics òrgans que et lleven butllofes a l’ull — tararull — boques que et nouen i n’heus les pitjors seqüeles — tararüeles — malalties i bàjols i llúpies i letàlides — tararàlides — a doll — tararoll — ull cremat ull escalivat ull rostit ull de butllofes i pruïges — i

guaita què et dic que com la mà se’t desviï cap avall cap a l’adminicle — tararicle — i l’adminicle s’escaigués que sent i que se sent i que se sent essent tocat — tararat! — crema’t els dits esblanqueïts i la mà arrugada i l’adminicle ful i posseeix per comptes el foc purgant — tararant — el foc — tararoc! — posseeix el foc i jamai la imatge del monçonegaire pleixell forcat farcit de carns — tarararns! — falsa ídola qui s’emmiralla al toll del podrimener — del farnat llefiscós — del carnús liquat — i és el toll o la imatge reflectida al toll corrupte de la teua mà desviada que cal cremar — tararà — crema-la! — la mà — la bassa estantissa — l’esborradissa catalèctica imatge! — tararatge — la temptadriu — tarariu — la vil putarra — tararararra — la deessa la xiví la budellots la llumí — i guaita què et dic — tararic — que si mai s’escuncés que l’orella — tararella — espontàniament botés de pernes i se te n’anés a voler sentir i oir i percebre i adu escoltar la veu de la deessa putrefacta — tararacta! — veu que no és ni veu ni so comcal ni melodia — tararia — ans és gisclet és bruel és udol és ganyol és estrèpit de sexe esventat en esglai i en esveri descordat i en boja direcció adreçat i plantificat i no pas omès ans mès — tararès! — per l’esperit aliè — tararè! — del cromosoma i la genètica — tararètica — i totes aqueixes merdegades de la urgència metabòlica i generativa de què tots tenim nuncupatius coneixements mes que únicament — tararúnicament! — volen dir que un espectre paràsit ens anima i ens empeny al sexe i al mirar i a l’oir i al safareig del xafardeig — tarareig — perquè l’espectre vol sobreviure’s — tarariures — i a naltres que ens bòmbon doncs — tararoncs — això — tararò — agafa’t la puta orella — tararella — i encén-la en pira — tararira — que no senti mai més la piuladissa ni el xàfec ni el grony ni la ranera — tararissa tararàfec tararony tararera! — crema’t l’orella tritura’t l’orella talla’t l’orella forada’t l’orella forada’t a tesa i pregon l’òrgan maleït de l’oïda — tararida — te la tols — tararols — nega’t dins els tolls i els fangs nega’t dins sorres nega’t als

àcids — car tin-t’ho per dit — tararit — l’oïda ni l’orella ni els òrgans ni els pistons ni els martells ni els lòbuls ni els tofus ni els botornons — tararons — ni les còclees — tararòclees — ni els timpans ni els antitragus ni els pavellons — no els salva ara ni déu — tararéu — ja estàs entecat ja estàs enverinat ja te n’has encomanat — el verí llefiscós safarós fastigós t’entra pel foradet — la corrupció ha començada — tararada — les boïgues d’aflicció molt pestilent l’ànima et deixaten — tararaten — tot ets — tararets — tot tu ets part de dins parracs de disgregades carns podrides — de membranes que s’esfilagarsen — de virus — tararirus — qui bojals floreixen i s’esbarrien sembrant-t’hi orqueria brutícia letal darrera extremunciaire definitiva malaltia molt repel·lent i llenegadissa — abans no et senti re o ni sisvulla els inicis del crit de l’embalum càrnic l’orella trenca’t i esborra’t — tararòrrat — de totes totes cal que sigui encontinentment anorreada arranada nul·la — tararul·la! — car t’enganya i et traeix amb perill de tot seny ni de tota salvació — t’enganya la veu i l’orella t’enganya — l’orella qui escoltava l’engany i l’engalipada i la temptació a creure’t un d’ells un del ramat un del folc un de l’aplec un de l’eixam de l’esbart de la colla — ocellarres de malaverany — tararany — fuig-ne — tararuig-ne — fuig de tota l’ensarronada — car t’enganya el miratge te n’enganya la veu el crit el gemec — la temptadriu espectral se t’esgargamella pels amagatalls de l’ànima i hi cria espetecs que te n’enderroquen les partions — tararions — tot t’ensorres part de dins massa endenyat massa entecat massa podrit — tota veu d’estranquis copsada tot el que ous d’esquitllèbit o atent t’ateny el cor te’l traspassa te’l nafra te’l nyaufa te l’esmicola — tararola — tot hi és insult — la rialla fa molt de mal — ah i el somriure articulat — tararat tararat tararat! — i el ful i ficte esglai — i el bleix i el sospir — i el crit i el mot i la paraula — tararaula barjaula — fuig-ne i oblitera’n tot atans — tararans — i guaita què et dic — tararic ai el melic — que com s’escau que s’escunça i

s’esdevé que el nas — tararàs! — el nas fa cap i flaira — tararaira — segur segur — tararú — fots el mateix amb el nas — tararàs tararàs *ras!*

(...)

—Pistrincs, bajoquins i patacons, es deseixiren de qualque bossa corpòria o orifici celomàtic, i dringant rossolaren escales avall.
—Aquells sorollets metàl·lics ara em destarotaren el discurs — “*allí hi desaves els estalvis, gamarús!*” — ara només pensava en això; aquell era un espieta previsor!
—Aitan eixelebrats i mancats d’esdevenidor com hom creu que són els espietes, sempre jugant-se la pell per a veure què fot o deixa de fotre el proïsme més planot i balb i fat!
—Qui s’ho creia, no fot?

(...)

—A Lleida, el deu de juliol de mil nou-cents setanta, jo, György Vòmiker, he visitades. He visitades al “Lliri Il·liri” les cinc meuques qui sovint hi coven resclum. Les cinc meuques qui, llobes mandroses, hi romancejaven. No pas que cap hagi volgut alletar’m. I doncs, d’heroi que n’hauria pogut eixir, no n’isc sinó així...
—N’isc esfereït, desolat, una mica més no-ningú, i, cos endins, escany...
—Escany (mentre els nítols se m’eslleneguen, pelleringues eslleïdes pel podrimener) la boira prenys, la boira a frec de deslliurar, la boira que s’eixampla, la boira que m’esborra com si era fet de contorns massa febles, com ara de pols.
—Després els veig i, com qui es revengés inútilment del fat, me n’hi vaig d’esme. Quin corrent d’atracció m’hi mena...? Quin fatu estímul, quin espuri foc follet? Amb tarannàs d’anguila, a discants discordants, quins corpuscles? Quins corpuscles, conjurats a fer’m greuge, a causar’m torts rai, em corren pel cos en rebel·lia, àdhuc a l’inrevés, per a

portar’m on saben o haurien de sàpiguer que, afegint-me-n’hi, esdevinc accessori del crim?
—Sóc amb els orfes, ostatges de l’estat criminal, ells qui innocents han caiguts per capricis del maleït destí entre urpes de tietes, militars i capellans.
—Què hi faig, anònim, entre ells? A quin vaixell deshonest no anem a parar en processó? La mar bullent se’ns enduu on?
—Caic com tothom al parany? Al parany del voler rampar infructuós tota la vida contra murs insalvables per a comprendre, si per estranya escaiença mai ni un sobrat, quelcom? Per a comprendre quelcom al capdavall incomprensible, només per a acabar enfonsant-me de sobte bassa avall, bassa sense trespol, claferta d’iridescent fumegós càustic fangot?
—O m’envolaré fugint, sempre fugint, repetint apresos impresos mots que em fan certa patxoca, com si sóc follament oblidosament cantant, cantant, cantant, perdut en el retruny del meu interminable sempre idèntic cant?
—I no cauré enlloc convertit abans enjòlit en pols?

(…)

—M’informen que ha aparegut darrerement per Kíev, vila que, com hom prou ensenya a estudi, els polonesos cedírem (bon desembaràs!) als russos cap a la fi del disset, hi ha aparegut, em diuen, un baró esgarrapat; diuen que és polonès, de la vella aristocràcia, i que es diu Klemens — Klemens Kataloński — el qual, agafa’t, al seu escut d’armes, es veu que hi porta només dos elements en llosange, un en blau amb un porró mig ple de vi negre dins, i un altre en verd amb una barra ben daurada de pa lleidatà. Quan ho llegia de seguida em pujava la mosca al nas. *Porró i pa de Lleida?* Aquest Katalońsky, m’ensumava, em flairava, que podia ésser en Çafontanel·la, qui, qui sap per quines raons, semblava haver-se escurçat el nom en Çafont. El mateix,

doncs, qui portaria el cos que adés fou meu. El portaria i sé que el maltracta un ou, i que, fent-se l'estreta rai, nogensmenys es fa donar pel cul per legions. Fins i tot, ens va confessar, sense que l'espreméssim gens (o a tots ops no gaire), un dels seus antics manxaires pel sac, el detall fastigós (o interessant) que s'encona el forat del ses amb gelees reials de vés a saber els insectes exòtics, comprades (les eròtiques o afrodisíaques gelees) mig d'amagatotis als magatzems xinesos.

—He anat a traure'm el visat per a l'Ucraïna — qualsque grosses de datspelcul hi atapeïen les sales d'espera — grotesc que tant de carallot vulgui encara anar a aqueixa antiga colònia nostra, aquests dies, per mà d'altri, tan degradada.

—Fent cua, m'ha vingut pixera i he anat a pixar. M'he vist d'esquitllentes a un mirall rovellat. Un petit ensurt. I tanmateix n'hauria d'estar avesat: sempre que m'esguard a l'espill em deman qui sóc; ni em reconec; un estrany. I em dic, *Si jo mateix ja em veig com un desconegut, com collons m'han de veure els altres?*

—Una altra cosa, m'he tombat de sobte, sempre la mateixa impressió, *que hi ha un boldró o altre de burletes qui se me'n riuen múrriament a l'esquena*, tret que quan em tomb per a sorprendre'ls-hi no hi mai ningú, de moment, ep, no hi ha mai ningú.

—M'he tornat a encabir a la cua i m'he ficat a concentrar-me en el baró. És clar que com el reconeixeré; la gent és tan elàstica, els cossos tan fàcilment transformables aquests dies! Ja me'n recordaré prou, del cos que té? No em reconec el meu, i vull reconèixer el seu! És clar que el seu també era, crec, el meu, i era de més a més el meu de petitet, i és de petitet quan totes les memòries que de debò valen re no romanen més fonamentades. Tret que encara això, *Qui desa les memòries?* El cervell que ha romàs al cos que ara ell no portaria, o se me les enduia el meu esperit, el meu jo, el meu *què?*

—Sóc massa ruc per a resoldre aqueixos maleïts enigmes.
—Amb el visat a la butxaca, he anat en tren fins prop la frontera. A Bełżec queien a doll els llamps, i no hi havia creatura qui gosés fotre el peu fora. M'he adormit a l'oficina dels duaners, i m'he desvetllat esglaiat, amb un tro de caldéu. Tenia els ulls plens de gases, esgarriat encara al somni; potser hauria d'haver dit els ulls, no pas de gases, de gasos, en realitat de fums; era somiant que em ficaven, condemnat qui sap per quin altre crim, amb una puntada al cul, directament del cadafal avall, de cap al forn; el meu ombrívol pregon visatge d'heroi en no gaire estona d'empertostemps omès es perdia ja entre denses bromes, aviat no fóra sinó cendra. Llençava un crit esfereït, i un guàrdia amb cara de caníbal ha vingut, amb crosses, molt aversiu, a castigar-me amb reptes rudes. He volgut mostrar-li que era un element prou elevat dins la bòfia provincial i és aleshores que me n'he adonat que, per comptes de la cartera amb la identificació i els de més de calers, hom m'hi havia embotit un tovalló tot brut.
—Quan la tempesta se n'ha anat, em tornaven el passaport i em fotien sortir. Em trobava al país dels bandits qui malavegen entre fronteres. No pas que tingués por de re. Si hagués estat vistoseta jovençana, m'hauria temut que algú em plantés de cop-descuit cap jou al coll i se m'endugués de biaix a cap serrall polsegós de cap avall entre els turcs; amb la meua edat i figura, però, rai. Ara, per anar a Kíev, només amb com qui diu uns quants rals a les butxaques, es presentava més pelut.
—*Tot el que afegeix complexitat*, com diu en Filodem, *afegeix complicació, és a dir, merda a l'orella*. La nit m'havia caigut sobre. Havia de prendre una resolució, ço és, tallar arran. Podia tornar a casa, u. Podia trucar un dels meus saigs qui vingués a dur-me una còpia dels meus papers i diners de recanvi, dos. O, més fàcil encara, podia continuar tal qual, coratjós, ara que ja era al territori dels lladres.

—Demanant, m’havien dit que hi havia un mitjà de transport (segurament il·legal) cap a la vila del costat (360 milles lluny). Es tractava d’un taxi sense permís que, d’estranquis doncs, anava de vila a vila, i qui sap si àdhuc de metròpoli a metròpoli, duent gent sense gaires diners o no prou disposats a despendre’n tants en els mitjans adotzenats o diem-ne normals (en autobús o en tren; i, ni cal dir, en taxi legal o en avió). El viatge tot plegat no costava ni un quart del que hauria costat prenent qualsevol dels altres mitjans.
—De bon matí, mal dormit, amb fred als ossos (i mentrestant, amb tots els dubtosos benifets ni avantatges duts pel títol, algú s’està fent passar per gran inspector de la bòfia polonesa), havia anat a l’indret que m’havien indicat i que em pensava que era el punt d’inici. M’havia figurat que caldria fer la cua i tot (d’una manera dissimulada, és clar, no fos cas que els buls locals es malfiessin i tot el tripijoc se n’anés en orris), mes al capdavall m’he trobat que en aquella cruïlla ciutadana no gaire sorollosa ni concorreguda, l’únic client hi era jo. Gairebé tantost hi he fet cap (he procurat fer-ho si fa no fa a l’hora justa, les quatre del vespre), l’intendent o l’encarregat (disfressat de persona corrent qui s’esqueia d’ésser distretament per aquell cantó), en veure’m amb el petit pipiripip de paper al trau, se m’ha atansat i sense dir-me re, només fent-me un senyal gairebé imperceptible, m’ha assenyalat, doncs, el vehicle adient. L’home darrere el volant (el taxista, doncs) m’ha fet pujar amb un gest lleuger. Tantost m’hi he ficat ha arrencat.
—M’hi trobava d’allò més ample. Rodàvem fàcilment. Llavors el taxista s’ha posat a enraonar. Amb un accent terrible, mes i el meu, què?
—M’ha començat a demanar qüestions sobre els meus afers, i l’anava responent amb generalitats i vaguetats, quan dues o tres vegades ha gosat corregir-me la gramàtica, sobre no sé pas quins *hipotètics crims sintàctics*. Li he dit que he pujat al taxi perquè havia menester d’un

taxista; que el dia que em calgués cap gramàtic — o lingüista o com se’n digui — ja miraria d’anar a ca l’universitari, o de trobar-ne cap a l’institut d’estudis — o, qui sap, tant se val, on es fiquin, orquestrals, o potser cacofònics, aquells hipòcrites exegetes de la incoherència — que, en tot cas — o a tots ops — ja faria un cop d’ull als índexs d’ocupacions i que no es fes doncs cap pedra al fetge que prou els trobaria; car la gana que deuen passar, i contents que hom no els pagui (encara que no sigui gaire) les ximpleries.

—No s’ha ofès gens. Ha continuat garlant, explicant tota mena de rucades. Era un d’aquells taxistes barruts i grofolluts, grollers i pampanes, que tant abunden; paios no gaire intel·ligents qui tanmateix, grossots, peluts, pudents, es pensen que saben de tot, i en realitat no saben re de re. Si de debò sabessin d’alguna cosa, o ja de fer re, ni que fos molla elevat, no els caldria pas fotre de pollós taxista.

—Abans de sortir del tot de la vila on érem, per a anar doncs a la veïna, ens hem aturat a un punt dels suburbis. Un punt desemparat, amb mostres al voltant de misèria evidents. Hem davallat a estirar els cames i el taxista m’ha convidat a esguardar el cel — hi havien traces de reactors d’avions segurament militars i d’altres núvols grocs i blancs, i s’ha embrancat en una dissertació banal i tòtila sobre el misteri dels signes celestials que ningú no sap ben bé d’on vénen mes que volen dir moltes de coses segurament cabdals i reveladores rai. Tot de falòrnies sobre el que tenen (aquells suposats senyals) d’arcà i de diví, i de les divinitats fosques dels mons invisibles qui els pareixen, garneus i quimeruts. Me n’omplia el meló, i li volia dir que si volia sàpiguer d’aqueixos secrets prou consultaria una pitonissa a les firetes o qui sap on, quan tot d’una es veu que ha vist la costa lliure i ha fet un xiulet gairebé imperceptible… i tota una gernació s’ha atansat al vehicle. La gent, humil, treballadora, no gaire ben vestida ni segurament educada, ha començat a pujar-hi. Tot i que al taxi hi deia: *capacitat*

màxima 5, al capdavall n’hem acabat encabint-nos-hi (no cal dir l’atapeïts) quinze i tot, comptant la quitxalla.
—El taxista, amb un infant a la falda i un altre per terra monejant-li entre les cames, ha engegat; i amunt. Dos vells al traspontí, sis dones a un costat, quatre homes amb mi, tots capiculats, afetgegats, una mica ofegats; i el motor esbufegant, endinsant-se a la foscant distància que ningú no veia — o potser el taxista sí, una mica...
—Tots quinze entotsolats, meditatius, per si de cas entràvem de sobte en nit perpètua... Silents, doncs; tret, ara i adés, dels gemecs dels vells i els bleixos angoixats (i les subreptícies llufes) de les dones, els pets i els rots dels homes, els planys dels infants, i, sobretot, en pic desfermada, la deu inestroncable, el raig gargallós, estossegós, abocat sense ni com va ni com ve, de la xerrera sàvia, polisèmica, absurda, capdetrons, del taxista infame.
—He comprès llavors que, primer, hi havia doncs dos punts d’inici (un per als ciutadans tramposos, com jo; l’altre per als pobres legítims, per als marginats marginals, esparracats, ronyosos i ignars), i comprenia, segon, el bon mercat del preu minvat que tots plegats no pagàvem.
—El taxista pec no ha desendollat — era, sobre, un d’aquells qui prometen de trobar-te feina, i llavors sempre et desencanten; n’acabes desemparat, amb el cul enlaire i amb cara de carallot; de fet, tantost et deia re, i et recomanava la gran cosa, se n’oblidava; ara ens deia a tots, triant-nos a la babalà, de què podríem fer a la vida; els de més no en fèiem ni cas, potser algun ingenu s’hi envescava, qui sap; allò semblava cal barber; molta de xerrameca per a no dir re; de fet, vells i infants (belleu hipnotitzats per la vana xerrameca) clapaven i roncaven. Jo me l’escoltava per a distreure’m; tenia por d’adormir-me; no em fiava pas de tothom. M’ha demanat de què feia ara, i li he dit que de surfista (prou em veia colrat i tibat de tendons) i, llavors, d’assistent a tots els mítings, aplecs i esdeveniments gratuïts. Que altrament, re altre.

—M’ha dit, sotjant-me pel retrovisor amb ànima d’inquisidor, i en el seu algaraví fastigós i pallús, que allò no era vida reeixida; que per l’aspecte que tinc, fortet i nerviüt, i el tipus ascètic i esvelt que sóc — que sembl, comparat a ell, ecs, qualque sílfide de mira’m i no em toquis — m’hauria de fer ballarí o militar. Li he dit que ja m’ho guaitaria a la nova metròpoli; que a la que jaquia enrere ja hi havia cremades totes les possibilitats.
—Més tard, vaig provar-ho; per a fer-me belleu qualque caleret, em vaig fer ballarí durant unes setmanes; sempre hi anava, a les sales de ballar, vestit tot de negre, amb sabates punxegudes i mitjons fins a mitja cama, pantalons molt cenyits i aixecats fins al genoll, jaqueta curta molt ajustada, barret naquis i de gairell... I ningú ni em guaitava; m’escarrassava a ballar, a demostrar si en sabia, i re; re de re; tots com xuts; cascú a la seua, ni cas. Militar, pitjor. Vaig anar clandestí a llur camp d’entrenaments, al camp de Mart, on fan les maniobres, i amb el meu uniforme de fantasia, i, comparat a aquells menjadors de greixos, primet com era, hi feia un paperet ridícul; els militars passaven donant-me empentes, ells tan enormes, forçuts i elegants, masclistes i marietes, amb cares i cervells i disposició de gos, mes de gos molt primparat, empallassit, amb llurs uniformes de gala plens de cintetes i merdetes, i llurs cavalls monstruosos, gegantins, qui, tant marietes com llurs genets, m’escopinaven a l’ull perquè fotés el camp de llur camí. Abans de rebre cap guitza o burxada de sabre dels cruels i pervertits, saps què? Em feia fonedís, amb la cua ben escarransida. Arribava a la conclusió, tothora maleint el pútrid taxista, que quan em recomanava ofici m’havia ben ensarronat.
—*No prenguis mai consell sinó de qui no en dóna*, em dic ara.
—Fugir dels compromisos et condemna sempre a cercar menjar, i aixopluc; córrer amunt i avall, doncs, només per a mantindre un cert nivell de possibilitat d’anar surant-hi,

sense enfonsar-te definitivament en la desídia; tret que, massa sovint, ai, no em prenc tampoc gaire seriosament el menjar (tot i que sovint ni me'n toca); enmig dels carrers deserts, pas gesticulant; després, davant el públic, faig bonda d'allò pus; llavors, si per exemple eixia a cercar ous pels nius a terra, i en canvi, a través la boira, em trobava amb la correguda en curs, m'hi afegia, això rai; sempre et queia de les tauletes del costat, alguna benèvola begudeta, o algun bescuit reforçant. I si al començament tothom semblava passar-te al davant, ara demostres més d'entrenament, o més de resistència, o més d'habilitat, i segurament més d'estar-hi avesat, de córrer avant, amunt...
—Tens una millor combinació de virtuts, i doncs al capdavall guanyes — o gairebé guanyes i tot. Has escalats troncs d'arbres ja petrificats, i antiga runa, i has arribat davant els tres o quatre qui han resistida l'envestida darrera al final... Fins que de sobte, esgarriat, et trobes sol i lluny, encofurnat dins un cau ruïnós, sense cap altra sortida. Sota les pedres, hi han monstres diminuts, bípedes molt degenerats qui no em donaran pas cap premi, no, car ni ells saben per què hi són, encara, perduts entre les ruïnes — si fa no fa presentment el meu cas.
—Mon germà Edmon (o era son germà Quintí?) prou m'ho (o li ho) havia dit, *Pensa el que fots; i sobretot no acceptis cap regal dels déus; els déus són al món només per a ficar-te a l'ull llurs ditots llords de sangassa i colomassa*; mes quan la vaig veure, quan pels rònecs corredors del ministeri hi viu, radiosa, resplendent, colossal, dominant el territori, na Pandora — la meua dona Genoveva? la seua dona Blau? — tot fou oblidat — i esbojarradament agraït donava gràcies al meu destí, que aquella dona-deessa, aquella deessa-dona, si fa no fa mig m'acceptés al seu costat, *upa-là!*
—I tant, qui no en donava? I encara més algú qui tothom tracta de pinyolet escanyolit ni d'esplomatgegat lloro plomat, sobretot vist al costat d'ella, ja em direu!

—Tret que, tingueu la bondat... Ara què hi faig? Ara què hi faig, amb tants de dits feixucs de merda i sang ficats a l'ull? Tot ha esdevingut vaporosa recança i penediment buit, mentre el vit nogensmenys se'm dispara inaturable fins a la fi dels temps... omplint nímies galàxies... tot a l'ample del meu mínim firmament...
—Al meu estarloc trempat, psítacs hi seuen; com sits pintats qui hi cantessin dolcíssims atreien boques de llavis incendiats perquè vinguessin a fer-hi niu.
—M'he treta la pols de l'escombra, m'he espolsegat el disponible estaminodi, el pinzellet.
—*Fliegt nun weg, ihr Papagaien!* — com diuen a l'òpera d'en Wagner, em sembla.
—Car oi, oi? Això de les dones és mortífer. No dic pas quan ets molt poderós i autocràtic, i doncs fots el que vols sense que ningú, sense rebre encontinent, no pugui prendre'n ni greuge ni susany. Com feien n'Úter, i n'Artús i en Merlí, banda de criminals sense pietat, adés a les valls d'Avalló, on estupraven cada verge, per verda que fos; o el soldà aquell qui diu la crònica que es cardà en trenta anys cent vint-i-cinc mil dones. No. Dic gent com jo, pobra, indocumentada i sotjada i vigilada per la puta societat d'envejosos qui forma aquest món on només els paràsits suren ara.
—Encara els capitans assassins i llurs estiracordetes, rai, una miqueta. S'engaten els sàbats i t'assalten cap casa denunciada i pelen totdéu i, cada dona, abans la forcen i després l'esbocinen, l'esquarteren divertits.
—No sóc capità ni estiracordetes, és clar. Sóc un pencaire ocasional com un altre. Em dic Epimeteu i faig créixer pedres cúbiques per a les construccions de més presons. Estic, com tothom altri qui treballa a la pedrera i la pols metzinosa de la mala pedra ens envaeix els pulmons, malalt per dins i per fora. Per si això no fos poc, estic també amb els budells roents d'haver de menjar viandes dolentes fetes per la sogra, i ni cal dir, infectat de valent amb les malalties sexuals dels amants de la dona.

—“*Bé, ja us ho fotreu*.” Havia escrit abans de signar: “*l’ex-esclau Epimeteu*”, quan em vaig voler suïcidar i vaig deixar darrere aquest paperet sorrat per un dels daus de pedra.
—Després em vaig voler estimbar timba avall. Per osmosi, o com se’n digui, quan era a frec de llençar-me daltabaix, les veus d’una patrulla qui feia la ronda part de baix se’m filtren i penetren. Em va agafar un gran empegueïment. Quina vergonya que em vegin a mig esclafar. Maleïts, com se me’n fotran sobre! Com s’abandonen a l’onada fosca del desig de cagar-se’m sobre!
—I parlant d’això, de sobte, *Quines ganes de cagar, vós!*
—Aprofitaré que sóc sol ací, al capdamunt, ho faré al millor dels canfelips — el més espaiós, clarós, luxós, el turó exposat a la bonhomiosa riallera natura...
—No serà pas com quan érem a palau instal·lant pedres per a muralles, i em vaig infiltrar, pres per caguera, i havia triat un canfelip senyorial en un racó desert, segurament oblidat, tret que, ara que m’havia despullat i la merda com qui diu ja era a mig davallar’m...
—Sent que algú obr la porta de casa, i me n’adon que de sobte tothom ha tornat — una gentada clamorosa... i on és la tassa? No hi ha tassa per a cagar-hi en aquest canfelip de luxe! Només banyeres, lavabos, aixetes daurades que no ragen... *que no ragen!* I pertot portes de vidre, enlloc on amagar’m, enlloc decent on ficar la merda, enlloc on amagar-la — és un canfelip de mostra, és un canfelip per a presumir, és un canfelip de merda; de fet, doncs, més que no pas un canfelip/cagadora com déu mana, només una merda de sala de bany i prou, i pitjor, una sala de bany per a fer bonic. No hi ha cap gibrelleta a cap racó? Cap forat ni eixidiu part de terra? Cagaré en cortinetes i tovalloles i fugiré, mòmia pudent, cap on? Cap on? Cap on?
—I, llavors, de sobte, em comença el cagalló (una altra vegada, la vergonya!); amb el cagalló a mig penjar, l’angoixa de trobar un indret on defecar ara entre tanta de cridanera gentada qui s’atansa... Quin mal dia he triat! Deu

ésser festa! Potser és el dia de la mona i tot! I enlloc cap canfelip a l’abast, cap raconet, cap capseta on fer-ho amagat rere cap cortinatge... Cagalló imminent, i no puc expel·lir-lo enlloc. I sé tanmateix que, en pic no trobi l’indret, el desfici haurà passat, i encar amb el mig cagalló penjant em neguitejaré debades a fer’l caure del tot.
—No puc, no puc, no puc, l’angoixa. Així sóc, doncs. Perdent-me per cambres mentals on pogués fer la feina d’amagat... quan de sobte sóc a una cambra (deu tractar-se d’una cova) que sembla molt privada; me’n record que en una cambra així un cop vaig demanar a mon pare permís de poder-hi regirar els calaixos a la percaça de record de la infantesa i jovenesa… I que mon pare, gegantí de pell molt fineta damunt els músculs ben dibuixats, m’ho va atorgar sense gaire bon humor… I que hi vaig trobar secrets que em desmuntaren tot el calidoscopi a través dels quals guaitava l’existència… car quines coses més traïdores no desa la gent…!
—Doncs ara emparelladament; al sofà semblava haver-hi un cos amortallat per flassades fosques; semblava haver-hi algú mort o altre, amagat, latent; com el càncer que em batega sota els bonys i les punxades… tot tapat i flonjo... Tret que això sembla de debò tanmateix un cos… Potser un gos? Vaig destapar’l una miqueta… Portava una careta de carota de fantasma, ulls negres molt grossos i caiguts i una boca com una barca negra en la boira…
—I dins la densa broma, sacs.
—Sacs, alhora plens de si fa no fa bona farina, tret les arnes de la farina inevitables, ves; i sacs adulterats, plens de sorra fina.
—Tant se val, cap diferència, la teua tasca és la mateixa — apila’n, estreba’n i carrega-te’ls i tira’ls al munt — munt que et cau si el vols (te’l volen) massa alt.
—Farines — totes crues, és clar; unes de més bon pair que les altres. La boca pastosa, arnes de la farina, el bòfia, l’inspector dels forns.

—Per això fugia, d’incògnit, l’altra metròpoli... Amb ínfules de baró.
—Am bínfules de baró
t’enraon de les bruixe zatzaroses
qui’m trossege nàvides
els camp zàrids
de la ni topaca.
—Len tesguar destatues
camb vèrtecs! zesmolats
llur zungles llorde
zamb catexis subtil
zem graten les pruïges
d’emotives sicosi zintermitents.
—Espontani zeco zhipnòtics
pugen sacrílegs de sepulcres
co macrobàtic zheretges
d’aquaris grotesc zi flums
satànic zi febrils.
—Tocant tel zou zal zenemic zinics
llurs garfi zunglosos
se’t clavave nal zulls
escare za les care
zam bel zel del zelefants.
—A l’índecs! zustori
l’ecs! zamen amb fos cull
anorrea’l piacle comè
zamb sede zi setins.
—Capviréssim d’horitzó neuròtic.
—Ensems, amb alçaprem endinyéssim el supositori del seny a l’intrús hipopòtam del desconcert. Com si el cos era pedra de toc on totes les lleterades hi lleixaven marca pròpia, llúpies i nafres a espòndils i a ossos rai, escorcolléssim debades entre totes les dones faves del món (quin altre maldecap llur veu d’espinguet, de maleït flautí, oi?), quina ens sap el secret de qui som, tanmateix tan anodins.
—Mama! Mama!

—Com a revulsiu, barregéssim les cendres i els rumbs dels ninots Edmon i Quintí, mos germans. O de mes deesses tutelars, Blau i Genoveva. Rere les cerres dels ulls on pruents, poixeules, llémenes insisteixen a fer-me'ls fregar, s'hi solidificaren com estàtues. Amb còmic escalpel (o escarpra i martell), que treguin alens de pols, que del sopor de les voluptats, infal·liblement al·lucinant jeremiades, repulsius clonatges, del fundus gàstric de la pedra, paral·lels apòlegs eutrapèlics, emergissin sisquere a ficar rang, reng, *ring!*
—*No hi sóc! No hi sóc!*
—Sóc manta vegada en Xeix. No pas noms; nombres, caldria, i encara — segurament ni això. En tot cas, nombre sempre canviant, potser a l'atzar cada minut, com si sumessis els ions, vull dir, els neutrins que a cada moment no et travessen aleatoris la corpenta.
—Emancipació. Independitzar-me del meu nom. Pel món, els esclaus de llur nom, tots plegats hi van de cul. Ah desencadenar-me del nom fix, o del nombre de control; llavors incontrolat, incontrolable, lliure, independent! Neutrí incògnit anònim jo mateix, sense jo anomenable, anomenat. Vull passar com ombra incorpòria sense haver tocat mai re — deixant-ho tot incivilitzat, és a dir, impol·luït; pel meu toc malmès, inhabitable, balit.
—Aqueixa fóra la victòria més grossa per a l'inútil uhmà qui sóc — i ni que fos per al semidiví, o al diví del tot (cap utilitat tampoc) — no haver de carregar sempre amb el meu, teu, seu, nom. Massa de feixuguesa, d'encarcarament, de responsabilitat. I allò d'haver de riure les gràcies dels desgraciats. I de vessar elogis als enfangats en tosques figuracions.
—Cogita, manel, com una puta.
—Tot esdeveniment carregat positivament, tard o d'hora s'ha descarregat totalment — on hi havia un nombre positiu qualsevol, hi ha encontinent un zero. L'univers, ou asclat,

gàbia rovellada — tot s’hi escola, fa malbé. No saps ja si rebost o podrimener.
—Per enormes remordiments entrevingut. De cops, el dolor és tan abassegador que m’ho pren tot. Dolor sense pietat ni descans. Ni pietat per a un cos botxinejat ni descans per a un cervell assetjat per tots cantons per les fiblades del turment d’un excés d’identitats, tot i que sense papers — o potser de més a més també per això.
—*Sóc tot un chor d’u — m’ho hauré de fer mirar?*
—De cap manera. Merda a l’orella. Què saben del confegiment de les teles fantàstiques a l’ull ensonyat aquells reencunyats segells ambulants de collons de diplomats de la falòrnia?
—Només el viatge al somni duu cap guardó — el guardó del record durable, mai feridor.
—Altrament, les escaiences, em sobrevenen, mes en acabat (tret d’apuntar-me-les, i encara, manca que en acabat les sàpigui desxifrar) ni les retinc ni em revénen, ni me’n sosvinc ni em sosvenen, ni les sostinc ni em sostenen. Sosvinences mig esvaïdes.
—Cagant en una d’aqueixes comunes que afeccionen els moltonejaires habitants d’aquella pàtria de lladres, on tots els forats per a defecar-hi són en reguitzell, sense particions, i hom s’asseu a un forat i hi caga alhora que, si hom coneix el veí, qui es troba, com dic, a un parell o tres de pams fent la mateixa feina, hom discuteix o conversa amb ell, o, si no es coneixen, resten muts i anar fent com si ni hi són, justament, doncs, havent acabat de defecar, em mig aixecava automàticament i em treia un paper de la butxaca per a torcar-me les diguem-ne comarques si fa no fot sacrococcígies, quan un veí meu feia el mateix, i estranyament... Estranyament, no sé que m’ha pres, i he fet acte d’anar-li a torcar les seues, les seues comarques pudents. *Les seues!*
—Se m’ha alçurat, com fiblat per aresta o virató! M’esguarda com si sóc psicòtic perillós. De sobte,

pregonament empegueït, com si caigués del ruc, tornant en si mateix (*en quin si dels meus sis o set?*), li dic, *Perdoni, l'havia confós!*
—Com li ho diria? L'havia confós, certament. *L'havia confós amb mi. Amb mi!* Per això li volia torcar el cul, perquè em volia torcar el meu!
—Món d'aparences enganyoses. Hom caga en companyia, i tanmateix, feinejant, embolicat en el propi efluvi, perdut en el pregon aromàtic si mateix, s'entotsola, es creu tot sol, i fa com si res, i es trau els taps del nas, i es fa pujar un gargall, i se la pela una miqueta, o va llegint i desembudellant tranquil·lament; hom és natural. Només quan hom s'oblida de si mateix i se n'adona de la presència d'altri, esdevé estrany; estrany a ell mateix.
—Petitet, un o dos estius a Selvanera, després de pencar i florejar pel tros, mentre tornàvem pausadament a casa amb la tartana, tots aquells ocellets (carderoles, mallerengues i, és clar, pardalets) tot just esquerats, mes encara insegurs, mig peonant enmig del camí, els agafava i me'ls ficava a la sina, i aquell era llur món, una contrada calda i íntima on la camisa se'm bombava, les fronteres de llur nació eren el meu pit i el cinyell dels pantalonets, les finestres les escletxes entre botó i botó, i que bé que s'hi entenien, pobrissonets, i els volia donar amb comptagotes aigüeta vitaminada amb els ferros del pou, i de teca caçar-los mosquetes, i sobretot allunyar-los de tota altra crueltat fins que se les poguessin campar solets, que no caiguessin entretant a urpes de cap odiós. No fóra el primer cop que el meu pardalet era per sobtat enemic maleïdament i envejosament esclafat!
—Com ens entendrem, irresoluts?
—*Féssim rogle i som-hi*, els dic, o em diuen, o hom diu, entre els xorcs cohabitants qui freqüenten els espais espontanis d'aquest crani.
—Qui en fa cas? Gàbia cafida de psítacs incestuosos, psítacs gastats i geperuts, el meu crani, tots garlant-hi i

xafardejant-hi alhora. Tothom voldria manar-hi. Ningú no hi mana. Crec que cascú tira on vol, que cascú s’ocupa d’allò altre.

—*Allò altre, vós!*

—Només tallant pel dret, potser surts de l’embolic. Potser.

~0~0~